Radio & Showbiz

de Diana Singer

MOTTOCOMPILAȚIE:

There are two reasons to live: 1. for the money and 2 for the show!

001 –In the beginning, long time ago…

Sunt o grămadă cei care se dau în vânt după presă şi publicitate şi care vor cu orice preț să lucreze în aceste domenii. Ba mai mult, au impresia că dacă nu vor ajunge la un microfon, în fața unei camere de luat vederi sau în spatele unui birou dintr-o agenție de advertising şi-au ratat întreaga viață. Pentru unii, dacă nu eşti în mass media nu exişti!

Cred că aşa am simțit şi eu la un moment dat, când lucrând în radio îi priveam pe ceilalți (care dealtfel aveau meserii foarte onorabile) ca pe nişte simpli contemporani, care-şi trăiau zilele, lipsiți de şansă şi de "Gloria sublimă"! Ce era cel mai bine pe lume, gândeam eu pe-atunci era să lucrezi în radio sau în televiziune. Astazi, unii ar mai adăuga şi publicitatea. Şi adevărul este că în aceste meserii îți trăieşti viața din plin, ai şansa să cunoşti o grămadă de oameni, ştii mereu despre ce e vorba în culise, atunci când priveşti un spot TV sau asculți o emisiune la radio, cunoşti toate detaliile şi te situezi altfel decât ceilalți. Cu alte cuvinte: tu ştii "care-i treaba" şi-i priveşti pe sărmanii "muritori de rând" cu milă, sau cu un ochi cercetător, să vezi care este reacția lor, a "cobailor", le citeşti uimirea în ochi, îi simți ca pe nişte copii nefericiți, care habar n-au din ce-i facută ciocolata!
Partea cea mai rea, dar de care nu e afectat nimeni foarte tare, asta e clar, e că nu mai poți privi sau asculta nimic cu naivitate. Nu mai poți fi cel căruia cei din mass media se chinuie să-i creeze "senzația"! Nici măcar minunatele spoturi de la Discovery nu te mai pot emoționa, pentru că deja vezi bucătăria în care au fost create.

Revenind la radio o să încerc să va povestesc aici câte ceva despre cum a început totul la sfârşit de secol XX în România, cum s-a lansat primul post de radio românesc care s-a numit mai întâi Fun, după postul mamă din Franța, apoi UniFan (când românii au pus piciorul în prag şi l-au preluat), iar apoi Unilpus, când deja economia de piață a început să functioneze şi postul trebuia să supravietuiască pe mai departe. Postul de radio despre care vorbesc poate fi ascultat astăzi în maşină, pe Internet, prin satelit şi în câteva orașe importante sau mai puțin importante din România. Este un post ca oricare altul, un loc comun, o afacere. Am să povestesc apoi cum au început şi alte posturi, extrem de cunoscute azi în țară: Radio Contact, PRO FM şi Radio 21. Nu voi încheia fără să vă dezvălui bineânțeles şi câte ceva din viața vedetelor şi din lumea muzicii.

002 –Francezii mi-au dat verde in radio

Pentru mine "filmul" cu radioul s-a rupt cam din 1995, atunci când dacă venea vorba de încă o emisiune pe care trebuia s-o prezint nu mă puteam gândi decât la droguri, alcool sau calmante. Sau toate odată! Sufeream de o lehamite catastrofală şi uram totul şi cred că şi pe mine însămi. Eram criticul meu cel mai acerb, iar ascuțisul propriei mele ironii mă darâma…Țin minte că la un moment dat ajunsesem să fiu atât de negativistă şi de "self hated" încât eram dispusă să renunț la

întreaga mea viața de atunci pentru 5 minute într-o maşină de formula unu, pentru 10 minute în Gara de Nord, ca responsabil la bagaje, pentru un sfert de oră de “glorie”, ca dresor de cimpanzei, pentru orice altceva numai radio nu.

Cu toate acestea am mai tirâit-o aşa o vreme, mai precis timp de trei ani, la un alt post de radio, unde n-am facut decât să-mi întăresc convingerea că radioul este pe departe ceea ce am eu nevoie. Nici acum, după patru ani de pauză n-am sentimente cu mult mai bune. Sigur, mă gândesc uneori cu nostalgie la vremurile acelea, dar dacă m-ai pune în fața unui microfon altfel decât în postura de invitat aş fugi cu 100 de km la oră dac-aş putea. Asta nu înseamnă că nu-i admir pe cei care lucrează în continuare acolo, dar îi admir doar că pe nişte copii pasionați de ceea ce fac, încântăți că se pot face auziți. Dulce copilărie, unde eşti?

Dacă vă întrebați ce m-a adus la astfel de sentimentear fi tare greu să va spun. Au fost atât de multe încât mi-a devenit neclar până şi mie.

Povestea începe în februarie 1990, când eram studentă la Litere în anul trei şi am vazut scris pe tabla din sala de cursuri că un post de radio instalat în cladirea Universității caută oameni. Pe vremea aceea habar n-aveam ce e aia radio, ce e aia fecvență, sau cine naiba a fost Marconi! Nici Europa Liberă nu ştiusem cum se prinde, noroc cu tataa, care găsea postul pe vremea lui Ceaşcă şi mai ascultam şi eu din când în când emisiunile de muzică rock.
Din anunț mi-a plăcut termenul de “radio”, că mi se părea ceva exotic şi am povestit cuiva despre asta. M-a încurajat:”du-te, nu fi fraieră, poate e ceva mişto”. Şi m-am dus, la ora 5, în podul Univerşității, să dau concurs. Erau acolo câțiva români şi vreo trei francezi, cu nume ciudate, ca scoase din “Asterix şi Obelix”.

Prima probă a fost scrisă, trebuia să redactez nişte ştiri. A doua a fost în fața microfonului unui reportofon. Eram un pic sâsâită , dar francezilor le-a placut. A doua zi au afişat lista cu cei care au luat examenul şi mă număram printre ei. N-am realizat c-ar fi vreo mare chestie, eu credeam c-o să mă fac profă de română când voi fi mare (avem doar 22 de ani), dar totuşi m-am dus să văd despre ce-i vorba. Ne-au adunat într-o sală de cursuri şi ne-au întrebat care în ce department vrem să lucrăm: la muzică sau la ştiri. Eu am vrut la ştiri, că mi s-a parut ceva tare greu pentru o fată să lucreze la muzică, acolo era prea multă tehnică, iar eu nu ştiam nici măcar să bat un cui. De altfel la muzică s-a dus o singură fată şi ştiu că am admirat-o tare mult atunci, că are curaj!

003 –DJ sau stirist

De a doua zi am început să lucrez sau mă rog, să mă maimuțăresc şi eu în fața microfonului, nerealizând că mă şi aude cineva. Emisia (studioul) era amenajată într-o sală mare de cursuri, tot la mansardă (sau în pod cum spuneam eu), sală în care erau sute de cutii de cafea, suc, portocale şi alte atenții pe care ni le-au adus francezii într-un camion, după Revoluție. Erau ajutoare bine gândite. N-am cerut noi să nu mai bem cafea cu năut? Am cerut! Aşa că imaginați-vă cu cât nesaț ne îndopam din bunătățile capitălismului. Am băut atunci la cafele cât să-mi ajungă pentru încă trei vieți.

Socoteala francezilor n-a fost însă una neinteresată, căci pe lângă cafele, ah da, şi ciocolată, multă ciocolată “Cadburry” au vârât în camion şi un modest post de radio. Neegalată darnicie din partea poporului care se înrudeşte cu noi şi-o să vedeți de ce. Sculăraia aparținea unui post francez, “Fun Radio”, foarte bine cotat la Paris. Au adus-o gândindu-se că vor face la început o asociere cu Liga Studenților din Universitate, după care, depinde de cum vor sta treburile îşi vor deschide o filială la Bucureşti şi cine ştie, poate şi o rețea în țară. Însă n-a fost să fie chiar aşa şi-o să vedeți mai încolo din ce motive.

Să revin însă la prima mea zi de „ştiristă”. În primul rând am adunat ştirile de pe unde-am putut, dar în special de la singura agenție națională de ştiri, aia care dăduse până la Revoluție ştiri despre marile realizări ale Partidului şi despre vizitele tovarăşului şi ale tovarăşei. Le tăiam, le editam, le

făceam să sune cum credeam eu de cuviință şi din oră-n oră pleosc, le trânteam bucurestenilor ştirile. Nu ştiu de ce aveam impresia că nu interesează pe nimeni. Pe atunci toată lumea se uita cu sufletul la gură la televizor, să vadă dacă nu cumva a reânviat Ceauşescu, sau dacă nu ne întoarcem iaraşi la comunism. Ziarele se vindeau că pâinea caldă şi orice ştire despre Revoluție era publicătă. Zvonistica era în toi. Încă.

DJ-ii, adică cei care au optat pentru departamentul muzical învățau cu sârg secretele mixerului şi ale celor două magnetofoane din studio. Cred că aveam în total 8 benzi de magnetofon, care rulau de dimineața şi până seara, iar la 12 noaptea o luau de la capăt. Mai erau şi trei microfoane Sehnheiser, cu nişte fire foarte lungi şi colorate. Ştiristul venea la ora fixă, DJ-ul îl anunța şi dădea drumul la calea de microfon. După ştiri urma iar muzica pe care toață lumea o ştia deja pe derost.

004 – Dj Z, Dj Marmelada:)

Mai târziu francezii ne-au făcut cadou şi nişte ID-uri personale şi de câte ori intram în emisie le difuzam cu mândrie. Unii dintre noi am fost şi botezați, molipsindu-ne mai apoi de vocabularul DJ-istic. Astăzi auzi întruna de DJ Vasile, DJ Grunge, DJ Marmeladă, etc. Pe atunci însă nu eram obişnuiți cu astfel de denumiri, iar "DJ Z" ni s-a părut o mare găselniță, deşi cam ciudată la început. Oricum, aşa i-a ramas numele lui Cristi Gherguş, nume pe care cu chiu cu vai mi l-am amintit acum. De obicei îi spuneam "Zetone", "Zâule" şi cum mai apucam. Îmi amintesc de el ca de-un tip volubil, gata de glume în orice moment şi mare gurmand, cred. În orice caz, un tip de nota 10, de care-mi voi aminti mereu cu mult drag. Dacă vrei să te sinucizi ar trebui să-l cunoşti, ca să-ți piară cheful!

Mie mi-au facut un ID cu propriul nume. Suna metalizat cumva şi dădea bine pe "intro-uri". Îmi plăcea şi aveam să-l folosesc, ca toți ceilalți, în exces…

Francezii ne-au dădăcit vreo trei luni de zile şi aveau să mai vina, periodic. Le plăcea, căci stăteau la hotel, era viață bună aici, cu câțiva franci cumpărai orice. Nu că acum ar fi altfel, deşi 10 franci s-au facut 100!
Ce mai țin minte din primele zile este că apăreau în radio tot felul de reporteri de la ziare şi reviste din străinatate, să ne întrebe ce credem despre Revoluție. Eu am zis mereu că a fost o farsă şi m-au citat.

Ca să vă faceți o idee despre cum arăta postul de radio imaginați-vă un coridor lung ce dădea în două săli: secretariatul, o încăpere mică, ce arăta cam ca un fel de vestiar, cu un dulap din fier şi o masă (da, da, ca la puşcărie, hehe), plus o sală mare de cursuri, în care se aflau câteva scaune şi mesele pe care tronau mixerul, microfoanele şi cele două magnetofoane. Pe pereți erau două table pe care scriam cu cretă grila de programe şi numele celor care trebuiau să intre în emisie.

Pe jos-cafeaua şi bunătățile de la prietenii noştri.

005 –Sa furam steagul rivalilor de la Radio Contact!

Trebuie să recunosc că n-au fost puțini ciudații care ne-au călcat pragul, iar pe unii dintre ei i-am şi adoptat, cum ar fi Nicky Boicu, un student la matematică strălucit, dar atins din greu de nebunie. O nebunie care însă ne-a încântat de la început. Şi-a facut apariția căutând postul de radio cu un neon lung de vreun metru. Spunea mereu:"Pe aici trebuie să fie, pe aici trebuie să fie, îl simt!". Câteva luni mai târziu avea să-şi deschidă propriul lui birou de predare a limbii franceze. Defapt se instalase la o măsuță pe care ținea o lingură şi o furculiță. Te taxa câte 5 lei ca să te-nvețe cum se spune în franceză "linguriție" şi "furculiție". Noi îi dădeam, că ştiam că e sărac. În plus – atât ne

costa distracția.

Mult mai încolo, Nicky a avut şi propria lui emisiune, "Acum vorbesc eu". Nu mă întrebați despre ce, că nu mai ştiu. Țin însă minte că n-am înțeles nici atunci exact despre ce era vorba, dar o ascultam cu plăcere. Puneți pe hârtie un calcul matematic aiuristic şi două bancuri. O să vă faceți o idée despre Nicky. Nebun cum era ne-am trezit într-o zi că a furat steagul "rivalilor" nostri: Radio Contact.

Ei aveau sediul vis a vis, în clădirea Facultății de Arhitectură, iar belgienii le aduseseră un steag mare şi frumos, cu delfinul pe el. Ei bine, Nicky s-a gândit că nu merită steagul, sau ştiu şi eu ce-o fi fost în capul lui… în orice caz l-a furat şi ni l-a adus ca pe o ofrandă. S-au prins cei de la Contact însă şi-a trebuit să le dăm steagul înapoi. L-am dat, că oricum al nostru era mai frumos, că era mai colorat!

006 –Gindacul de post

Dacă erai prin zonă şi urcai cu anticul lift până în pod aveai şansa să ramîi în radio. Aşa s-a născut o nouă specie:"gândacul de post". Mulți dintre ei erau fani ai unui DJ sau al altuia şi veneau să stea de vorbă. Dacă aveau ceva talent sau erau mai tupeişti, până la urmă se alegeau şi cu o emisiune. Dar asta n-a durat mult, căci lucrurile aveau să se schimbe mai încolo, să suferim şi noi de o anumită "vedetistică" cronică.

Într-o zi a apărut un băiat cu plete lungi, genul de rocker hâtru. Cântase în ceva trupe (printre care şi "Florian din Transilvania") şi se pricepea bine la tehnică. Nu mai ştiu cum ajunsese în radio, dacă venise la cineva sau nu. Îl vedeam însă pe acolo aproape în fiecre zi şi tot discutând cu el l-am întrebat de ce nu vrea să lucreze şi el în radio. Ei bine, să lucreze era mult spus, că nu luam nici unul nici-un ban. În fine, să participe şi el cu ceva la ceea ce făceam noi acolo. N-a vrut la început, dar mai apoi s-a lipit tare de tot de post şi a început să facă câte ceva, pe ici pe colo. A pus muzică, mai repara o sculă, etc. Era de gaşcă în orice caz şi l-am adoptat repede. Tot folosesc cuvântul adoptat pentru că practic noi eram ca o familie. La 20 de ani, fară griji şi fară bani, heh! Ceea ce făceam făceam din pasiune şi habar n-aveam unde avea să ne ducă atâtă entuziasm!

Deocamdată eram aproape toți studenți şi ne interesau învățătura şi diploma. Nu ştiam ce-o să facem cu ea, dar aveam încă reflexe bine formate din comunism, că trebuie să ne luam o diplomă (chiar dacă mai târziu am folosit-o drept hârtie igienică). Părinții nostri erau fericiți că învățăm, noi fericiți că după cursuri aveam radioul, deşi ne-am pierdut multe nopți în emisie, sacrificând chiar examene din cauza lui. În orice caz, nu ştiu pe nimeni din cei de atunci să-şi fi lăsat facultatea. Am absolvit-o toți, după care ne-am şters cu diploma la fund, marea majoritate. Au fost doar vreo doi cred, care s-au făcut profesori. Şi erau profesori celebri! Gândiți-vă cum ar fi să-l vezi pe DJ-ul tău preferat în clasă, predând limba rusă sau geografia. Super, nu? Sau "marfă"!

Pe vremea aceea DJ-ul era un fel de Jesus Christ cel puțin şi toți copiii visau să ajungă ca el într-o bună zi.

007 –Pentru mine, jurnalistica era un lucru (prea) serios!

Am stat câteva luni bune la ştiri. La un moment dat ajunsesem şi redactor şef, funcție extrem de greu de îndeplinit, mai ales în condițiile date. Mi-o amintesc şi acum pe Codruța Florescu, care lipsea de la ştiri ba că avea examen, ba că trebuia să meargă la dentist. Trasă cu cheia cum eram, ştiți voi, genul acela pasionat de ce face şi care vrea să-i mearga treba bine la milimetru am zis c-o dau afara dacă mai lipseşte. S-a supărat rău cred atunci, deşi aveam să devenim prietene bune mai

târziu.

Dar aşa eram eu: trebuia ca totul să fie făcut cu pasiune, după ceas, totul să iasă mai mult decât perfect. Vroiam seriozitate şi ceream oamenilor să muncească mult. Cred că mă închipuiam într-o agenție internațională de ştiri sau la CNN. Nu ştiu unde mă credeam, dar în orice caz, pentru mine jurnalistica era ceva serios. Greşeala mea, sau ce păcat că nu m-am pastrat pentru vremurile în care meseria aceasta era să devina "pe bune" şi să fie răsplătită corespunzator. Aşa am fost eu, mereu defazată, mereu prea serioasă când nu era cazul.

Am uitat multe lucruri din acea perioadă, dar nu voi uita niciodată cum tremura Elena Lulea înainte să intre în emisie. Ştiu că i-am spus atunci că lumea nu stă în fața aparatului de radio aşteptând să audă bâlbe, ci să audă ştiri şi că nimeni nu va fi pregătit să-i numere ei bâlbele, că nu ăsta-i scopul ascultatorului. Se pare că am convins-o, deoarece în curând şi-a intrat în rol. Mai târziu avea să aibe propriile ei emisiuni de divertisment şi cred c-a uitat complet cum a început.

În mod asemănător a intrat în emisie şi cineva care avea să facă o adevarată carieră de jurnalist la PRO FM şi la agenția lor de ştiri, Mediafax. Se numea Mihai Simionescu, dacă nu ma înşel. Eu eram deja DJ atunci şi de câte ori apărea în fața pupitrului să prezinte ştirile, parcă îl călcase trenul! La început l-am tot încurajat, pe urmă făceam mişto de el. Nu ştiu care dintre aceste două atitudini l-a motivat. Era un băiat de zahăr Mihai, genul calm şi săritor, genul liniştitor, dar în acelaşi timp parcă puțin cam nesărat. Oricum, genul despre care nu se va vorbi niciodată de rău, pentru că era "calumea" şi încântător în atitudinea lui.

Cu ştirile s-a pus până la urmă bine la punct şi a facut carieră, ceea ce sinceră să fiu nu credeam.

008 –Eduard Manole – un personaj!

Dar iată ce scria la vremea aceea presa despre postul nostru de radio: "UNI FUN Radio emite non-stop pe 69,8 MHz – UUS: muzică, ştiri şi chiar emisiuni de sine stătătoare. Nu face nici un fel de politică. Disk Jokeii vă oferă cele mai noi discuri şi ritmuri:Andrei Stan, Bogdan Calu, Mircea Zane şi Sandu Alexandru. Ştiri şi emisiuni culturale:jurnaliştii coordonați de Diana Singer. Preferințele muzicale şi alte informații se anunță unui secretariat din care fac parte Elena Lulea, Eredith Luchen şi mulți alți studenți. De azi au şi top. Telefonul lor: 14.35.08/140, între orele 7-17. Şef de antenă: Eduard Manole." (articol semnat de Mihai Bogatu, în România Liberă. P.S. Acum Mihai este administrator la cotidianul Gardianul).

Vă spune ceva numele de Eduard Manole? Cred că da, dacă ați fost atenți la "puştiul" care a candidat la presedinție în anul 2000, adică atunci când a candidat şi Marian Munteanu (acum îmi dau seama că radioul avea lipici la aspiranții la titlul de preşedinte al României, hehe). Eduard era şi este un tip pe care eu personal îl consider deosebit de deştept şi cu o cultură politică bogată. De la el am învățat după Revoluție despre partidele politice şi despre cum stătea treaba cu comuniştii. Cel puțin atât îmi amintesc eu din discuțiile noastre.

Codruța Florescu (actuala Marinescu sau "Florutza") zice însă că pe vremea aceea eu n-aveam o părere prea bună despre el. Şi că cică Manole ar fi plecat în urma unei şedințe în care mai mulți am votat retragerea lui din funcția de director.
În orice caz, când a vrut să se facă preşedinte n-a reuşit decât să para un puşti ciudățel, asta cu siguranță! Dar poate că adevarata lui menire sunt afacerile, ca şi în cazul lui Munteanu, o altă minte strălucită, de altfel.

009 –Sa facem radio, iar radioul sa fie al nostru!

Ca director al postului de radio, Eduard visa la deschiderea mai multor filiale, mai ales la cea din Constanța, oraşul lui de baştină. Visa să facă mulți bani cu radioul, la nivel național. Nici acum nu-mi amintesc exact cum şi unde a plecat, căci n-am mai auzit de el de la Universitate şi până în 2000, când l-am vazut în campanie, la televizor. Dar noroc cu ziarele astea! Iată ce apare într-unul dintre ele, într-un articol care încercă o scurtă istorie a radioului: "Martie 1990. Soția noului director renunța la căsătorie în favoarea unui DJ francez, venit în România pentru a-i iniția pe tinerii DJ-i români. Acesta este unul dintre motivele pentru care Eduard Manole părăseşte radioul. Urmează înstalarea noului director, Cristofor Iosub."

Deci de-asta plecase Eduard, hehehe. Adevărul este că avea o nevastă tânără şi frumuşică. Prea frumuşică pentru România de-atunci, săracă şi în derivă…

Daniel Klinger (ultimul mohican sau ultimul director al radioului) îşi aminteşte totuşi că pe vremea aceea Eduard "uneltise împotriva Ligii", precum un boier împotriva stăpânului aş spune eu zâmbind la expresiile lui Dani. Intenționa să facă o firmă (căreia îi pusese denumirea de "Portocala mecanică"), care să preia radioul. Noi am aflat şi n-am fost de acord. Apoi n-am fost de acord să fie radioul Ligii. Pe urmă am scăpat de francezi. Din prima clipa noi n-am vrut decât să facem radio şi ca radioul să fie al nostru.

010 –Primul concurs de urlete ever!

La data de 19 octombrie, 1990, adică la 8 luni de la lansare, FUN Radio, prin asociația noastră, Uniclub a avut prima inițiativă care a şocat presa şi publicul, pe atunci uşor de scuturat. S-a organizat primul concurs de urlete, pe al cărui afiş scria:" Uni-Club organizează primul concurs de URLETE. Două probe: întensitate şi energie. Premii substanțiale în lei. Vineri, 19 octombrie, ora 17.00. Facultatea de Filologie".

Imaginați-vă clădirea Universității seara, după ce studenții şi profesorii au plecat acăsă. Acum imaginați-vă aceeaşi clădire (intrarea din Edgar Quinet), într-o seară de toamnă târzie, după ora 19.00, când au reuşit să se strângă toți concurenții. Auziți urletele? Dacă le auziți să ştiți că ăia am fost noi. Dar nu cumva să credeți că ne-am strâns acolo doar ca să urlăm unii la alții. Nu, nici vorbă. Concursul a fost bine gândit, iar urletele măsurate cu un decibelmetru. Ideea le-a aparținut lui Dragoş Calițoiu şi Dani Klinger. Taxa de intrare a fost 5 lei, iar din banii astfel adunați s-au acordat premii.

Iată însă ce-a scris un dobitoc de la ziarul AZI: "Ei, ce ziceți?! Ce sesiuni ştiințifice?! Ce seminarii de literatură?! Ce comunicări, ce cenacluri literare, poezie, proză, critică şi alte prostii comuniste? ! Urlete, fraților!! Şi se mai plâng că i-au bătut minerii? Păi dacă-i bătea cineva , le venea mintea la cap şi nu se țineau de astfel de bazaconii pentru care până şi Marian Munteanu este prea deştept! Şi când te gândeşti că bieții părinți işi dau sufletul pentru ca odraslele lor să intre la facultate, să fie studenți…".
Articolul este semnat I.C. Atât.

Să sperăm că între timp a revenit la sentimente mai bune şi nu stă în boxa apărătorilor lui Miron Cozma.

011 –Ce cauta asta aici?!

De ştiri m-am săturat când am ajuns la concluzia că poți să te exprimi mult mai bine la DJ. Aşa că l-am rugat pe "şeful de DJ" (am încheiat citatul) să mă ia la el în department. Nu prea a vrut la început, dar până la urmă a fost OK. Nici acum nu mai ştiu de ce nu vroia. Ştiu însă că DJ-ii erau deja mici vedete şi cam greu puteai să te lipeşti de ei, mai ales dacă erai şi fată. În fine, cumva am reuşit să ma fac DJ!

Oamenii începuseră deja să aducă muzică de-acasă, ba chiar şi scule. Doamne, n-o să-l uit niciodată pe Sandu Alexandru (cu siguranță cel mai bun dintre noi), cum chiuia prin studio, într-o microfonie crâncenă (dar cui îi păsa!), pe"The Look" a grupului Roxette. Venea mereu cu discurile proprii (fusese DJ într-o discotecă), iar emisiunile lui erau că… festivalul berii! Apropos de bere, se beea enorm în radio atunci. Aproape obligatoriu. Dimineța era oribilă pentru cel care îl schimba pe DJ-ul de noapte. Duhnea în studio ca la birt, iar mucurile de țigară impodobeau decorul şi mai rău.

Au fost o grămadă de scandaluri şi pe tema asta, dar degeaba. Adevărul este că emisiunea parcă nu "curgea", parcă n-aveai nici-un chef de ea fără stimulente. Iar gândacii de post, care-şi petreceau noaptea în radio, fie din proprie inițiativă, fie că-i chema DJ-ul aveau grija să nu ramâi fără "ambrozie". Ce mai chefuri se făceau atunci! Destrăbălare în toată regula. Uneori dădea bine pe post, alteori, nu. Dar cui îi păsa?

Cel mai enervant lucru cu putință era că atunci când "erai pe post", în studio intra cine vroia. Dădea buzna, pur şi simplu. S-a fabricat o instalație dint-un bec şi o carcasă vopsită în roşu şi de câte ori deschideai microfonul "instalația" lumina, ca să ştie ceilalți că eşti în emisie, să nu intre. Dar cine ținea cont de asta? Nimeni! Îmi amintesc că odată (aveam sediul în hotel Dorobanți pe vremea aceea) a intrat în studio un tip înalt, între doua vârste, cu ochelari şi îmbrăcat la costum. Cam ciudată figură, mi-am spus. "ce naiba caută ăsta aici?" şi i-am zis politicos să şteargă putina. Am aflat mai târziu că era un tip de la BBC, cu un nume ciudat, Mititelu parcă, directorul secției de limba română. Păi la BBC aşa faceți, intrați în studio când vă taie pe voi cheful? Huuuuooo! În fine, a ieşit până la urmă, cred c-a înțeles, că doar vorbea româneste, mititelu, hehehe.

Daniel Klinger şi Cristi "Tehnicu" au fost însă maeştrii aducerii mele la exasperare. Dani era directorul postului, iar Cristi era de la "tehnic", că de-aia i se şi spunea Cristi "Tehnicu". Mereu aveau câte o inovație de făcut, descopereau ei ceva, cel puțin Klinger era omul cu o sumedenie de idei pe zi. Reparau mereu ceva şi îmbunătățeau studioul non-stop. Când îi vedeam c-apar (şi nu ştiu zău cum mă nimereau numai pe mine pe post, de parcă era un făcut) căutam teancul de CD-uri s-arunc după ei.

Cristi săracu n-avea nici-o vina, Klinger era capul răutăților, dar urlam la amândoi din toți rărunchii.

012 –Klinger, fumatul si munca patriotica

Odată, era seara pe la 11-12 şi aveam sediul în strada Latină, într-o casă pricăjită, când aud un zgomot de la geam. După câteva minute văd capul lui Toti (jurnalist şi pe vremea aceea redactor şef) făcându-şi apariția pe geam. M-am speriat îngrozitor, să-mi ajungă pentru câțiva ani. Nu-mi mai amintesc despre ce era vorba, cred că întindeau un cablu sau ceva. Este posibil însă ca săracul să nu fi putut întra în post şi să fi gasit geamul ca singură alternativă. Stateam la parter şi la uşă era un interfon (o altă „invenție" a lui Klinger), care mai mult nu funcționa sau dacă funcționa, DJ-ul nu prea îl auzea seara. Şi-atunci numai geamul îți ramânea.

Adevărul este că nu exista nicio protecție atunci în radio. Putea să intre oricine şi mă mir că n-a făcut-o vreun hoț sau ceva. De aceea şi aduceam cu noi pe cineva seara în post, de frică să nu stăm

singuri. De câte ori am ramas singură peste noapte am avut câteva momente de panică şi m-am gândit că habar n-am ce-aş face dac-ar intra vreun hoţ. În naivitatea mea nici nu mă gândeam că ar putea să-mi facă mie ceva rău, ci că ar putea intra cu forţa pe post să zică cine ştie ce tâmpenii! Asta era marea mea teamă: ce-ar fi auzit Bucureştiul, dacă ar fi făcut cineva takeover!

Mai târziu am văzut "Airheads", un film despre un post de radio ocupat de o trupă de rock care vroia să se afirme. Hmmm, pe ăia eu i-aş fi primit cu mare drag, dar la noi n-au venit…

Doar câteva vorbe mai vreau să va spun deocamdată despre Dani Klinger, căruia toată lumea îi zicea numai Klinger, că ne placea cum sună. Dani era student pe vremea aceea la Politehnică, dacă nu ma înşel. La început a fost şi el DJ, ţin minte că marii lui favoriţi erau Duran Duran. Găsise el un single adus de francezi şi-l tot difuza, când pe-o parte, când pe cealaltă. Dani era genul care-ţi explică orice teorie ştiintifică, cu hârtie şi creion şi ramânea consternat dacă nu băgai la cap. Odată am auzit c-a fost şi profesor, meserie care cred că l-ar fi prins foarte bine. Şi-a ratat vocaţia, cu siguranţă, căci a ajuns directorul postului, în istoria căruia a întervenit din plin şi am să vă spun şi cum, ceva mai încolo.

Ei bine, Dani avea mereu idei, aşa cum am mai spus. De la atâtea idei până la urma postul a ajuns un fel de pilot automat, dar şi despre acest lucru am să vorbesc ceva mai încolo. Meşterea mereu câte ceva. Şi făcea regulile. Nu se fuma, nu se bea, nu se asculta muzică în difuzoare, la maxim (la modul teoretic). N-o să uit niciodată cum s-a gândit el într-o zi, că toată lumea trebuie să mătură în curtea radioului, ca la munca patriotică pe care o prestam în faţa blocului pe vremea lui Ceaşcă. Cu greu i-am băgat în cap ideea că ne trebuie o femeie de serviciu. Până la urmă n-a avut încotro.

Dar întâmplarea cu munca patriotică a rămas celebră. La fel şi palmatul ţigărilor. Klinger nu fuma şi zicea că se duc dracu sculele dacă fumăm în studio. Dacă-l ascultai, pe post vorbeai de 2 ori pe oră, restul stăteai pe hol la fumat, numai aşa, că era interzis! Dar a avut idei şi mai şi! De exemplu-playlistul. S-a gândit el ce s-a gândit şi a ajuns la concluzia că nu mai merge să vină fiecare cu muzică de acasă, că trebuie să ne facem o bază muzicală, iar cineva să facă playlistul. Cine să-l facă? Diana! Păi sigur, hehehe. Şi m-am pus pe treabă. La început scriam tot playilist-ul de mână. Piesuliţă cu piesuliţă.

Făcusem o listă de heavy rotation şi-am trecut la bombardarea Bucureştiului cu aceeaşi piesă de cel puţin 20 de ori pe zi.

013 –Primul playlist din Romania

Pe urmă, vrând nevrând a trebuit să fac cunoştiinţă cu computerul, căci Klinger a ajuns la concluzia că trebuie să ne automatizăm. Habar n-aveam de computere pe atunci. Aveam nişte 386 cred, pe care le foloseam să ne jucăm Solitaire şi Majong. Ei bine, m-a chemat Dani şi a zis: "Pe ăsta facem playlist acuma" şi m-a învăţat câteva comenzi ca să pot să deschid un program făcut de un tânăr promiţător într-ale programarii (acuma cred că a ajuns să câştige câteva mii de dolari pe ce face). Programul era simplu. Îţi dădea posibilităţea să construieşti o bază de date muzicală şi să setezi câteva criterii de difuzare ale pieselor. M-am pus pe trebă, serioasă cum eram şi-am muncit de zor să fac baza de date. Şi dă-i şi luptă!

Până la urmă m-am ales numai cu înjuraturi din partea colegilor, care considerau playlistul o groazanică şi teribilă modalitate de a le distruge programele. Pe atunci toată lumea avea pretenţii de producător în radio şi eram cu toţii nişte rebeli. N-aveam chef să vină cineva să ne explice nouă ce muzică trebuie să difuzam. Astăzi însă playlistul este o regulă nenegociabilă şi firească. Dar noi eram Mendeleevi atunci, cum să vină altcineva să ne explice cum să ordonam elementele în tabel?!

În orice caz, după numai câteva luni de playlist, numărul ascultătorilor crescuse cu 11 procente, ceea ce abia acum ne dăm seama că este enorm (şi că nu s-ar mai putea repeta, hehe). Well done,

Klinger!

Şi ca să închei deocamdată cu acest capitol, să vă povestesc de încă o idee năstruşnică a susnumitului. Ce s-a gândit el: că ar trebui să predăm nişte cursuri de jurnalism studenților de la nu ştiu ce facultate. Hah! Eu nu m-am dus. Am considerat că un profesor de jurnalistică trebuie să fie cu totul altceva decât un DJ amărât de radio, care a învățat meserie de la nişte francezi ce-au stat 3 luni beți prin România.

014 –Dialog rock

Să revin însă la cum am început.

După câteva luni de ştiri m-am profilat aşa cum am mai spus, pe muzică. Țin minte şi acum prima mea intrare în emisie: era seară şi trebuia să-mi încep programul. Înainte de a intra pe post mi-a explicat DJ-ul de dinainte cum stă treba cu mixerul. A durat cam 10 minute. Cred c-am făcut câteva tâmpenii la început, dar dimineața eram deja DJ! În două săptămâni veneam cu propriul meu casetofon de-acasă, cu căşti şi tot tacâmul. Utilizam şi pick-up-urile (aduse tot de unul de-ai nostri, cred că de Sandu) şi toată cealaltă aparatură. Ce mai, eram „meseriaşă"!

Apoi am stat eu şi m-am gândit ce-ar fi să-mi fac propria emisiune de rock, căci aveam "relații" în lumea rockerilor pe atunci, hehe. Zis şi făcut: prezint ideea, care este imediat acceptată şi caut un titlu. O tipă jurnalistă, Galina parcă o chema propune ca emisiunea să se numească "Dialog în paşi de rock". Am zis că-i prea pompos titlul şi sună prea a radio Bucureşti, aşa că l-am prescurtat la "Dialog Rock". Am rugat un coleg DJ să mă ajute, căci nu puteam să ma ocup eu şi de invitați şi de partea tehnică.

015 –Jesus Jones si Holograf

Țin minte două lucruri din perioada aceea. Primul: într-una din emisiuni l-am avut că invitat pe Mike Edwards, liderul grupului "Jesus Jones" din Marea Britanie, care venise în România să participle la turneul "British Rock For Romania", turneu sponsorizat de Ambasada Britanică. Am fost şi eu în turneu cu ei şi am luat o grămadă de interviuri, împreuna cu Anca Lupeş (acum ea are propria agenție de impresariat), după care, când ne-am întors la Bucureşti l-am invitat în studio.

DJ-ul care m-a ajutat era Sandu Alexandru. Doamne, ce nebunie a ieşit şi cu Sandu, hahaha, aşa reclamă cum a facut el grupului n-a avut nimeni în viața lui! Chiuia din toți rărunchii şi rostea numele grupului în fel şi chip. Nu mai ştiu ce l-am întrebat pe Mike la emisiune, dar a ieşit super. Am şi-o casetă video de-atunci, ar trebui s-o mai studiez, dacă vreau umor de calitate!

Mike a filmat totul, avea mereu camera video la el. În afară de emisiune, pe casetă mai apar tancuri, un Bucureşti distrus şi turneul lor în România.

Al doilea lucru pe care-l țin minte este că am invitat grupul Holograf şi m-am simțit foarte onorată de prezența sa în studio. Am purtat o conversație mişto zic eu, deşi țin minte că timbrul lui Bittman mă scotea din minți la vremea aceea. Acum ori îmi place, ori m-am obişnuit cu el. E la modă. "Ți-am luat un In(t)el", hehehe, piesa asta e genială, nu mă aşteptam, deşi piesa pe care-a prezentat-o la Eurovision împreună cu Tino Furtună mi se pare iar genială, poate doar din cauza faptului că îmi place foarte mult pianul, iar pe Tino il consider un om – pîinea lui Dumnezeu. Nu ştiu de ce, aşa l-am perceput întotdeauna. Pe el şi pe Mircea Vintila. Cu Mircea am inventat chiar şi cârnații "PNL", căci pe atunci eram amândoi fani convinşi ai acestui partid şi îl uram de moarte pe Iliescu.

016 –Andrei Partos

Despre trupe şi artişti o să povestesc ceva mai încolo, căci “Dialog Rock” a făcut carieră, nu glumă. L-au programat toți șefii de DJ de atunci înainte, printre care m-am numărat şi eu la un moment dat.

Şi cum spuneam am inventat prima mea emisiune şi invitam tot felul de artişti care mai de care. Mă luase rău flama concertelor şi participam la toate conferințele de presă. Un pic mai târziu am scris şi pentru o revistă muzicală, “Pop Rock & Show” se numea parcă, revista lui Andrei Partoş pentru care numai el ştie cât s-a luptat, s-o mențină în viață.

Andrei a fost şi este în continuare un om extraordinar, un Leu care-şi poartă mândru talentul de gazetar şi om de radio. La un moment dat a fost unul dintre invitații permanenți ai emisiunii “Dialog Rock”. De fapt era singurul care lucrase într-un radio comunist şi despre care eu credeam că poate susține cu succes o emisiune la un post de radio independent. Am fost împreună şi la un concert sau două în Ungaria şi am scris o groază de lucruri despre ce-am vazut acolo.

Cel mai tare ne-au entuziasmat Guns N’ Roses, cred. Totuşi, n-am uitat niciodată de articolul lui din ziarul “Țara” în care făcea praf şi pulbere festivalul “Funrock”, organizat de mine şi Fun Radio. “Când constați că este un festival concurs cu majoritatea trupelor de “hard”, “heavy” sau “thrash” (”a ciomagi, a bate rău, a burduşi- din “English- Romanian Dictionary” – Editura Stiintifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1984) nu te prezinți dacă abordezi “new wave”, “rock progresiv” sau “techno-pop”. Nici rock-ul de avangardă nu avea cum să-şi găsească adepții în acest context!” scria Andrei. Viitorul l-a contrazis, dar pentru vremea aia mergea, oricum, asta credea şi publicul, că genurile trebuiesc separate într-un concert, chiar dacă fac parte din aceeaşi tulpină.

În afara emisiunilor mai aveam câteva programe cum se nimerea, majoritatea de noapte, programe în care prezentam ce muzică mă tăia pe mine capacul.

017 –Liga studentilor si radioul

Liga Studenților se supărase prin aprilie 1990 rău pe comuniştii de la guvernare, recte pe Iliescu şi ceilalți, pe FSN în special, aşa că organiza meeting-uri în față Universității, până când manifestanții au ocupat definitiv toată porțiunea situată între Teatrul Național şi Universitate, cu stradă cu tot. Circulația era blocată, trebuia ocolită toată zona accea dacă vroiai să te deplasezi cu maşina.
Se cânta, se înjurau comuniştii, se țineau discursuri. Iar deasupra adunării, în cladirea Universității eram noi cu postul de radio. De multe ori ne cățăram pe geamuri cu microfoanele Sehnheiser şi transmiteam în direct din piață. Era să zburăm de câteva ori din pod în încercarea noastră de a apropia cât mai mult microfonul de vocile celor care participau la meeting. Adevarul era că parc-am fi fost zi şi noapte în carnaval! Mergeai la radio trecând prin mulțime, te întorceai trecând prin mulțime. Până la urmă am reuşit să ne obişnuim atât de tare încât ignoram fenomenul.

Țin minte însă că într-o frumoasă seară de primavară am primit un anunț de difuzat pe post, cred că-l găsisem pe mixer, cum că Liga Studenților ORGANIZEAZĂ UN CONCERT în Piața Universității, la ora h. L-am citit aşa cum scria pe bilețel.

După numai câteva minute, în studio s-a produs o adevărată nebunie: pe uşă a intrat Marian Munteanu, liderul Ligii de atunci şi coleg de an cu mine. A început să urle încă din uşă, cu ochii ieşiti din orbite şi cu o figură de om numai bun de internat într-un spital: “cum vă permiteți să difuzati aşa ceva pe post? Ce, credeți că în situația asta Liga n-are altceva mai bun de făcut decât să se țină de concerte? Ce-ați făcut din postul de radio al Ligii? Va dau afară pe toți” răgea el. “Cine a difuzat anunțul ăsta?”. “Eu”, am răspuns “pentru că a fost lăsat de cineva spre difuzare”. Adevărul este că pe vremea aceea nu ne prea pierdeam noi timpul cu verificarea sursele şi nu exista o persoană care să se ocupe de difuzarea anunțurilor, publicitare sau nu.

Aşa că făceam fiecare cum ne tăia capul şi mai ales făceam reclamă, în special dacă ne ducea cineva gratis cu taxiul, ceea ce se întâmpla frecvent, doar eram de la radio, nu?!

018 –Marian Munteanu

În fine, m-a speriat de-am crezut că mor Marian Munteanu ăsta, aşa că m-am sculat de pe scaun şi am plecat acasă. N-avea nici-un rost să ma cert cu nebunu' care parcă-şi ieşise cu totul din minţi. Atitudinea lui m-a mirat extrem de tare, mai ales că l-am admirat întotdeauna la seminarii. Era un student eminent şi cu mare talent pentru literatură. Mai târziu, când l-am văzut candidând la preşedinţia României am considerat că face greşeala vieţii lui şi se pare că şi-a dat şi el seama de asta, la timp. Am să revin şi asupra lui Munteanu, căci l-am avut invitat la emisiune, dar abia peste trei ani.

În fine, după o zi sau două cred am aflat că Liga, adică Marian Munteanu împreună cu nişte voinici preluaseră postul şi îi sechestraseră pe câţiva dintre ai noştri, printre care şi Dani Klinger.

A fost un întreg scandal care până la urmă s-a rezolvat prin plecarea noastră din clădirea Universităţii, dar cu tot cu echipamentul de radio.

019 –Run baby, run!

Iată ce am declarat noi presei la momentul respectiv:

"Ca urmare a multiplelor variante apărute în presă privind cele ce s-au întâmplat în noaptea de 15 spre 16 mai 1990 la postul de radio Uni Fun, membrii postului de radio se consideră datori să prezinte corect filmul evenimentelor.
În seara zilei de 15 mai la orele 22.00, doi memri ai Ligii Studenţilor, Drăgan Sorin şi Constantinescu Bazil au venit cu o decizie din partea Consiliului Ligii, în care ni se cerea să oprim activitatea postului şi să-l părăsim imediat, pe motiv de incompetenţă profesională şi funcţionare necorespunzătoare.

Deoarece această decizie a fost luată unilateral, fără acordul parţii franceze, personalul prezent în studio nu a fost de acord cu punerea ei în practică.

În urma încercărilor noastre de a transporta cu acordul reprezentantului părţii franceze, aparatura aparţinând firmei FUN RADIO FRANCE, precum şi bunurile personale, Marian Munteanu a declarat că va chema poliţia. În realitate a chemat 15-20 de manifestanţi din Piaţa Universităţii, cu ajutorul cărora am fost sechestraţi, interogaţi, puşi să dăm declaraţii, înjosiţi şi patru dintre noi au fost bătuţi. Un reporter al ziarului Robinson, care a încercat să înregistreze potopul de injurii adresate nouă de Marian Munteanu a fost bătut în mod bestial de liderul Ligii.

Din cei 12 sechestraţi, 3 au reuşit să scape escaladând zidurile Universităţii, ei fiind şi primii care au informat Poliţia.
La orele 16.15, după aproape 6 ore de sechestru am fost eliberaţi.

Cerem pe această cale ajutorul Poliţiei şi al Procuraturii, pentru soluţionarea conflictului şi recuperarea materialelor."

020 –Al cui e radioul?

Iată însă care era poziția Ligii, exprimată în România Liberă, în articolul intitulat pompos "Adevărul în legătură cu postul de radio Uni Fun":

"Pentru elucidarea cazului Uni Fun Radio şi cunoscând deja poziția membrilor acestui post din apariția intempestivă la TVR am luat contact cu Liga Studenților, cu dl. Bazil Constantinescu, student anul I la Filologie, secția română-chineză. Iată ce ne-a declarat domnia sa în legătură cu evenimentele petrecute în urmă cu câteva zile: în seara zilei de 15 mai, pe la orele 10.30 am primit o însărcinare din partea lui Marian Munteanu , în numele unei hotărâri a consiliului Ligii Studenților, consiliu format din 25 de membri, să mă ocup de reorganizarea postului de radio Uni Fun. M-am deplasat la sediul postului de radio, împreună cu Sorin Drăgan, membru în consiliul de conducere al Ligii Studenților şi unul dintre semnatarii hotărârii care spune că, datorită faptului că postul de radio Uni Fun nu are un nivel cultural de ținută se propune întreruperea provizorie a emisiunilor până la reorganizarea programului său.

Trebuie să menționez că LS este proprietara de drept a acestui post de radio şi deține actele de donație. Era vorba de o hotărâre scrisă şi semnată de LS, pe care cei de la Uni Fun au refuzat să o recunoască. Între Uni Fun şi Ligă există disensiuni, întrucât ei vor ca postul de radio să fie rupt de Ligă. Ei nu vor să facă informare, ei nu vor să se amestece în problemele curente ale oraşului, pe motiv că "vine poliția şi ne închide radioul". Dar nu e vorba de a face politică, ci de a prezenta ştiri şi comentarii oneste în legătură cu evenimentele ce se produc în jurul nostru. Se pare însă că cineva i-a sfătuit să aibe o astfel de atitudine.

Vreau să menționez că domnul Petre Roman ne-a dat aprobare pentru acest radio, cu condiția ca el să nu fie implicat în politică, ceea ce nu mi se pare o atitudine democratică, pentru că nimeni nu poate să impună unui post de radio, într-o țară cu adevărat liberă ce să transmită pe post.

021 –Razboiul

Aşadar ei au refuzat să se supună hotărârii LS de a închide postul pentru câteva ore, motivând printre altele c-au adus în acea seară doi tehnicieni, care urmau să facă unele verificări ale aparaturii.

Am coborât cu Sorin în club, unde ne-am consultat cu Marian Munteanu. Am ajuns la concluzia că la ora aceea din noapte nu puteam convoca din nou Conşiliul LS şi că noi trei nu aveam în nici-un caz dreptul de a modifica o hotărâre luată de acesta. În foarte scurt timp ne-am reântors la sediul postului de radio, pentru a le comunică hotărârea defînitivă. Pe holul Facultății de Filologie ne-am întâlnit cu cei 10 membri ai postului de radio. Unul dintre ei, Dan Iliescu, cel care mă acuza de terorism în ziarul Libertatea avea asupra lui un magnetofon Revox şi două boxe, acesta facând parte dintre primele materiale donate de francezi Ligii Studenților. În acelaşi timp, cineva dintre ai noştri a venit dinafară şi ne-a informat că în fața intrării se află două maşini, pline cu aparatura postului de radio Uni Fun. Am trimis de urgență pe unul dintre colegi să urce în sediul postului de radio şi acesta a constatat că acolo nu se mai afla absolut nici-un aparat.

Am ieşit în stradă şi am luat câțiva oameni la întâmplare, ca martori. Lucrurile luaseră o întorsătură periculoasă, iar noi putem fi acuzați de subiectivism. Vreau să specific, că printre lucrurile sustrase din sediul postului de radio se afla şi aparatura care aparținea membrilor acestui post, dar pentru aparatura donată de partea franceză, Liga este direct răspunzatoare, fiind aşa cum spuneam, posesoarea acesteia.

Am încercat să-i convingem absolut diplomatic să ducă aparatura ce nu le aparține la loc. Ei însă au refuzat şi asta pe un ton cât se poate de violent, încercând probabil să ne provoace. În acest moment am hotarât să chemam poliția. Am sunat la Circă 10 şi am vorbit cu domnul plutonier maior Ioniță, care ne-a spus însă că nu poate interveni întrucât litigiul părților se întâmpla sub acelaşi acoperamânt. Am înțeles că este o chestiune de procedură. Tot ce putea face poliția era să

înregistreze numele celor de la postul de radio şi numerele de la maşini, asigurându-ne că a doua zi până la ora 16.00 vom avea aparatura înapoi.

Reântorcându-ne la membrii postului de radio, era de-acum miezul nopţii, le-am cerut să ne dea cheia de la pod, acolo unde se afla sediul radioului, dar ei au refuzat afirmând că nu o au. A fost momentul când noi ne-am enervat şi i-am ameninţat că-i vom percheziţiona. Atunci fiecare dintre ei şi-a scos cheile şi le-a pus pe bancă, dar am observat că unul se înroşise la faţă şi ne-am dus direct la el. Bineânţeles c-am gasit cheia podului imediat. O ascunsese în pupitru.

În cele din urma i-am convins să aducă materialele înapoi în postul de radio, le-am inventariat de faţă cu martori, dar spre marea mea surprindere, dintre materiale lipseau exact aparatele de maximă necesităte pentru ca postul să poată funcţiona: mixerul, microfoanele, cablurile de emisie, o boxă, material pe care nu l-am recuperat nici până la ora actuală. Numai microfoanele se ridică la o valoare de aproximativ 80.000 de lei. Menţionez din nou că aceste aparate apartin LS.

022 –Cine a furat radioul?

În acest moment, pentru că situaţia luase din nou o întorsătură gravă le-am cerut să ne dea nişte declaraţii.

Au refuzat, deşi i-am rugat să spună în faţa unei camere de luat vederi cu care s-au filmat de altfel o parte din aceste neplăcute evenimente, cum califică ei acţiunea lor. Unii dintre ei recunoscuseră că materialele trebuiau duse acasă la Radu Pârlog, şef disc jokey la Uni Fun, iar alţii au declarat că postul trebuie să emită de acolo….A existat tot timpul temerea că funcţionarea postului de radio în interiorul Universităţii ar putea duce la implicarea lui în cursul evenimentelor din jur. Cuiva îi este frică că pe undele acestui post de radio, cu o rază de acţiune de aproximativ 50 de km, s-ar putea emite unele adevăruri deranjante. Cu studenţii nu este de glumit. Eu personal mă lupt de patru luni de zile ca să bag pe post nimic altceva decât reportajele primite din stradă, nu comentariu politic, ci informare, pentru că singura informare politică cu adevărat veridică consider a fi vocea străzii.

Este de altfel de aşteptat ca studenţii să fie implicăţi în viaţa de zi cu zi a ţării lor, fie ea şi politică. Noi nu considerăm informarea politică altceva decât o atitudine civică absolut firească. Dar ca să revenim la problema noastră trebuie să mai spun că în declaraţiile pe care le-au facut cei de la Uni Fun nimeni nu a pomenit nimic, nimeni nu ştie nimic despre mixer, microfoane, cabluri şi boxe. Nouă ni s-a părut că toată chestiunea era probabil manevrată din culise. Închipuiţi-vă ce s-ar fi întâmplat dacă noi nu-i surprindeam în timp ce cărau aparatura din post şi ne-am fi trezit a doua zi cu sediul complet gol.

A fost o încercare evidentă de a se discredita manifestaţia din Piaţa Universităţii. E de altfel surprinzatoare receptivitatea televiziunii care i-a primit pentru a face declaraţiile pe care le-au făcut , fără măcar să ne consulte şi pe noi. Este evident că postul de radio nu trebuia să funcţioneze în mijlocul evenimentelor din Piaţa Universităţii, pentru că, în caz că se întimpla ceva, să nu poată fi transmisă nici-o ştire directă şi imediată. Mai vreau să menţionez că în dimineaţă zilei de 24 aprilie, când oamenii din piaţă au fost bătuţi de poliţie , câţiva dintre ei s-au refugiat aici şi au facut declaraţii pe care postul Uni Fun a refuzat să le transmită. În dimineaţa zilei de 16 mai, poliţia a facut o descindere la faţa locului şi constatând cele întâmplate şi înventariind materialele aflate în postul de radio. Atât doar că între orele 6 şi 10 dimineaţa, cineva a sustras din sediu blocul de emisie.

Aceasta reprezenta ultima noastră şansă de a emite” (articol semnat de Paul Gheorghiu).

023 –Fenomenul Piata Universitatii

Adevărul era însă foarte simplu: am fost întotdeauna de partea manifestanților din Piața Universității, altfel nu stăteam să ne rupem gâturile, cu microfoanele pe geam, nu?! Dar nu ne plăcea Liga Studenților, pur şi simplu! Nu ne dădusera nici-un ban şi nici vreun alt sprijin n-am primit din partea lor. Munceam zi şi noapte în radio, pentru postul pe care la un moment dat s-au trezit să-l revendice. Nici-un act de donație foarte clar şi legal nu aveau şi asta din vina vremurilor pe care le trăiam, cine se gândea la acte imediat după Revoluție? Cât despre Bazil, el a lucrat o vreme în radio, ştiu c-am fost împreună să facem un reportaj la o fabrică de încălțăminte. Pe urmă nu ştiu ce s-a întâmplat cu el, că nu l-am mai vazut prea des pe acolo. Cât despre înregistrările lui din Piață nu ştiu cine nu a fost de acord să le transmită, că toată ziua bună ziua numai declarații difuzam.

Dar iată ce scria un alt ziar la vremea aceea: "Pe 11 ianuarie, stația de radio adusă de la Paris a început să emită în Universitatea bucureşteană. S-a facut un prim protocol de acord cu Liga Studenților. Denumirea postului: UNI FUN RADIO. Neavând aprobare, stația a funcționat ca post pirat până în luna mai.

În aprilie începe fenomenul Piața Universității.Uni Fun se implică, difuzând ştiri şi transmițând direct din piață.

Cu o săptămână înaînte de alegeri, echipa de emisie intra în conflict cu Liga Studenților. Astfel, posibilitatea că Liga să aibă la dispoziție o stație de RADIO GOLAN s-a spulberat. Pe de altă parte cei de la Uni Fun au pierdut un sediu şi au fost nevoiți să întrerupă emisia. Timp de 5 zile, sediul Uni Fun-ului a fost în parcul Ioanid. În urma publicității care i s-a făcut atunci, Uni Fun-ul, având de acum renumele de post de radio fesenist a obținut cu trei zile înainte de alegeri semnătura domnului Petre Roman pe autorizația de funcționare. Datorită abilităților reprezentantului stației, domnul Petre Roman a acceptat ca Fun Radio să difuzeze ştiri "neutre din punct de vedere politic".

Defapt, sediul Unifan a fost timp de 9 zile în Parcul Ioanid. Acolo ne strângeam ca să mai ținem legătura unii cu alții, cât timp nu emiteam şi ca să hotărâm ce este de făcut. Soluția a fost Hotel Dorobanți. Emițătorul îl furaseră de la Ligă, Gabi Stoian şi Ligia Marin, aşa că aveam cu ce să ieşim din nou "în lume". Vedeți ce viață de artişti am avut (că să nu zic circari)?

Ne-am tot mutat din hotel în hotel. Iar noaptea petreceam şi ziua dormeam, hehe, cei care n-aveam de făcut matinalul!

024 –Fun Radio, la meilleure radio!

Aşadar, după câteva luni de la începera emisiei, în urma scandalului cu Liga ne-am mutat trecând prin multe peripeții, la hotel Dorobanți. Francezii (după ce şi-au cerut înapoi sculele donate Ligii) au început să vină şi ei cu pretenții şi au făcut o societate comercială (înființăță defapt la 23 mai 1990) în care noi, cei care lucram în radio şi care ne-am constituit într-o asociație, numită Uni Club aveam 17% (procente constituite din aparatura donată de francezi).

În rest erau francezii cu 68% parcă şi o agenție de turism, Simpaturism. Din păcate nici unii nici alții nu băgau nici-un ban în radio, pe masura procentelor pe care le dețineau. Eram numai noi cu munca şi aia nerăsplătită, iar în rest- nimic. Ne trimiteau muzică de doua ori pe an şi atunci numai vechituri, piese pe care noi deja la difuzasem de pe casetetele noastre. Şi se făcea al naibii de greu rost de muzică pe vremea aceea. În plus-fiecare eram pe cont propriu, nimeni nu ne ajuta.

Iar postul işi schimbase denumirea în FUN RADIO BUCUREŞTI.

025 –Hotel Dorobanti si inceputurile business-ului de radio

În hotel Dorobanți viața era tare dulce:aveam barul la dispoziție, unde beam cafea după cafea, aveam autonomie, nu mai trebuia să arătăm legitimația la poartă şi în plus nu mai aveam treabă cu Liga, care cred că renunțase la post sau mai bine zis a fost forțată s-o facă.
Aveam sediul la etajul 17 (ultimul) unde însă "zburdălnicia plină de viață a tinerei echipe a radio Fun-ului şi permanentul du-te vino" cum scria un ziar "a deranjat conducerea hotelului care, altfel tolerează foarte bine prezența junelor seducătoare care asezonează viața străinilor cazați la Dorobanți. Aşa că postul a fost mutat din nou, de data aceasta la mezanin. Chiria plătită pentru cele doua camere este de 17.000 de lei pe lună. Contractul semnat pe termen cât mai scurt trebuia reânnoit foarte des. Suma, în orice caz e prea mare în condițiile în care femeia de serviciu face curățenie dacă i se dă bacşis, centralista dă legătura telefonică dacă primeşte ciubuc, iar contractul se reânoieşte dacă se impinge peşcheşul cuvenit, conducerii. Cu toate acestea, direcția hotelului e greu de mulțumit. Asta se vede din faptul că electricianul, domnul Însurățelu, om cu apucături şi înfățişare cazone a oprit curentul pe 5 februarie 1991, pe motiv că trebuia să decupleze emițătorul SRI-ului aflat pe acelaşi circuit cu radio Fun.
Liftierul se trezeşte şi el după luni de zile de funționare că Radio Fun nu are aprobare de la „Ascensorul" pentru a-şi păstra emițătorul în camera liftului. Reiese că Salvarea, Pompierii, SRI-ul şi poliția au astfel de aprobări pentru emițătoarele lor de la Hotel Dorobanți. După o întrerupere de patru ore, postul a început să emită din nou. A doua zi, ca un făcut, s-au ars siguranțele. "Să vină Găină!", propune directorul adjunct al hotelului. Domnul Găină e copropietarul postului Fun radio din partea Simpaturism. "Ce treabă are domnul Găină aici?" întreabă naiv Daniel Klinger, unul dintre studenții care lucrează la Fun. "Să vină să pună o priză!". "Dar este priză!". "Ei, atunci să pună un ştecher!". "Dar este ştecher", refuză Daniel să priceapă. "Ei, să pună un ştecher franțuzesc cu cheie!". "Nu mi s-a cerut niciodată şpagă de la obraz!" spune Daniel revoltat. "Probabil că acum ne trebuie un ştecher cu o cheie foarte mare, pentru că ni s-a pus în vedere să evacuam postul până la 15 februarie 1991″.Şi ne-am mutat, dar numai până la mezanin.
În Dorobanți am pus pentru prima oară în mod serios problema necesității unui director comercial şi a unui department care să ne-aducă bani. Trebuia deja să începem să şi câstigăm, oamenii începuseră să nu mai vrea să lucreze gratis. În plus, tot atunci ne-am pus şi problema unei emisii mult mai bune şi a modernizării studioului. Deja începeau să se pună bazele departamentului de marketing şi al celui tehnic. Începeam să privim radioul ca pe o afacere, deşi francezii continuau să aibe un procent mult mai mare decât noi. În perioada iunie-august am început să percepem "taxe publicitare", cum scria Cătălin Giosan în ziarul "Viața Capitalei". "Anunțurile citite costau 9 lei minutul de difuzare (pe atunci 1$=60 lei), iar spoturile publicitare 500 de lei. Primele firme interesate în publicitate: BUCUREŞTI-BERLIN, RANK XEROX, ANA, MODA 2000, FEPER şi AGFA."
Vă mai aduceți aminte de apucatul care striga în spotul publicitar :"Bucureşti-Berlin?". Nu cred c-ați putut să uitați aşa ceva!
Eu continuam să-mi fac emisiunile şi deveneam din ce în ce mai interesată de a învața mai multe despre jurnalistică. Facultatea devenise chiar facultativa, deşi mai mergeam la cursuri, pe cât posibil şi la examene.

026 –Primul festival liber, de rock

Nu la mult timp de la mutarea noastră în Dorobanți, prin luna septembrie mi-a venit ideea organizării unui festival rock. Participasem până atunci la o sumedenie de concerte şi credeam că pot face ceva mai bun. În plus, la emisiunea mea începuseră să apara tot felul de trupe abia înființate şi din diverse colțuri ale țării.
Zis şi făcut: hai să organizăm un festival mare, la Ssla Palatului. Am folosit pluralul pentru că Festivalul era organizat sub egida radioului. În fond, singurul om care s-a zbătut să-l pună pe picioare am fost eu. Ocazional şi destul de puțin m-au ajutat Bogdan Niculescu şi Liviu Zamora. Ei erau de-ai mei, rockeri, adică o specie privită cu tare multe rezerve de către ceilalți. Țin minte că toți colegii noşti erau de-a dreptul stresați când apăream noi la program:"auăleo, iar au venit ăştia cu rockul" şi pac! închideau radioul. Nimeni dintre colegi nu ne-asculta emisiunile, ceea ce era mai bine, că puteam să ne desfăşurăm în voie. La ei tot ce trecea de muzică de discotecă sau melodii plângăcioase era aiureală. Dacă le spuneai de Led Zeppelin se simțeau înjurați, cred, heheh, dar oricum asta nu ne-a deranjat şi-am ținut-o în continuare cu ale noastre. Pe parcurs aveau să mai vină în post câțiva "săriți de pe fix" ca noi şi am mărit puțin gaşca.
Să revin însă la festival. Numele FUNROCK. Locul: Sala Palatului. Acolo avea să pună rockerul bocancul lui, pe covorul roşu care ducea cândva la tribuna tovarăşului nostru mult "iubit".
În prima fază am dat un anunț să vad pe câte trupe mă pot baza şi am reuşit să strâng destul de mulți amatori să participe la festival. Genericul festivalului şi totodată spotul audio mi l-a făcut Dinel Tolea, fie-i țărâna uşoară. A fost un muzician deosebit şi un prieten neprețuit. Dinel a fost multă vreme clăparul grupului Cargo după care a lucrat pe cont propriu în diverse trupe. Eu l-am întâlnit la mare înainte de festival şi am discutat cu el despre proiect. Îmi trebuia un generic şi l-am rugat să ma ajute. Când am revenit în Bucureşti genericul era gata. Cred că mai am şi acum banda de magnetofon pe care a fost imprimată piesa.
Acum câțiva ani, Dinel a murit stupid, a avut un accident cerebral dacă-mi amintesc eu bine. Dumnezeu să-l odihnească.
După trupe a trebuit să-mi găsesc şi un loc de desfăşurare al Festivalului. Am vorbit cu cei de la Sala Palatului şi am reuşit să obțin o chirie decentă pentru trei zile. Au urmat hotelurile (de care s-a ocupat însă altcineva, îmi cer scuze că nu-mi mai amintesc acum cine), ca să avem unde să-i cazăm pe băieți. A venit apoi rândul afişelor. Ramânând doar puține zile până la spectacol m-am dus în tipografie şi i-am rugat în mod direct pe tipografi să-mi facă afişe repede ŞI bine! Au fost de acord contra unei sume de 5000 de lei (pe atunci erau bani, nu glumă, cam echivalentul a 5 milioane de astăzi). N-o să uit niciodată ziua în care au fost gata. Le-am luat de la tipografie după care am oprit un taxi. Ajunsă în radio cu ele le-am cărat cu chiu cu vai până la etajul unu, unde aveam sediul. Câțiva dintre colegii mei se aflau jos, marea majoritate bărbați, dar nu s-a oferit nimeni să m-ajute la cărat, căci nu era nici unul rocker…după afişe am trecut la lipirea lor şi la împărțirea biletelor. S-au oferit câțiva fani, contra unei sume mici de bani.
Am făcut şi backstage pass-uri, pentru ca trupele să poată intra în voie. Până la urmă a intrat şi un sfert din fani cu ele, dar asta n-a contat. Am fost fericită să văd sala plină şi țin minte de parc-ar fi fost ieri cum călca rockerul cu bocancul lui enorm pe frumoasele covoare roşii. Ca să nu mai vorbesc de cât de multumiță am fost să văd pe scenă, în locul unei tribune a tovaraşului-lumini şi scule. Pe astea le închiriasem de la Sfinx Experience, cred…sau erau numai Sfinx pe atunci? Nu mai ştiu, dar oricum, ce mai contează!
Lumea începea să vină şi sala să se umple. Eram în culmea fericirii văzând că pot aduna atâta norod. Am intrat pe scenă, îmbrăcată cel puțin ciudat, cu nişte cizme din piele şi o pălărie cam bizară şi am prezentat prima trupă. Au urmat altele şi altele, prezentate de colegii mei Liviu şi Bogdan. A ieşit bine. În ultima zi am acordat premiile. Cel mai bun solist vocal a fost desemnat cel de la trupa Acvila, a cărui voce semăna cu cea a lui Bruce Dickinson, de la Iron Maiden. Sau cel puțin aşa mi s-a părut mie atunci. Alte premii au luat formațiile: Asterics (din care pe vremea aceea făcea parte şi Bodo, astăzi la Proconsul), Rond (formația lui Cristi Pațurcă), ambele din Bucureşti,

Amala, Cardinal şi Survolaj din Timişoara, plus Transilvania (tot din Bucureşti). În recital au cântat atunci Kappa (din Cluj), Cargo (Timişoara), Roata, Krypton, Mihai Pocorschi şi Formula 5 (toate din Bucureşti).
A mai participat şi bodyguard-ul "Butelie", pe care nu ştiu cine îl adusese să stabilească ordinea acolo, în orice caz, cred că a fost unicul bodyguard din istorie care a sărit cu pumnii pe solistul vocal al unei formații care tocmai cânta pe scenă. Dar știți cum sunt rockerii aştia "descreierați": fac multă gălăgie pe scena şi nu se poate "concentra" publicul. Bravo "Butelie"!hehe…
Dar ce ma plâng eu de bodyguard când ar trebui să țin cont mai mult de ce-a scris Mihai Bogatu în "Tîneretul Liber". Cică:"O amară deziluzie am avut participând la festivalul FUNROCK de la Sala Palatului, manifestarea având lipsuri evidente: muzical, organizatoric, financiar, participare şi comportament al publicului. Personal particip la concerte şi festivaluri de rock de 15 ani, dar niciodată o sală de spectacol nu a fost maltratată în aşa hal. Ceauşescu s-ar fi răsucit în mormânt dacă ar fi aflat ce s-a întâmplat în sala atâtor congrese şi conferințe. Nu mă refer aici la libertatea de manifestare a rockerilor pentru care am pledat mereu, mă refer la lipsa de civilizație şi bun simț elementar: fotolii distruse, difuzoare smulse, stat cu bocancii pe fotolii şi fumat în sală sau stinsul țigărilor pe difuzoarele încorporate în fotolii, sau şi mai rău, pe catifeaua acestora.". În realitate, distrugerile n-au fost chiar atât de mari, dar oricum, dacă de Ceauşescu îi ardea lui Mihai Bogatu şi de "sala atâtor congrese şi conferințe" atunci îmi pare rău că nu i-au dat foc! Poate că cei mai tineri nu realizează, că nu au de unde, de ce ne-a stresat pe noi atât de tare Ceauşescu ăsta. Nici n-am să încerc să explic, am să-i rog doar să-şi imagineze că singurele spectacole care se țineau pe vremea lui în țara asta erau "Cântarea României" şi "Cenaclul" lui Adrian Paunescu.

027 –Banii vorbesc…

La puțin timp de la aceatsă întâmplare ne-am certat cu francezii. De data aceasta pentru salariul pe care nimeni nu-l primea, mai puțin directorul postului de la vremea aceea, Cristofor Iosub, student şi el, dar "mai pe felie" cu partea franceză. El a fost dealtfel şi singurul care a participat din partea noastră, a Uni Club-ului la sedința de constituire a Societății mixte, şedință tinută cu uşile închise. Cristofor nu informase pe nimeni în legătură cu locul şi ora la care avea să aibe loc adunarea, semnând fară acordul celorlalți, actele de constituire ale societății. "De menționat" scria pe atunci ziarul "Fraierul Român" (nr. 1 din aprilie 1991) "că în afară de Iosub, nici un membru al clubului, indiferent de rolul său nu figura cu carte de muncă sau acte pe vreo listă. Deci nimeni nu primea salariu, iar reprezentanta părții franceze, doamna Mirijana Robin ajunge chiar la concluzia că Fun-ul este un post de radio studențesc, la care participă neprofesioniști, salariile devenind "o chestiune de suflet". Se pare că la francezi puține trec prin stomac… din păcate, Înfometații clubului au făcut o grevă de doua zile, aducând-o pe doamna Robin în crize de isterie. Aşa s-a ajuns la stabilirea unei sume: 12 lei/ora pentru disk jokey, o ştire 5 lei şi alte legume. După o nouă grevă s-au mărit tarifele, s-au legalizat actele. Postul a emis din nou. Dar nimeni nu a văzut nici-un ban. Iosub a fost exclus. Distracția a durat până în jurul Craciunului, când în urma unei înscenari – o cameră de hotel distrusă de inamici- membrii Fun-ului au fost evacuați din Hotelul Dorobanți, domnul Todică (directorul hotelului tocmai îşi terminase toate casetele de înregistrat".
Aici aş vrea să fac o precizare. Pe vremea aceea toți Dj-ii sau aproape toți înregistrau casete pe bani. Muzica era a postului sau o luam unul de la unul la altul şi o vindeam. Lui Todică îi făceam o favoare, i-o dădeam gratis!
"La plecarea lui Cristofor Iosub" scrie în continuare ziarul "s-a constatat o lipsă în fondul financiar de 200.000 lei. FUN RADIO FRANCE reprezentat la Bucureşti de Didier Sola nu s-a amestecat în problemele radioului, ba mai mult a vândut discurile cu muzică destinate radioului, postului Nova 22, prin Teddy Dumitrescu".
Francezii au impus apoi un nou director, pe Dorin Ştefănescu, un profesor a cărei singure legături cu acel radio erau limba franceză şi faptul că-i plăcea şi lui muzica: Vangelis în special. Era un

domn durduliu, fericit că şi-a găsit un astfel de job din care intuia că se poate trăi bine. În realitate n-a fost aşa niciodată, pentru el. Nimeni nu i-a recunoscut autoritatea, mai ales că era de acord cu francezii, că trebuie să difuzăm cât mai multă muzică de-a lor. Mai târziu, după ce ne-am desprins de Fun şi am devenit independenţi el a ramas ca director şi a condus radioul spre un faliment ridicol, noroc cu francezii, care din nu ştiu ce motive au continuat să-l susţină financiar multă vreme.
În decembrie, 1990 am aflat că din contul societăţii dispăruseră 40.000 de dolari care, după numeroase investigaţii s-au regăsit într-o vilă din Cotroceni, acolo de unde avea să emită postul de radio Fun, condus de Ştefănescu.

028 –In greva, dati afara din hotel si in judecata

În ianuarie 1991 am împlinit un an de activitate, prilej de sărbatorit în mod festiv. Am organizat o mare petrecere în aer liber, chiar în Piaţa Aviatorilor, sub clar de lună. Am pus o scenă şi nişte boxe, am chemat lumea şi-am început distracţia. Noi puneam muzică şi ei dansau. Toată lumea a fost mulţumită. Şi cred că ceva focuri de artificii s-au auzit şi atunci. După lăsarea gravă a întunericului am plecat să facem baie. Cineva încheiase un contract cu firma "Freshquick" şi ne-au lăsat să ne distrăm în piscină la Centrul de Sănătate de la Socului. La meilleure radio!
Supăraţi de descoperirea investiţiei în vilă şi a neplăţii salariilor am mai organizat o grevă. La 7 martie 1991, la ora 8 dimineaţa s-a transmis pe post primul protest. După numai câteva ore, francezii au oprit emisia. Protestul conţinea revendicări salariale. A urmat vizita agentului comercial Jaques Delaleuf, a ex-directorului Iosub şi a lui Dorin Ştefănescu, care au ameninţat cu tribunalul şi poliţia, fară a argumenta însă nimic.
Între timp ne mutasem în hotel Modern, la ultimul etaj, ca să fim sub antenă, se pierdea enorm pe firul care ducea la ea, asta în primul rând, iar în al doilea rând pentru că numai acolo mai aveau apartamente libere. Şi apoi, nu le-am fi deranjat nici clientela, sau cel puţin aşa au crezut ei. Adevărul a fost însă cu totul altul: nu i-am enervat, i-am exasperat! Noroc însă că au intrat în renovare, ceea ce a fost bine pentru ei, dar horror pentru noi. Nu mai erau lifturi iar tot hotelul era un dezastru. Singurii locuitori ai lui eram noi şi muncitorii constructori. Imaginaţi-vă cum era să urci seara pe întuneric douasprezece etaje. Dar astă a fost ceva mai târziu.
Aveam o grămadă de încăperi la dispoziţie şi deja lucram clar pe departamente. Se înfiinţase chiar şi un bord director, compus dintr-un marketing manager, din şeful departamentului tehnic, şeful ştiristilor şi cel al DJ-lor.
Problema noastră însă era …francezul. Francezul, el ne statea în coastă rău de tot, hehe. Mai târziu am avut altă belea pe cap: britanicul, cu programele BBC, dar asta a fost floare la ureche. Rămăsesem la intenţia francezilor de a ne da în judecată. Între timp întrase în scenă şi Jaques Delaleuf, cel care avea să ducă la renunţarea noastră la numele de Uni Fan, Uni Fun sau Fan, prin faptul că a fost mai rapid şi a înregistrat oficial toate aceste mărci.
Au urmat aproape două luni de grevă şi nebunie. În toată această perioadă, de la mutare la aprobarea licenţei de emisie pe numele nostru am păzit efectiv postul, pe ture. Colegii mei (mai ales Zetone şi Sandu Alexandru) ştiu că aproape se mutasera în hotel. A fost o haiducie dulce. Aveam practic o tabara permanentă, fara corturi. Fanii ne iubeau atât de tare încât au deschis chiar şi un cont în bancă pe numele nostru şi ne susţieau cu tot ce puteau: mâncare, ţigări, vizite şi scrisori. Când au vazut că nu le merge, directorul şi ex-directorul s-au retras şi nu mai aveau curajul să dea pe acolo, iar noi păzeam sculele să nu le ia francezii şi noii lor acoliţi.
Iaţă cum relatau ziarele:
Libertatea: "Domnul Dragoş Caliţoiu, care se recomandă a fi directorul din partea română a societăţii Fun Radio Bucureşti ne spune că nu este vorba de o grevă, pentru că aceasta ar presupune existenţa unui contract de muncă, ci este o mişcare revendicativă. Ni se comunică faptul că din cele 42 de persoane ce alcătuiesc personalul postului, 31 sunt semnatare ale petiţiei privind salariile pe

decembrie-februarie. Am fost sincer surprinşi când am aflat la cât se ridică venitul lor mediu lunar. O mie şi ceva pe luna! De lei, desigur…şi pentru această brumă de bani (teoretici) s-au destrămat familii, au ramas oameni pe drumuri…( ) aflăm, printre altele, că pachetele care sosesc din Franţa nu ajung la post, ci la domnul Didier Sola. Dotarea postului de radio este aceeaşi de acum un an şi ceva. Despre aparatele care ar fi trebuit să sosească, se ştie doar că s-au pierdut pe vreun aeroport din Europa. Un pick-up purtînd marca "Proprietee Insăissisable de la Societe" se spune că ar fi fost vândut în târg. Această siglă am văzut-o şi noi pe un reportofon din post. Cât despre discuri, din când în când, câteva…( ) impunerea unei anumite scheme de programe, care nouă românilor nu ne este specifică a dus la scrisori şi telefoane de protest şi, ca o urmare firească, la scăderea drastică a numărului de ascultători. S-au pierdut reclamele şi veniturile aferente.
Atmosfera din cadrul postului de radio Fun Bucureşti nu este nici ea una dintre cele mai cordiale. Este incriminată politica "Divide Et Impera" , promovată de conducere. Despre domnul Dorin Ştefănescu ce-am putut afla? Că este angajat de 4 luni şi a trecut pe la post doar în ultima lună… Tinerii spun că se poartă firesc, cum consideră domnia sa că trebuie să se comporte un director general cu nişte copii, adică autoritar, dictatorial, cum spun ei. Şi cam atât…
Apare şi domnul Botezatu, contabilul postului. Luat direct, declară:"Sunt ceva bani"…după ce încearcă să ne învaluie cu vorbe meştesugite este silit a ne spune că mai sunt doar 700 de dolari în cont, faţă de 34.000 la început… "Se pare" că a fost cumpărat un imobil de către partea franceză… când, unde şi cum, nimeni nu ştie…. "Dumneavoastră aveţi salariu?" il întrebăm. "Am o promisiune"…Despre dolari se discută intens, dar inutil. Nimeni nu ştie nimic. Doar că nu mai sunt. ( ) Domnul Dorin Ştefănescu ne spune de la bun început: – Aş dori să se facă lumină, pentru că situaţia este insuportabilă. Este vorba de cei care efectiv au venit în post, nu i-a chemat nimeni. Au început să se adune…cum se spune "qui se semble, se ressemble". Între ei au fost şi oameni entuziaşti, de bună calitate, de pildă, Cristofor Iosub, vechiul director, care a fost eliminat… Intrau acolo numai cei care erau de acord cu ideile lor. Ceilalţi erau rejectaţii…
- Vi se pare firesc sentimentul lor de nesiguranţă?
- Nu, când am venit, am încercat să o iau din aproape în aproape. Am încercat să le explic că nu este tocmai corect ceea ce fac. Ei raspund printr-o lozincă:"Noi am facut acest radio, nouă aşa ne place" Vă daţi seama că la argumente de acest gen…Poziţia fostului director era destul de slabă, fiind un student, de aceeaşi vârstă cu ei… Situatia contabilă era la pamânt. Cea financiară la fel. ( )
- Cei care s-au ocupat de acest post de radio nu au înţeles ce înseamnă un radio comercial, care trebuie să-şi câştige banii, întervine domnul Delaleuf.
- Ce este cu acea donaţie?
- Nu există o donaţie. O convenţie scrisă se pare că există. Eu nu am văzut-o… Aparatura a fost evaluată, suma respectivă acopera diferenţa de 17%, partea Uniclub. Pe mine m-a deranjat faptul că ei au ajuns în post şi-au spus:"Astea sunt ale noastre"…lasând strict ceea ce a fost adus de francezi. Au folosit valenţele postului de radio pentru a-şi impune punctul de vedere. Este un act de iresponsăbilitate…Se vehicula ideea că vor fi daţi afară. În repetate rânduri li s-a spus şi de către Paris şi de către Simpaturism că nimeni nu va fi dat afară.
- Cine face parte din Consiliul de administraţie?
- Directorul general, din partea franceză, doamna Robin, din partea Simpaturism domnul Fodoreanu, iar din partea UniClub, Dragos Caliţoiu şi Daniel Klinger, care sunt primii care creează debandadă, o susţin şi o întreţin.. ( ) Doar salariile n-au fost plătite la zi, din luna iunie, practic niciodată! Cum iei o hotărâre fară să anunţi conducerea postului, fară nici un avertisment, fară nici un preaviz?
O altă lozincă pe care ei o folosesc:"Noi suntem studenţi. Noi am facut Revoluţia!". ( ) Şi eu am lucrat în Politehnică cu studenţi. Dar eu aşa studenţi n-am mai văzut! Le-am cerut să nu mai fumeze, să nu mai bea acolo. S-au găsit scrum de ţigară şi mucuri de ţigară în canalele potenţiometrelor! Credeţi că astfel francezii vor trimite scule de nivel actual?
- Donaţia aceasta ramâne, totuşi, un mister. Puteţi să-l lamuriţi?
- De fapt nu este o donaţie facută la notariat. Este o punere la dispoziţie, cu acordul asociaţilor, a acestor scule. Au dispărut din scule pentru că în Dorobanţi venea cine vroia.()

-E adevarată povestea cu acel imobil cumparat pe dolari?
- Eu nu ştiu despre ce imobil este vorba, ce ştiu este că o parte din capitalul în dolari a fost, cu acordul asociaţilor scos pentru cumpărarea a nu ştiu ce. Probabil a unui imobil…
- Deci ştiţi despre imobil?
- Ştiu, dar nu văd care este legătura cu faptul că sunt 872 de dolari în cont, atâta timp cât banca are confirmarea că banii au fost trimişi înapoi. Imprumutul acela a fost făcut cu acordul asociaţiei.
- Ei susţin că nu.
- Nu, eram de faţă…o suma de…nu ştiu…vreo 20 şi ceva de mii de dolari, care urma să-i scoată şi să-i trimită înapoi.
- De ce vreţi să-i aduceţi în faţa instanţei?
- Este o problema de natură judecătorească: ori sunt colaboratori şi atunci e o problemă de muncă, ori nu şi atunci e violare de spaţiu. () Am încercat să discut în toate manierele posibile, dar m-am lovit ca de un zid. Dacă aş fi avut banii necesari, vreo 450.000 de lei, m-aş fi dus la bancă şi aş fi platât salariile, ca postul să nu se oprească. Dar, de unde?"

029 –Fun Radio si Uni-Fan Radio

Problema era că trebuia să intrăm în legalitate. "Licenţă de emisie", mai bine zis aprobarea semnată de Roman era dată francezilor, noi nu aveam nimic la mână. Atunci cineva, cred că Dani Klinger şi Dragoş Caliţoiu au avut iniţiativa obţinerii unei noi licenţe. În cursul lunii aprilie ei au făcut demersuri şi au obţinut aprobarea Ministerului Telecomunicaţiilor de a emite tot pe frecvenţa de 69, 8 MHz, sub numele de Uni Fan Radio. Postul a reânceput să emită pe 30 aprilie 1991. "Noul post de radio", declara Radu Pirlog (fostul şef DJ al Unifan) unui ziar "foloseşte ca bază tehnică pe cea aparţinâd societăţii franceze FUN RADIO (1200 discuri, peste 100 benzi înregistrate, 2 pick-upuri, 2 microfoane profesionale, reportofon, antenă, etc). PENTRU ACEST FAPT SOCIETATEA MIXTĂ Fun Radio cheamă în faţa instanţei judecătoreşti pe asociatul Uni Club, pe data de 9 mai 1991. Aşadar Fun Radio Bucureşti nu are nici-o legatură cu Uni-Fan Radio, motiv pentru care nu-şi asumă nici-o responsabilitate a celor emise pe frecvenţa de 69, 8 MHz de către Uni Fan. Se cere totodată elucidarea situaţiei celor două posturi Fun radio şi Uni-Fan, cărora li s-a aprobat aceeaşi frecvenţă. Şi încă ceva:Fun radio Bucureşti nu a reînceput încă emisia, cel care emite fiind Uni-Fan".
Nu mai înţelegeţi nimic, pun pariu. Nici nu trebuie, pentru că lucrurile au fost atât de încâlcite încât şi mie mi-a fost greu să reconstruiesc toată povestea, noroc că pastrasem nişte ziare din vremea aceea, ziare care însă conţineau destul de multe înadvertenţe.
Cât despre Radu Pârlog abia de curând, când am aflat că are o firma de publicitate am înţeles ce l-a dus în tabăra adversă: barba şi gîndirea lui de familist, hehehe.Francezii au mai protestat multă vreme, iar capacul le-a fost pus când am obţinut licenţa de emisie. Cel mai rău era însă că CNA-ul ne impusese să împărţim frecvenţa cu FUN Radio "La meilleure radio". Dar noi emiteam, ei stăteau la vilă şi asteptau să înceapa să emită. Între timp ne ascultau pe noi la radio şi dadeau declaraţii după cum urmează:
"Postul de radio, acuzat într-un articol din ziarul Liberţătea din 4.06.1991 de "epigonism de cea mai joasă speţă"- datorită reportaajelor realizate de pseudo-gazetarii săi este, de fapt postul de radio al Asociaţiei Uni-Club care, în mod ilegal, se identifică în emisie că fiind UNI FAN RADIO. Abuz ce a indus în eroare nu numai Ministerul Comunicaţiilor, şi pe ascultători, ci chiar şi ziariştii de la cotidienele importante. Regretăm că, prin acest furt de marcă al Asociaţiei Uni Club este pus în seama FUN RADIO (care temporar nu emite din 7 martie curent) sondajul de opinie privind "Invadarea Transilvaniei de către trupele maghiare". Aceasta, în plină campanie publicitară TIBCO 91! Incidentul ar trebui luat în consideraţie de forurile competente, inclusiv Ministerul Comunicaţiilor, în vederea soluţionării conflictului dintre FUNRADIO şi asociatul său, Uni Club."
Sau alt protest:

“Societatea FUN RADIO protestează împotriva asociației Uni-Club pentru:
1)Ocuparea abuzivă a postului Fun Radio şi întreruperea emisiilor muzicale pe data de 7 martie 1991.
2) Furtul numelui de marcă FAN, care prin simpla schimbare scriptică a vocalei U în vocala A a dus în eroare opinia publică, Ministerul Turismului şi Ministerul Telecomunicațiilor, obținând avantaje ca: aprobarea de emisie, aprobarea de frecvență de 69,8 – fapt care duce la existența a doua posturi de radio pe aceeaşi frecvență; aprobarea de loc de emisie în acelaşi spațiu.
3) Furtul şi folosirea ilegală a întregului material muzical şi a aparaturii societății FUN Radio.
4) Furtul moral în fața opîniei publice de care sus numita societate s-a folosit pentru a câştiga respectul ascultătorilor. Subliniem că FUN RADIO nu are nici-o legatură cu UNI FAN RADIO, motiv pentru care nu ne asumăm nici-o responsăbilitate pentru eventualele înterpretări spuse pe frecvența de 69,8 MHz. Din aceste motive FUN RADIO nu a început încă emisia”.
În realitate n-au început emisia deoarece nu aveau scule şi nici oameni (reuşiseră să fure doar vreo doi, trei, pe care nu-i voi înțelege niciodată). În orice caz, cu toate declarațiile lor, cine-i băga în seamă? Fanii nostri erau fericiți că ne puteau asculta din nou şi eram singurul post de radio pe care îl recunoşteau. Puțin le pasă lor de capitalul francez!

030 –Impartirea frecventei

În fine, am scăpat de francezi şi eram pe cont propriu. Acum ne privea direct şi personal cum plăteam salariile şi de unde făceam rost de bani de chirie pentru hotel şi pentru plătirea tuturor celorlaltor cheltuieli.
Directorii postului de radio erau Daniel Klinger şi Dragoş Caliţoiu. Cel din urma însă n-a rezistat prea mult… Pe vremea aceea erau o grămadă de lupte interne şi scandaluri zilnice. Încă încercam să ne putem pe picioare şi să alegem în ce direcție pornim.
Emiteam de la 12 după amiaza şi până noaptea la 12 pe aceeaşi frecvență cu FUN-ul şi ca să le mai facem puține zile fripte francezilor şi acoliților lor (hehe). Ioana Mateescu (pe care o chema în realitate, Anca, parcă) işi făcuse o emisiune de sfârşit de program Unifan. Era un fel de batjocură la adresă lui Dorin Ştefănescu, pusă într-o formă gen comedie horror. Îmi aduc aminte că pentru a produce efectele sonore necesare stăteam şi scârțâiam uşile, scoteam tot felul de sunete ciudate şi băteam în farfurii (pe care le mai primeam de la room service, doar stăteam într-un hotel, nu?). Cred că i-am bagat în sperieți pe francezi, că nu stiau ce să se mai facă de nervi. Protestau prin toate ziarele, dar degeaba. Şi apoi, dacă stăm bine să ne gîndim, ce poți să faci unor copii tâmpiți, care se cred mari vedete şi care oricum au tot Bucureştiul de partea lor?
Of, că bine e să te nimereşti la momentul potrivit şi la locul potrivit! Acum nu s-ar mai fi putut întimpla aşa ceva , iar radiourile pirat care emit de câțiva ani încoace o demonstrează. Acum ai reguli peste reguli, iar opinia publică s-a schimbat. În plus, Revoluția (sau ce-o fi fost) a trecut demult…….
În orice caz, la data de 7 august, 1991 noi împărțeam încă frecvență, că “mai bine e să emiți 12 ore decât să nu emiți deloc” şi – scriau ziarele – ne pregăteam să obținem una nouă, numai pentru noi. 8 luni mai târziu aveam să emitem pe aceeaşi frecvență, însă sub un alt nume. Când a fost să aleagă un nou sef de DJ m-au ales pe mine. Hah! Taman pe rockerul cel rău şi-au găsit. Aveau impresia că de-atunci încolo postul va difuza mult mai mult rock, ceea ce s-a şi întâmplat căci am avut grijă să-i zgilțâi un pic. Practic, de ce le era lor atât de teama de rockeri? Pentru că acum “discarii” n-aveau cum să se mai ascundă. Studioul nu era antifonat iar noi nu ştiam de căşti pe vremea aia. Acestea erau doar pentru căutarea pe casete. Muzica aşadar urla tare în boxe, de dimineața până seara (ceea ce se întâmplase şi în celelalte sedii, dar acolo aveam ceva mai mult spațiu, nu doua camere). Erau nişte microfonii când deschideam microfonul, de te durea capul, dar în timp am căpătat experiență şi ştiam exact din ce unghi să vorbim, că să nu-i mai înnebunim pe ascultători cu microfonia.
Cicirică, vorba lui DJ Z, ce chefuri mai erau, mai ales noaptea! Şi credeți c-a dormit cineva liniştit în hotelul ăla cât am stat noi acolo? Nici vorbă. În fiecare zi primeam reclamații, sesizări şi alte mâzgăleli din partea conducerii. Acum le dau dreptate, c-am îmbătrânit şi poate mi-o fi venit mintea

la cap, dar pe vremea accea nici prin creasta minții nu-mi trecea să dau muzica mai încet, sau să-i spun vreunui DJ să-şi pună căsti. Iar ca scândalul să fie şi mai mare inventasem şi o emisiune de rock, o "Metal Party" care trezea şi babele surde de la marginea oraşului. "Cool, hahahahaha", cum ar zice Beavis and Butthead şi cred că o comparație cu aceştia nu-i deloc forțată.

031 –Singer, o sefa severa:)

Dar iată care erau DJ-ii postului în mai 1991: DJ Z, Bagheera, Costel Ionescu, Liviu Zamora, Ligia Marin, Alex Preda, Andy Moisescu şi… cu voia dumneavoastra, ultimul pe listă: Daniel Klinger! Dintre noi toți acum cel mai cunoscut este desigur Andy Moisescu, de la PRO TV. Nu ştiu cine îl adusese în radio, dar n-o să-i uit niciodată "uniforma" lui: un costum de blugi şi o mapă, venea sau pleca mereu de la/la şcoală. Avea 16 sau 17 ani, dacă nu ma însel şi era rocker convins. Când intra în emisie sigur era AC/DC, când ieşea din emisie, la fel. Dar vroia să se facă inginer…
La colaboratori pe listă erau: Markus şi Ziele, Bogdan Strătulă şi Radu Niculiu, ultimul -un tip de caracter, ca berea Hopfen, hehehe, cu educație germană şi bine crescut.
Salariile variau între 24-25.000 de lei per total. O oră de emisiune era platită cam cu 250 de lei! 60 de lei era o oră de program normal, în care puneai doar muzică, dădeai ora exactă şi mai îndrugai câteva tâmpenii pe lîngă.
În afară de muzică la maxim, nebunia de pe lume era că uitai din când în când microfonul deschis şi te trezeai că se-auzea în eter tot ce vorbeai cu cine se nimerea prin studio. Ştiu că odată eram într-o mare controversă cu Ligia Marin, până când a venit Cornel Ciomâzgă, redactorul şef de atunci să ne atraga atenția că avem microfoanele deschise! Ne-am ruşinat, dar nu prea tare, căci lucrurile acestea se întâmplau frecvent.
Tot atunci, dacă nu chiar mai devreme apăruseră "căietele de antenă". Ele serveau pentru tot felul de scopuri: în primul rând că să ținem evidența casetelor, benzilor, vinyl-urilor şi sculelor din studio. Am uitat să spun că fiecare DJ, înainte de a-şi începe programul număra o groază de discuri şi casete, după care nota în caiet. De obicei lipseau din ele cam în fiecare zi şi a fost o perioadă când era să înnebunim cu toții din această cauză. Lumea le mai lua acasă, le împrumuta şi uita să le aducă. Alții le furau pur şi simplu, dar ce era să faci? La un moment dat ştiu că am ajuns să scoatem toți "chiloții" de pe orice suport audio, că să nu se mai fure. Dar "adevărații iubitori de muzică" nu țineau cont.
Tot în caiet se mai scria şi despre starea studioului, care de cele mai multe ori era dezastruoasă, mai ales noaptea, când veneam şi noi de-acasă cu mâncare şi ce-o mai fi. Dimineața era full de cafea şi resturi de mâncare pe lînga mixer, că să nu mai vorbesc de scrum şi mucuri de țigară aruncăte peste tot. Şi nu erau numai ale noastre, pentru că noaptea nu puteam sta singuri şi chiar dacă chemam, chiar dacă nu chemam pe cineva, tot ne alegeam cu cel puțin trei fani ai emisiunii noastre în studio. Şi doar n-o să-i dam afară, că îi ştiam din scrisori şi de la telefon!
În afară de DJ, mai existau compartimentul de jurnalişti, cel de producție (unde-l găseai mereu pe Vali Andronescu), tehnic şi bineânțeles marketing-ul. Eram aşa, un fel de firmă cu pretenții, dar a cărei asociați şi angajați urlau unii la alții cât îi ținea gura. Secretare erau Marina şi Cristina. Amândouă simpatice, dar ne enervau la culme şi când n-aveai la cine să urli te descărcai la secretariat. Cristina mai era cum era, dar Marina era culmea culmilor! Îşi citea în fiecare zi romanele ei siropoase (Sandra Brown era "the best"), iar dacă suna telefonul era o tragedie, că o întrerupea din lectură, hehe. Dacă-i cereai să-ți aducă ceva, mai bine iți luai singur, iar dacă venea cineva în radio şi dădea de ea, sigur o gasea dormitând sau, bineânțeles citind. Pe Marina trebuia s-o iei cu binişorul şi s-o rogi frumos, altfel n-aveai nici-o şansă! Cu toate astea ne-a fost dragă tuturor Marina, sau mie cel puțin, deşi n-am avut motive prea întemeiate niciodată. Dar aşă s-a nascut ea, simpatică!
Să ne întoarcem însă la DJ şi să aruncăm o privire la emisiuni. Dintre acestea aş enumera: "Rock by request" (of course!), "muzică pentru vecini" (dedicații), "Muzică pentru părinți" şi "Music by

request". Mai erau bineânțeles "Dialog Rock", top-uri şi party-urile de sâmbătă seara şi cele cu rock-ul.
În agendele mele personale notam pe vremea aceea toate greşelile DJ-ilor mei, lucru care s-a dovedit extrem de folositor, căci am de ce râde acuma, după 11 ani. Dar iată câteva observații: "Vorbeşte pe text, în loc să vorbească pe intro-ul piesei, confundă melodiile, era beat în programul de slow (culmea, nu putea să fie beat în programul de blues!), a pus una după cealaltă piese cu aceeaşi trupă, vorbeşte prea mult, nu e dinamic, nu dă destule informații, repetă programul muzical a lui X, încurcă mereu frecvența, zice altceva în loc de 69,8, etc".
Ştiu că exprimarea lăsa mult de dorit la vremea aceea. Mai ales DJ-ii noi aveau nişte "texte" de te durea capul. Iată un exemplu:"O să bag câteva bâlbe pe post", zice unu' Mişu, de care nici nu-mi mai aduc aminte acum. Adevărul e că pe vremea aceea se perindau destul de mulți prin emisie. Făcusem la un moment dat un concurs la care au venit DJi precum DJ Blue (Gabriel Guriță care prezintă acum sport la PRIMA TV), DJ Ştrumf (Iulian Senoş), Adi Anghel (copia la îndigo a lui Costel Ionescu, doar că nu era aşa bronzat, hehe), Laura Gheorghe (care-a vrut să se prezinte DJ Mița şi mi-a trebuit mult timp şi energie s-o conving că nu suntem trupă de teatru şi că în sezonul ăsta nu jucăm Caragiale), Cătălin Chimirel şi mulți alții.
Dintre toți aceştia singurul pe care l-am dat afara, căci ajunsesem la limita răbdării a fost DJ Blue. Cred că oricine ar fi înnebunit să-i auda programele romantice de noapte (în afara de DJ Ştrumf, cred). Când deschidea microfonul şi spunea de vreo 10 ori la rând "Sunt DJ Blue, Blue, Blue" şi punea muzică de ascultat în surdină, îți venea să dai cu radioul de pereți. "Ce-i aia domnule DJ Blue Blue Blue, de 100 de ori Blue?" "Păi aşa-mi place mie". "Păi nu-i bine c-o să-i înnebuneşti!" Nah, până la urma a trebuit să-l dau afară sau defapt cred că se afla încă în perioada de probă.
Că tot am pomenit numele lui Ştrumf, iată ce-am notat despre el: "Repetă prea des "superb" şi are o engleză de baltă". Tare bine-ar fi s-o lase mai moale cu Ştrumfii lui de desene animate c-o să ma cred şi eu Sandy Bell în curând". Mai târziu am descoperit că Iulian Senoş (alias DJ Ştrumf) era semnatarul unui articol apărut în ziarul "Oblio" (erau tot felul de ziare cu nume ciudate pe atunci) şi intitulat "Radio – Şfanț?". Subiectul era postul nostru de radio care i-a cerut bani atunci când a vrut să-şi înregistreze nişte casete cu muzică, prin şeful DJ de atunci, Radu Pârlog. Ştrumfu' se plângea că ar fi donat cândva bani în contul radioului, ca pe urmă, când a vrut să-şi tragă nişte muzică, Pârlog să-i ceară plată. "Eu unul, începând de astăzi" încheia el articolul "prefer Radio Nova 22!".
Peste câteva luni de la vitriolul ăsta a venit să dea concurs la noi. Peste alte câteva luni, deoarece nu-i apreciam engleza de baltă şi faptul că se ținea mai mult de chefuri a amenințat că pleacă la Radio Delta, ceea ce a şi facut, ca să se întoarcă din nou la noi, peste numai două zile. Aşa a fost Ştrumful, indecis meru, hehe.
Alți DJi care au venit în perioada aceea au fost Raoul Russu (şi cu el a început epoca romantică de agățat ascultătoare, hehehe, acum e DJ RAOUL), Nicky Fodor şi Laur Draguşin (ultimul, un băiat de zahar, prieten de familie cu Alex Preda. Mai târziu avea să ajungă şef de DJ).

032 –"Zet-ule, ti-am păstrat cuburi de gheață!"

N-am spus însă care erau piesele noastre preferate. Primele două au fost "The Road to Hell" a lui Chris Rea şi "Vals de Vienne", dacă nu ma înşel. Le rulam de dimineața până seara şi nu păream să ne săturăm. Mie mi-a ramas lipită de suflet piesa lui Rea şi în ziua de azi. Asta a fost mereu, fără că macăr să realizez, tema mea muzicală.
Au urmat Berlin, cu "Take My Breath Away", Roxette, cu "The Look", Depeche Mode, cu "Enjoy The Silence", Jean Michel Jarre cu "Oxygene" (piesă pe care aveam s-o difuzăm de câte ori reâncepeam să emitem), France Gall, cu "La Bacande", Stevie Wonder, cu "Part Time Lover" şi multe altele. Ştiu că la un moment dat făcusem însă o listă pe care o agațasem de perete, cu piesele care nu trebuie în nici-un caz să se mai repete, iar cele de mai sus se numărau printre ele. Habar n-aveam că defapt era un heavy rotation involuntar, deşi prea ieşea unul din program pe o piesă şi intra celălalt cu aceeaşi piesă. Iar cea mai stridentă dintre toate era "placa":"Ascultati UNIFAN Radio, pe 69.8 FM". Asta se repeta în prostie, MULT, MULT mai rău decât o fac posturile

comerciale actuale.
Mă uit acum prin agenda mea cu adnotări şi m[umflă râsul. Scrie că Z-ul a facut într-o noapte aşa un chef mare încât a spart candelabrul hotelului. Bwahahaha. Chiar uitasem de asta. Prietenul lui, DJ Ştrumf pe de altă parte dădea şi el "ceaiuri" pe post şi urla cât îl ţinea gura:"Z-ule, ti-am păstrat cuburi de ghiaţă", în speranţa că-l va mobiliza să i se alăture. Mai târziu în gaşca lor avea să vină şi Cristi Nemţeanu, altă belea, hehehe.
"Fără băutură şi invitaţi în post" scrie cam pe toate paginile agendelor mele, că asta le spuneam la fiecare şedinţă, dar cine ţinea cont? Nimeni! În plus, foarte des apare "Distorsiuni!!!" , dar asta era, fără un studio antifonat n-aveai ce să faci.
În iunie, salariile ajunsesera la 55.000 per total. Deja se plăteau 300 de lei pentru o oră de emisie, ce mai, eram boieri, iar sumele aveau să crească în continuare, deşi la departamentul finanţe am stat întotdeauna prost, chiar dacă ne-am deschis o sumedenie de filiale care câştigau bine.
În afară de toată mizeria din studio mai era şi problema scrisorilor. Pe vremea aceea scriau fanii, nu glumă, mai ales la topuri şi la music by request-uri (dedicaţii). Fiecare primea cel puţin o sută de scrisori pe săptămână, care ajungeau să plutească prin toate colţurile studioului. Eu pe-ale mele le-am pastrat aproape pe toate şi am un sac acasă, dar cine le mai citeşte? Poate mai încolo am să dau şi câteva citate memorabile. Acum îmi amintesc doar de unul "Vampy", rocker care-mi scrisese o scrisoare cu sîngele lui! Tare m-a mai impresionat chestia asta la vremea respectivă.
De cântatul pe piese v-am zis? Hahaha, Nemţeanu era meşter. Ştiu că odată i-am zis c-o să-l ia Klaus Meine la Scorpions, dacă-l mai aude cântând pe "Wind of Change". A cântat mai departe. De-aia nu ştiu eu pe unde o fi umblând acum!
Mai ţineţi minte moda cu Stevie B şi Timmy T? Ah, ăştia doi aveau şi ei piesele pe lista de "interzise" deoarece au fost rulate în marea prostie. Şi ce mai siropoşi, Domane! Adevărul este că niciodată nu i-am înţeles pe discarii ăştia. Dar ce mai dansa puştimea!
Ia uite ce-am mai găsit în agendă:" Nemţeanu: ce-a fost cu cei care s-au închis vineri noaptea în studio, cu lada de bere?. Bagheera: ce-a fost cu pomelnicul de sâmbată noaptea? Ştrumf şi Bagheera: gata cu dialogurile stupide dintre DJ! Ştrumf:Atenţie la reclame, te bâlbâi întruna! , Ligia: ce-i aia "un om cu patru octave: Michael Bolton?" Şi uite-aşa eram eu spaima DJ-lor, reaua relelor, ce, mă credeam la CNN? Hehehe, Zingeroaica, mi se spunea! Dar ce-mi păsa mie? Eu aveam lumea mea, preocupările mele, şcoala şi alte "tâmpenii". Şi-apoi: "The beat is hot!", vorba unui "discar".
Iar acum daţi-mi voie să vă prezint câteva citate din "caietul de antenă", în care semnau toţi DJ-ii când intrau în program: "Bah, dacă furi CD-uri, fură şi carcasa!" sau "Chiar nu se poate aspira în acest studio, care seamănă cu o cocină?", ori:"Raportez: făcut curăţenie în studio, spălat toaleta cu mâna, pe jos aşa că dacă l-am prins pe ăla care face pipi pe jos-l-am spart!". "Nu am pomenit mai mare balamuc în maxi singles ca azi. Nu am găsit nimic!", "Boxele fâşie îngrozitor, imposibil de lucrat în condiţiile acestea!",
Au facut însă şi lucruri bune DJ-ii. Iată de exemplu ce scria M. Zvrijinschi despre unul dintre ei, în articolul intitulat "Calm în eter" din mai, 1991: "Mulţi adolescenţi erau singuri acasă în timpul cutremurului din 30 mai, ora 13.41. Panica înfloreşte lesne în singurătate. Numai că mulţi dintre aceşti tineri ascultau Unifan. Muzica s-a oprit pentru o clipă şi un glas calm, prietenos a spus:"Cred că este un cutremur de pamânt…staţi liniştiţi…să lăsăm muzica…O să va povestesc cum a fost pe aici…". Muzica a reânceput, în umbra ei pereţii parcă nu se mai zdruncinau atât de ameninţător…Şi din nou glasul:"Ei, a trecut, dacă la noi e bine, înseamnă că e bine şi la dumneavoastră! Să lăsăm muzica…şi o să mai vorbim". Cât de mult bine a făcut acest glas (care nu ştim ce nume poartă) au simţit mai ales adolescenţii care se aflau singuri acasă. Felicitări "glasului" care s-a dovedit a aparţine unui adevărat profesionist al radiofoniei."
Cine o fi fost acel profesionist, din păcate nu ştiu nici eu dar îl admir, căci nu e uşor să vorbeşti la radio în timpul unui cutremur, tu aflându-te la etajul al 12-lea al unui hotel în reconstrucţie.

033 –Eu sunt Ştefănescu, directorul vostru. De unde pot să iau coniac?"

Un singur lucru mai am de adăugat despre capitolul "francezi", pe care îl voi încheia apoi definitiv. În timp ce noi emiteam din vârful hotelului Modern ei s-au refugiat prima oară în clădirea Arenelor Romane. Emiteam 12 ore noi, 12 ore ei şi nu numai că noi făceam emisiuni în care îi spurcam în toate felurile, dar mai exista şi o luptă a antenelor, emiţătoarelor şi a puterii de emisie. Ei au pretins mereu că noi emitem mai tare decât ei. Iată ce declara domnul Ştefănescu ziarului "Cotidianul" din 12 august, 1991: "Cota dealului pe care se află Arenele Romane este cu 12 m mai mare deasupra zonei Piaţa Rosetti (unde se află hotelul Modern). Iar antena noastră are 30 m. Problema e că UniFanul emite cu mai mult de 80 de waţi, cât este legal. Atunci când am început să emitem şi noi şi am intrat peste emisia lor, ei au ridicat brusc puterea. Imediat m-am dus la Minister, la domnul director Constantinescu. Dânsul a vorbit la telefon cu Direcţia Controlului Frecvenţelor, care i-a confirmat că emisia Unifan avea o putere de 200 de waţi. Constantinescu a spus:"Nu au voie. Urmariţi-i o jumătate de oră şi dacă continuă luaţi măsurile necesare". Bineânţeles, nu s-a luat nici-o masură, până la decizia ministerială privind acest partaj, care se aplică din 5 august". Ştefănescu era ferm convins că noi aveam pile peste tot şi că "în pofida aerului lor de teribilişti şi infantili", cum declara dânsul tot în Cotidianul " cred că cineva îi dirija din umbră, pentru că loviturile ulterioare pe care le-au dat societăţii noastre au fost foarte puternice, bine gândite şi bine plasate". Când cu greva de la Modern, înainte să ne separăm defînitiv "toate uşile mi s-au închis. Nimeni nu vroia să ne dea un local!" povesteşte Ştefănescu. "aparatura franceză am închis-o într-o boxa şi i-am dat cheia recepţiei domnului Diaconu, rugându-l să nu dea nimanui nici un obiect. Suspect de uşor, noul post de radio, UniFan a primit licenţă de emisie de la Petre Roman şi culmea, aprobarea pe aceeaşi frecvenţă de 69.8 MhZ! Când noi am cerut un spaţiu la hotel Modern am fost refuzaţi categoric. Dar, în aceeaşi zi directorul Diaconu de la Modern mi-a arătat o hârtie prin care directorul general al SC LIDO (de care aparţine hotel Modern) domnul Albeiter, aproba acordarea apartamentului de la eţăjul 12 pentru Unifan în baza unei hârtii semnate de domnul Bogdan Vasilescu (care deţine un post înalt în Ministerul Turismului) în care se spune:"Vă rog să acordaţi tot sprijinul necesar Asociaţiei UniClub (Unifan), care are aprobarea primului ministru pentru înfiinţarea unui post de radio, pentru acordarea unui spaţiu în hotelul Modern". "Aparatura depozitată în recepţie am recuperat-o, mai puţin antena de emisie, pe care au luat-o cei de la Unifan. Într-o zi ei au adus un civil, pe care domnul Diaconu l-a recunoscut a fi colonel de poliţie. Acest domn m-a forţat verbal să le dau antena, aratându-mi o hârtie semnată de directorul IIRUC (unde era fabricată) care certifică faptul că ea aparţine Unifan-ului. Lucru fals pentru că antena a fost facută pentru Fun Radio, deci era a noastră. ( ). Mai târziu domnul Diaconu n-a mai rezistat presiunilor şi le-a dat antena".

În acelaşi ziar au aparut apoi şi opiniile lui Dani Klinger, într-un interviu destul de amplu. Iată ce povesteşte el despre domnul Dorin Atanas (că aşa îl mai chema, lucru care ne-a distrat la nebunie) Ştefănescu: " Prima dată când a venit la sediul radioului a trimis-o pe Liliana Homocea (pe atunci director comercial) să-i cumpere cafea de la bar, ca pe o servitoare. Iar pe mine şi pe Dragoş Caliţoiu a vrut să ne dea afara fiindcă vorbeam tare la telefon!!! Venea uneori la sediu în stare de ebrietate, deşi el interzicea vehement consumul de băuturi alcoolice în studio. Într-o seară de octombrie, în jurul orelor 20.30-21.00 a intrat în studio sub influenţa alcoolului, s-a asezat cu fundul pe birou şi a spus: "Eu sunt Ştefănescu, directorul vostru. De unde pot să iau coniac?" ( ) Apoi, în perioada următoare a încercat să ne impună un regulament interior absurd, care interzicea staţionarea membrilor în postul de radio, înainte sau după emisiunea pe care o aveau de făcut. Să venim cu cinci minute înainte şi să plecăm cu cinci minute după, aşa, ca nişte roboţi."

Despre recuperarea antenei din recepţia hotelului Modern, Dani spune: " La colonelul Slobozeanu, de la Circă 8 (de care ţine hotelul), primul a apelat Ştefănescu, când noi am ridicat aparatura asociaţiei UNIFAN, separând-o de cea donată de francezi. Dl. Ştefănescu a încuiat aparatura franceză într-o boxă din recepţie, împreună cu antena. A făcut o listă de inventar, dar nu a trecut şi antena pe ea, fiindcă ştia că nu e a lui. Noi aveam o hârtie oficială de la IIRUC (unde era fabricată

antena) conform căreia antena aparţinea IIRUC-ului, care ne-o încredinţase nouă spre testare şi folosire". Aici aş vrea să ma opresc puţin şi să ma întreb: cum e posibil, dragă Klinger să nu fii ÎNCĂ în politică? Îţi prevad o căriera stralucită, mon cher!
Adevărul este că nici una din părţi n-a fost cinstită până la capăt, nici cu presa, nici cu proprii ei mebri. Au câştigat însă cei care au fost mai dibaci, adică noi, că-l aveam pe Klinger. Câţiva ani mai târziu aveam să privesc la un conflict în care eram numai parţial implicată, între Uniplus şi o parte din Uniplus, care cumpărase majoritatea acţiunilor Societăţii ce patrona radioul. Cine a câştigat? Partea lui Klinger, bineânţeles, căci au reuşit să se lege de ceva ce se numeşte chichiţă avocăţească, deşi destul de importantă: vânzarea acţiunilor fără acordul celorlalţi acţionari. Numai că acest lucru a fost practicat şi de Klinger! În plus, vremea a trecut, chichiţa le-a cumpărat suficient timp şi partea adversă a vândut. În fine, voi reveni mai încolo asupra acestei probleme.
Să ne întoarcem însă la declaraţia lui Klinger din ziarul "Cotidianul" din data de 13 august, 1991:" L-am solicitat pe Slobozeanu (fiindcă ştiam că se mai ocupase de problemă), pe 28 aprilie. El i-a spus clar lui Ştefănescu: antena trebuie cedată pentru că nimeni în afară de procuratură nu are dreptul să sechestreze obiecte, pentru că nu se afla pe lista de inventar şi pentru că ea aparţine legal UniClub-ului". "După o discuţie (în holul hotelului Modern) calmă, de 15 minute, Ştefănescu a cedat antena. Nu a fost nici o ceartă. Avem, defapt o casetă video pe care i-am filmat când plecau , în faţă hotelului, pe Ştefănescu, Slobozeanu, Delaleuf, Iosub şi Dănăriciu. Zâmbeau şi discutau cordial".
Cât despre puterea de emisie, Dani a facut un calcul sofisticat:"Ei acoperă cam 50 %, adică jumătate din cât acoperim noi. Noi avem altitudine. Dacă dublezi înălţimea, raza de emisie se dublează de 4 ori. E o lege fizică. Ei au o cotă de 12 metri deasupra Pieţei Rosetti, plus o antenă de 15 metri. Deci circa 27-30 metri. Hotelul Modern are 13 etaje, deci 39 de metri. Antena e pusă pe casa liftului, deci încă trei metri, adică 42 de metri. Antena are 15 metri. Deci 42+15=57 metri. Logic, nu? Dublu faţă de ei. ( ) Rep:Domnul Ştefănescu susţine că sunteţi susţinuţi din umbră de unul dintre consilierii domnului Petre Roman. Dacă e aşa, cum se numeste? D.K.: Cererea pentru aprobarea de înfiinţare am depus-o la Departamentul de Structuri Socio-Politice din cadrul Guvernului. Datorită birocraţiei n-ar fi ajuns niciodată la Petre Roman, dacă n-ar fi promovat-o domnul Ion Olteanu – ministru adjunct şi domnul Daniel Şandor, secretar de stat, de la Ministerul Tineretului şi Sporturilor. Ne-am adresat deci, logic, acestui minister. Cei doi sunt foarte tineri şi ne-au înţeles. Am făcut totul pe cale ierarhică şi a durat peste trei săptămâni.
Francezii, în schimb, pe 8 mai, 1990, au avut acces direct la Petre Roman, prin d-na Robin. Au primit aprobarea la o jumatate de oră după aceea, după ce şi-au strâns mâinile şi au semnat hârtiile".

034 –Desi BBC-ul ne enerva la culme…

Prin august 1991 francezii primiseră frecvenţa de 67.8 MHz. Se terminase în sfârşit cu împărţirea spaţiului de emisie, ceea ce era o fericire. N-aveau să fie însă niciodată mai buni decât noi!
Ştiţi câţi ascultători estimam noi că avem în acea perioadă? 1.500.000, adică aproape toată populaţia Bucureştiului! Nu ştiu cum că şi sondajele de opinie ale IRSOP-ului de atunci ne dădeau dreptate. Gândindu-mă acum mai bine, cred că IRSOP-ul număra şi sugarii!
În orice caz, toate concertele pe care le-am organizat au umplut sălile, de la Fun Rock-ul meu de la Sala Palatului, la cele din Sala Polivalentă şi alte săli. Pe urmă am trecut la concertele în aer liber, iar locul din faţa Casei Poporului era locul nostru preferat.
La câteva luni de la înfiinţare, mai precis la data de 26 aprilie, 1990, când aveam încă sediul în Cladirea Universităţii am organizat la Sala Polivalentă spectacolul "Unifan Show", la care au participat peste 7000 de spectatori (locuri erau doar pentru 6.000). Show-ul a vrut să celebreze prin muzică şi programe, bucuria că existăm. De aceea fiecare DJ sau jurnalist a avut bucăţică lui din spectacol. Eu şi cu Bogdan Nicolescu (care a trecut mai târziu în tabăra "adversarului") am prezentat trupele de rock: B22, Krzpton, Mihai Pocorschi, Asterisc,Trans Expres, Pro Muzica şi Cargo. În spectacol au mai apărut: actorul Victor Rebenciuc, care a recitat poezie, o trupă de dans

intitulată “Stil”, Brigada ASE, au cântat muzică electronică Florian şi Cristian Nanu (singurii care cântau aşa ceva pe vremea aia) şi grupul de umor “Inedit”.
La sfârşit, în cea de a doua zi de spectacol, Unifan a prezentat concursul “Miss Unifan Radio”, care s-a bucurat de un succes IMENS!
Acesta a fost primul spectacol care avea să deschidă o istorie lungă de astfel de “manifestări cultural artistice”, organizate de postul nostru de radio.
În august 1991 ne ţineam de discoteci în aer liber. Făcusem contract cu o firmă şi în fiecare seară nişte DJ de la UniFan ţineau câteva ore de zbânţuială. Era aşa, un fel de program extins al radioului. Rockerii însă nu participau, că n-aveau ce să prezinte, deşi m-am dus de multe ori pe la discotecă, doar aşa, să vad ce-mi mai fac colegii.Întotdeauna am inventat emisiuni tare ciudate, dar cu priză la public. Într-o perioadă emisiunea cu cea mai mare priză era cea de raspunsuri la scrisori (am spus ceva mai devreme că primeam cam o tonă de scrisorele), emisiune pe care o realizam prin rotaţie. De mai multe ori am nimerit s-o prezint împreună cu Dani Klinger. Imaginaţi-vă, Singer şi Klinger “într-un show de neuitat”, cum suna promo-ul nostru! În timp ce eu ma gândeam la răspunsuri stufoase acolo unde era cazul, Klinger răspundea la întrebari gen:”Cum o cheamă pe soţia lui George Bush?”. “Doamna Bush, evident” raspundea Klinger. Ei şi tot aşa o ţinea, dintr-un mişto în altul, ceea ce era entertainment la maxim pe-atunci. În orice caz, dacă nici noi nu ne-am distrat “la viaţa noastră” cum se spune, atunci cine s-a distrat?! Îmi pare şi astăzi rău că nu am scrisorele din vremea aceea, să vedeţi ce probleme importante aveau fanii noştri. Oricum, să nu se înţteleagă cumva că nu eram criticaţi, pentru că nu-i adevărat. La un moment dat fanii au facut şi un fan club (înfiinţat la 29 iunie, 1991) şi scriau proteste dacă se întâmpla ca vreunul dintre noi să aibe mai puţine emisiuni sau să fie sancţionat. Asociaţia avea 300 de membri, legitimaţi, dintre care 54 erau membri fondatori. Iată ce ne scriau, spre exemplu:” În conformitate cu statutul asociaţiei, membrii îşi pot exprima punctul de vedere asupra evoluţiei postului de radio. Vă atragem atenţia asupra faptului că în ultimele opt zile programele dumneavoastră au evoluat lamentabil, iar după grila alcătuită nu se întrevăd schimbari esenţiale. De asemenea, circulă o serie de zvonuri despre o modificare în cadrul colectivului de animatori ai postului de radio, prin plecarea unor membri de bază, cu mare popularitate în rândul ascultătorilor. Aceasta ar conduce la schimbarea radicală a stilului şi personalităţii postului de radio.( ) Ne-am învăţat să consideram cei 69.8 MHz drept o frecvenţă a bucuriei şi a bunei dispoziţii. Unde sunt nopţile vesele din toamna lui 1991 când doi-trei animatori evoluau pe post spre deliciul ascultătorilor? Unde sunt petrecerile la care participau Bagheera, Cristi Nemţeanu, Sandu Alexandru, DJ Z şi alţii?”
Am impresia că susnumiţii erau suspendaţi sau cel puţin emisiunile lor erau scoase din grilă, datorită faptului că încercăm să punem pe picioare un radio … serios. La 25 noiembrie, 1991 au avut loc în salonul Diplomat al Hotelului Athenee Palace conferinţa de presă şi recepţia, prilejuite de inaugurarea transmisiunilor emisiunilor redacţiei BBC în limba română prin postul de radio UNIFAN Bucureşti. Pot spune că aceasta a fost prima noastră acţiune de radio “serios”, deşi emisiunile BBC ne enervau la culme şi asta pentru că, din punct de vedere tehnic era un iad să le transmiţi şi mereu ceva nu mergea bine. În plus, ne luau foarte mult din propriile noastre emisiuni, ceea ce ne enerva şi mai tare! Aveam ore fixe de difuzare a BBC-ului prin satelit. Aveam o antenă de satelit care mereu era dereglată sau ceva se întâmpla. Iar emisiunile variau între 5 minute şi o jumătate de oră. Greu, foarte greu ne-am obişnuit cu ele. În cele din urma însă, când ne-a mai pierit elanul am ajuns să le considerăm doar simple pauze de o ţigară-două, sau de dat telefoane. Şi cam asta însemna BBCul pentru noi...

035 –Aniversare la Palatul Elisabeta

11 ianuarie, 1992. Sărbătoream deja doi ani de la înfiinţăre. Iată ce scria ziarul “Cotidianul” despre acest eveniment:
“Sâmbată seara, Palatul Elisabeta a găzduit recepţia oferită de Unifan Radio, cu ocazia aniversării a

doi ani de la înființare. Primul post de radio independent din România, de după decembrie, 1989 şi-a aniversat pe 11 ianuarie, 1992 o istorie aventuroasă, bogată, deşi scurtă. Scăparea de sub tutela sufocantă a francofoniei s-a dovedit a fi benefică pentru tânarul post de radio. Momentul respectiv a marcat începutul unei ascensiuni calitative care a culminat, la finelel anului 1991, cu încheierea contractului cu BBC privind difuzarea unor programe de ştiri de cel mai înalt nivel. Programele Unifan-ului s-au diversificat, s-au imbunătățit, reliefând profilul unui post de radio solid, de mare audiență, bine înfipt în circuitul publicitar.
Sâmbătă, ziua aniversară a început prin organizarea undei discoteci-dialog, în aer liber, în Piața Aviatorilor şi s-a încheiat cu recepția de la Palatul Elisabeta., oferită pentru oamenii de cultură, presă, oamenii politici, televiziune, oamenii de afaceri şi alți oaspeți. Am remarcat printre invitati pe Dl Radu Cămpeanu, Cazimir Ionescu, doamna Iolanda Stăniloiu, dl Cornel Nistorescu, dl Stelian Țănase, membri ai "Acădemiei Cațavencu", dl Mircea Dinescu, dl Florin Călinescu, redactori ai Televiziunii Române şi numeroşi ziarişti.
L-am "răpit" pentru cinci minute, îndatoririlor de gazdă pe dl Daniel Klinger, tânărul preşedinte al postului de radio Unifan, pentru un scurt interviu.
R: Dany Klinger, când s-au implinit exact doi ani de la prima emisiune a Unifan-ului?
D: Astăzi, sâmbătă, 11 ianuarie, la ora 12 ziua!
R: Cum te simți azi, după doi ani?
D: Sentimentul pe care-l avem acum este că suntem mult mai puternici. Cea mai puternică ascensiune am avut-o în ultimele 5-6 luni. Au fost şi lunile în care am început să punem mai mult accent pe informație, în care activitatea noastră a fost mult mai coerentă, mai programată. Şi asta fară să mărim efectivul de angajați ai postului.
Asta înseamnă, în mod cert , că am câştigat experiență. Dar mai există o motivație:orice post de radio, pentru a fi puternic şi profesional, are nevoie de bani. Singura soluție pentru noi a fost reclama. Firmele apărute, interesate de reclamă au creat o forță comercială postului de radio. Este singura sursă de bani. Mitul ajutorului din afară s-a spulberat demult pentru Unifan. Mulți se mai hrănesc cu această iluzie. Noi am fost loviți de soartă şi ştim că nimeni nu ne ajută. Apoi contractul cu BBC-ul dă un punct de seriozitate în plus informației noastre. Principala noastră strategie este servirea mai buna şi mai promtă a comunității Bucureştiului. Principiul localismului, care a dus mass-media americană la o perfecționare extraordinară vrem să stea şi la baza activității noastre.
R: Care va fi implicarea voastră în campania electorală?
D: Ne-am format, în cadrul redacției, un grup de trei redactori, care se ocupă numai de campania electorală pentru alegerile locăle. Oferim spațiu gratuit tuturor partidelor politice. Spațiul este de 50 de minute zilnic, pentru toate partidele, timp echivalent cu cel oferit de Televiziune. Fiecare partid are deci şapte minute de emisie gratuite, săptămânăl. Peste acest timp se poate cumpăra spațiu suplimentar, la acelaşi preț cu spațiul de reclamă.
R: Ce planuri de viitor aveți?
D: Niciodată nu ne-am facut planuri grandioase, de lunga durată. Preferăm să construim încet, dar sigur, pas cu pas, prin mişcări tactice. Vrem să ne îmbunătățim emisia, deci trebuie să ne amplasăm emițătorul într-un spațiu mai bun. Ne vom face nişte amenajari fonice în noul studio şi printr-o îmbunătățire de echipament. În ceea ce priveşte structura programelor, noi n-am facut niciodată schimbări bruşte. Am încercat să ne mulăm pe preferință ascultătorilor, prin două tendințe: urmărirea dorințelor publicului şi ridicarea nivelului calitativ printr-un control riguros. Dacă am da curs numai preferințelor, am face un fel de prostituție radiofonică. Deci aceste doua tendințe opuse îşi gasesc un optim pe care îl urmărim în activitatea noastră. Nu avem un program de schimbare radicală a programelor. Schimbările le vom face în funcție de feed-back-ul dintre noi şi ascultători. Facem mereu sondaje de opinie, iar biroul nostru de relații cu publicul este deschis în permanență".Right! Biroul nostru de relații cu publicul, în spatele căruia tronează Marina! Am spus ce funcție are Marina în prezent la UniPlus? E "traffic manager", adică…te joci cu te-ncurci, cum se spune? Trebuie neapărat să-i fac o vizită zilele acestea, să vad ce mai citeşte.

036 –Cum am reinventat eu roata

Marea noastră problemă a fost după doi ani de la începerea emisiei, frecvența în banda est. După Revoluție toți ne ascultau la radiourile din bucătărie (la care ascultau în surdină şi Europa Liberă), care aveau numai banda est. Lucrurile s-au schimbat însă în timp, căci lumea a început să-şi cumpere radiocasetofoane, care majoritatea nu aveau deloc banda est, ceea ce ne-a redus cu mult numărul ascultătorilor şi a dat câştig de cauză posturilor apărute mai târziu, dar în bandă vest. Cu tare mare greutate am reuşit să obținem banda vest, dar asta abia în ianuarie 2000! N-o să înțeleg niciodată de ce CNA-ul n-a vrut cu nici-un chip să dea licență pentru banda vest primului post de radio independent din România postrevolutionară, cum scriau ziarele. De altfel n-am înțeles niciodată nimic din ce are legatura cu CNA-ul şi Ministerul Comunicațiilor, adică instituțiile care decid asupra eterului românesc şi se leagă de tot felul de convenții pentru a nu scoate la licitație frecvențe. Părerea mea e că sunt doar două posibilități: ori vor şpagă, ori sunt stupizi. În orice țară dezvoltată există câte-un post de radio din mm în mm. La noi nu, că avem milimetrii ocupati! În fine, asta e, să schimbe situația cine poate! (Ați observat cum s-au dezocupat mm între timp?)
La obținerea unei licențe de emisie, cred că pentru Uniplus Cluj am participat şi eu o dată, era prin 1993. Țin minte că eram eu şi Dani Klinger, în fața comisiei CNA. După ce Dani şi-a expus teoria şi a promis marea cu sarea mi-a dat mie cuvântul, doar mă născusem în Cluj şi cunoşteam cel mai bine comunitatea. N-am reuşit să spun însă prea multe despre cum vom servi noi comunitatea clujeană, că cineva din comisie era tare scandalizat de un subiect şi anume: emisiunea mea"Azilul de noapte".Emisiunea aceasta era la un moment dat poate cea mai ascultată emisiune din Bucureşti. Era mai importantă decât ştirile şi decât viața de noapte a cuplurilor! A iscat o grămadă de discuții aprinse şi de controverse şi s-a scris destul de mult despre ea.
Am inventat-o la sfârşitul anului 1991, după ce ma săturasem de metal party-ul de noapte. În plus trebuia să fac un program de noapte, iar de muzică nu mai aveam chef. Între timp, Vali Andronescu şi Klinger au facut o "deşteptăciune" şi au reuşit să cupleze telefonul la mixer astfel încât să poată face înregistrari pentru jurnalişti. Descoperiseră că pot lua interviuri şi prin telefon, ca să nu mai trebuiască să se deplaseze. Iar eu, sătula de muzică şi destul de dezamagită de rutină m-am gândit prima dată, zic:"oameni buni, dar telefonul ăsta nu poate intra şi în emisie, să pot face o emisiune cu telefoane în direct, pe diverse teme?". "Ba da", mi-au spus ei şi s-a trecut la instalarea unui telefon în emisie. Le-am spus cam ce fel de emisiune aş dori să fac şi au zis "OK". Dealtfel nici n-aveau ce să zică altceva, căci pe vremea aceea era binevenită orice idee de emisiune noua, mai ales dacă nu era muzicală.
Eu vroiam defapt să fac ceea ce ştim că astăzi se numeşte "talkshow". Dar pe atunci am reinventat pur şi simplu roata, căci habar n-aveam că asemenea emisiuni se fac la radiourile şi posturile de televiziune din străinătate şi mai ales la cele americane, de foarte multă vreme.
Țin minte că în prima emisiune am vorbit despre paranormal. Ajunsesem în radio pe la 11 seara şi deoarece nu exista decât un telefon am pregătit câteva casete (nu existau CD-uri pe atunci) cu muzică, să le pun drept fundal şi între două convorbiri.
La partea tehnică m-a ajutat cineva atunci şi pentru că era prima emisiune şi pentru că nu mă puteam descurca şi la mixer şi la telefon şi la microfon.
Emisiunea a avut un succes foarte mare, a doua zi toată lumea din radio vorbea despre ea. Telefoanele au sunat întruna până spre dimineață şi am tocat mărunt mărunt tema propusă. Ascultătorii erau deosebit de încântați de o astfel de emisiune, pe care aveam s-o duc în spate până la plecarea mea la Radio 21, în decembrie, 1994.
Un alt subiect abordat într-o emisiune următoare a fost "Sinuciderea". Deja aveam experiență în problema aceasta, căci reuşisem să conving un fan al emisiunii "Dialog Rock" să stea cuminte şi să o lase mai moale cu gândurile sinucigase. Semna în scrisori "Mr. Antichrist" şi era la vârsta adolescenței, când credea că viața nu mai are nici-un rost, etc.
Dar iată ce scrie Sorin Tudor în revista "Tinerama" din ianuarie, 1992: "Primele ore ale zilei de 13 ianuarie 1992. Un aparat de radio deschis, un post emițând pe ultrascurte. O emisiune numită

frumos “Azilul de noapte”. Şi o tema:”Sinuciderea”. O ziaristă răspunzând întruna la telefon. Şi opinii, multe opinii. Pro şi contra. Voci tinere şi mai puţin tinere. Dezamăgiri, speranţe spulberate, compromisuri. Într-un târziu, vocea plictisită a unui psihiatru. Apoi vocea unui tânăr. Un eşec în dragoste şi…6 pastile de diazepam. Redactorul îl îmbărbătează:”Ai auzit că asta nu foloseşte la nimic?” “Dar am luat şi 14 pastile de Rudotel şi aş avea nevoie de un sfat…” “Dacă ţi-aş spune să nu te sinucizi, tu ce ai face?”…
Noi nu ştim ce-a făcut.
Un procent de sinucideri ceva mai mic de 2% planând peste Bucureşti. Constant? În creştere?
O emisiune de care avem nevoie? Fără nici-o îndoială. Dar poate fi încredinţată o astfel de emisiune cuiva care nu are nici-o urmă de pregătire profesională în domeniu? Sub acoperişul mass media independente are cineva dreptul să se joace cu viețile noastre? Cu procentele disperărilor noastre?
P.S. Nu ne-am îndoit nici-o clipa de bunele intenţii ale colegilor de la Unifan. Şi nu ne îndoim că, încet, încet, aceste intenţii vor fi puse în practică aşa cum se cuvine”.

037 –Zelea Codreanu vrea sa dea foc la ziar!

Nici eu nu m-am îndoit niciodată că un astfel de ziarist n-are ce căuta în presă. Faceţi şi voi un calcul de câţi bucureşteni din 2 milioane se sinucid, dacă rata sinuciderilor ar fi de 2%. Păi asta înseamnă că 40.000 de bucureşteni se sinucid zilnic. Poate-şi făceau harakiri şi nu ştiam eu! De unde-a scos Sorin Tudor procentul acesta, nu mă prind nici acum. În plus nu consider nici în ziua de astăzi că puteam face mai mult pentru acel tânăr, decât să folosesc psihologia inversă. Sunt convinsă că nu s-a sinucis şi că e bine sănătos. Probabil că ştiţi foarte bine genul de teribilist care sună la posturile de radio anunţându-şi sinuciderea. Nu, n-a fost în nici-un caz o moarte anunţată, a fost doar vocea unui puşti pentru care două şuturi în partea dorsală ar fi facut minuni. Sunt convinsă că le-a primit…
Găsind o agendă din perioada aceea în care mi-am notat întrebarile pentru emisiune am descoperit că întrebasem la Spitalul de urgenţă cam câte tentative de sinucidere sunt în medie pe zi şi mi-au spus că sunt cam şapte, dar toţi trăiesc bine mersi, sunt internaţi şi după două zile pleacă acasasă.
Cât despre Sorin Tudor ce să zic? Aveam să-l cunosc câteva luni mai târziu şi iar m-am întrebat de ce e el Doamne, ziarist?! În fine…cel mai rău îmi pare că în timp, înfrântă de viaţa astă de două parale mi-am pierdut veninul, acidul, ironia tăioasă. Cred că cel mai frumos telefon pe care l-am primit vreodată a fost de la un ascultător matur, un domn cu o voce gravă, care mi-a spus că apreciază ironia şi c-ar fi un mare păcat dacă as renunţa la ea şi la emisiuni (îmi pusesem odată această problemă, acum nu mai ştiu dacă vroiam să-mi dau demisia sau renunţasem doar la o singura emisiune). M-a bucurat enorm că mai există în oraşul acesta şi un om pe sufletul meu. Alţii erau mult prea moi, mult prea puţin subtili, cu o ironie decentă şi controlată. Eu dimpotrivă. Când ironizam pe cineva sau ceva parcă tăiam în oţel, ceea ce mi-a adus o grămadă de neajunsuri. Aşa că nu fiţi ironici dragi copii, că nici nu stiţi ce pierdeţi, hehehe. În plus nu sunteţi nici .. pe target!
Dar apropos de ziarişti şi de “Azilul de noapte”: cel mai cel articol pe care n-am să-l uit toată viaţa a apărut pe prima pagină a “Evenimentului zilei”, alături de o fotografie a lui Corneliu Zelea Codreanu. Redactorul care semna era un puşti care cred că habar n-avea de capul lui, altfel cum ar fi putut să scrie că l-au sunat ascultătorii la redacţie, că un anumit domn Zelea Codreanu vrea să le dea foc la ziar? Iar toate acestea în urma unei ediţii a “Azilului de noapte” în care vorbisem despre legionari, difuzând şi câteva fragmente din discursul unuia dintre liderii mişcării.
Cam cât de tembel poţi să fii oare să crezi că vine Zelea Codreanu să-ti dea foc la ziar în anii 90?! L-am sunat pe puştiul respectiv, dar mi s-a făcut milă de el. Sărmanul habar n-avea despre ce scrisese. Mai tare m-am mirat de redactorul şef, care a permis apariţia unui astfel de articol, însă pe vremea aceea de dragul de a avea pe prima pagină o fotografie şocantă, cred că nici n-a mai citit nimeni conţinutul articolului care o însoţea.Alte teme abordate în prima perioadă la “Azilul de noapte” au fost:”Viaţa de după moarte”, singurătatea, simţul umorului, muzica, mass media, bunul simţ, comunismul. La ediţia a noua n-a mers telefonul, lucru care s-a mai întâmplat de multe ori. Îmi amintesc că odată, datorită ideilor lui Klinger, bineânţeles, s-au facut tot felul de schimbări

tehnice şi-au uitat să mai pună firele la telefon aşa cum trebuia. Puteam suna, dar nu puteam primi telefon. L-am sunat pe susnumitul şi mi-a zis ce să schimb în minicentrala noastră (aveam deja sediul în strada Latină şi ne dotasem cu tot felul de şmecherii, printre care şi această centrală). N-am reuşit să fac nimic, era neaparată nevoie să vina Klinger. Dar n-a venit deoarece pe vremea aceea prea puţin conta o emisiune ratată.
M-am descurcat până la urmă facând adiţionale cât cuprinde. I-am rugat pe ascultători să sune în redacţie şi să-şi lase numărul de telefon, iar eu aveam să-i sun din studio. Mi-aduc aminte că tema era:"Ce-aţi face cu un milion de mărci germane (suma câştigată la Loto în Germania, pe vremea aceea). I-am sunat pe ascultători toată noaptea, pe unii i-am şi trezit din somn, căci adormisera până le-a venit rândul, aveam o listă lunga lunga de telefoane…
Cel mai greu la "Azil" a fost să-i întrerup pe cei care se lansau în discuţii temeinice, care durau cam o oră. Dacă la început îi lăsam să bată câmpii, când am mai evoluat în această meserie de talkshow host sau ghost simţeam că emisiunea işi pierde din dinamicitate şi încercam să le mai tai macaroana. A fost mare supărare mare pe capul ascultătorilor, dar n-aveam ce să fac. Într-o noapte ajunseseră să intre în direct cam 100 de "telefoane", ceea ce a contribuit mult la audienţa emisunii.

038 –Ascultatorii nostri aveau tati fani Judas Priest

În afară de "Azilul de noapte" mai făceam şi anticul "Dialog rock", "Rock by request" şi un nou top, minunat intitulat "Nice fuckîng ballads". Dacă nu vă place titlul, asta e, rockerii îl apreciau pe vremea aceea. Iată câteva piese după care erau înnebuniţi şi care au stat multă vreme pe primele locuri în top: "Knocking On Heavens Doors", piesa lui Bob Dylan, în varianta grupului Guns N' Roses, "Edge of Heaven", Candlemass, "What it Takes", Aerosmith, "You're Not the Only One", Kingdom Come, "Black", Pearl Jam, "The Edge of the World", Faith No More, "What You Give", Tesla, "Nothing's the Same", Garry Moore, "For the Love of God", Steve Vai şi "Polly", Nirvana.
Cu fanii emisiunilor ma întâlneam mai mereu. Organizasem întâlniri în Piaţa Aviatorilor în fiecare săptămână. Ţin minte că o fetiţă de 14 sau 15 ani venea la acele întâlniri cu tatăl ei rocker, mare fan Judas Priest. Aşa tată, da!
Pe urmă am înfiinţat asociaţia "Amarock" şi ne întâlneam în fiecare sâmbătă într-o săla pe care n-au pus-o la dispoziţie cei de la PNŢCD, la sediul lor de lângă hotel "Modern".
Am strâns şi cotizaţii şi ne-am gândit să organizăm spectacole, etc, dar n-a ieşit nimic până la urmă, căci ne-am plictisit. ..
Consider o datorie de onoare să-i pomenesc aici pe câţiva fani ai emisunilor mele, care îmi scriau aprope zilnic. Din păcate nu am reţinut decât pseudonimele lor. Iată-le: 666, Odin, Satan, Dave, Helter Skelter, Syd, Bloody, Vampy, Mike N, Chilly Willy, Sad Angel, Pestilence, Skid, Mr. Antichrist, Thor, Eric Adams, Scott Columbus, Dora şi mulţi alţii. Majoritatea îşi luau pseudonimele de la numele unor rockeri sau ale unor trupe. Nu erau în nici-un caz satanişti, asta în caz că vă vine ideea…
Tare aş fi curioasă ce mai fac acum aceşti ex-copilandrii…mi-ar place să mai corespondăm.
După apariţia lui Bogdan Şerbu (un alt fan al emisiunilor mele) pe post, care le dădea numai metale super grele au început să mă acuze de moliciune. Pe vremea aceea nici nu mai eram atât de convinsă că îmi mai place atât de tare trash metal-ul şi începusem să difuzez şi trupe mai soft. Dar cei care mă enervau cel mai rău erau Manowar, în timp ce fanii îi adorau. Mie începuseră să mi se para ăştia cam "eroici", îmbrăcaţi în blănurile lor de vikingi războinici. Nu ratam nici-o ocazie să fac mişto de ei, ceea ce a atras o serie de înjurături la adresa mea, hehe. Doamne ce-mi mai plăcea să mai iau de ei şi de muzica lor eroică. În plus, nici nu credeam c-o să mai scoată vreodată un album după primele 6, pe care le difuzasem întegral de mai multe ori, la cererea dracilor de copii. Am pus şi un pariu cu ei, că dacă Manowar mai scot vreun album eu ma fac fanul lor înfocat. Şi-a trebuit să ma fac, c-au mai scos o ameţeala. Istoria însă mi-a dat dreptate, căci trupa n-a mai rezistat mult. Ura!!!!!!
Cel mai bun exerciţiu pe care l-am facut în perioada accea a fost să încerc să ghicesc care va fi următorul hit de pe un album. Ştiţi cum se întâmplă de obicei: scoţi un album şi pe urmă primul

single (sau invers). Eu făceam rost de LP-uri destul de repede şi încercam să ghicesc care vor fi single-urile. Şi ajunsesem să ghicesc 99% din extrasele pe single la un moment dat. Boală lungă (m-a ținut câțiva ani), moarte sigură, căci de vreo 4 ani, de când nu mai lucrez în radio nici acăsă nu mai ascult nimic. Habar n-am de ce albume s-au mai scos, n-am mai ascultat chiar nimic şi nici nu prea suport ideea de a asculta muzică, decât foarte rar. Închipuiți-vă cum este ca zi de zi să ascultați timp de 3-4 ore o grămadă de muzică şi asta opt ani la rând! Unii o fac de doisprezece ani şi încă le mai place, dar eu m-am săturat. Aşa cum am spus şi în debutul acestei scrieri ajunsesem să mă plictisesc, apoi să ma scârbesc şi datorită întâmplarilor şi a dezamăgirilor, să urasc nu numai muzica şi tot ce înseamna radio, ci şi pe mine însămi. Primul care m-a atenționat că sunt genul "self hated" a fost Bobby (Dumnezeu să-l ierte şi pe el, căci a murit în 1997, din cauza unui infarct cred. El fusese de altfel foarte bolnav de diabet şi în plus în ultimul an trăia cu un pacemaker).
Bobby era un tip extrem de interesant. Un amestec de maghiar, român şi american. Numele său adevărat era Ioan Torok. A murit într-o iarnă cu multă zapada şi l-au îngropat în cimitirul Bellu. La înmormântare soția lui, Ela i-a respectat ultima dorință şi l-a însoțit pe ultimul drum pe muzica grupului Pînk Floyd. Întotdeauna piesa lui preferată a fost "Confortambly Numb". De atunci nu mai ascult Pînk Floyd.
A murit relativ tânăr, la 48 de ani, dacă nu ma înşel. Când m-a sunat Ela să-mi spună am crezut că e o gluma proastă. Cu numai două luni în urmă îl vizitasem la terasa lui "Blues Garden Caffe", din Cotroceni. Fuma trabuc şi era plin de viață. Încă visa la un nou sistem de boxe pe care să le pună pe terasă şi la ce trupe de rock să mai asculte. După două luni am primit acel telefon, pe la 9 dimineața şi Ela îmi spunea cu un glas calm în aparență că "Bobby a murit". Neah, am crezut c-o fi vreo farsă de-a lui, nu se putea. Cum să moară Bobby?! Am fost asigurată că din păcate este cât se poate de adevărat. "Cei care doresc să-l vadă pentru ultima dată îl pot găsi la morga spitaluilui. La înmormântare, conform tradiției catolice, sicriul lui va fi închis".
Când l-am condus spre locul unde avea să fie îngropat țin minte c-am tras o trântă zdravană pe ghiață. M-am ridicat zâmbind în sinea mea :"Ia uite, nici pe ultimul drum nu mă lasă în pace, ticălosul!". Adevarul este că în ultima perioadă de radio Uniplus (cu 2-3 ani înainte să moară) ne-am cam păruit şi ne-am facut albie de porci, o să vedeți mai încolo de ce. El ma amenința c-o să ma calce cu maşina şi eu îi răspundeam că nu reuşeşte să calce nici-o furnică cu rabla lui de Mercedes sau cu Porshe-ul lui antic pe care-l cumpărase, dar care nu se mişcase nici un centimetru din fața magazinului lui.

039 –Bobby Torok si "Azilul de noapte"

Dar cine era Bobby şi ce legătură avea el cu mine şi cu radioul? Ei bine, Bobby era un tip de peste 40 de ani, care avea un magazin de gadget-uri în cartierul Cotroceni. Pe firmă scria "New York New York", după denumirea oraşului în care-şi petrecuse viața timp de aproape cincisprezece ani. L-am cunoscut prin cineva care-i spunea "rockerul american", deoarece cântase în tinerțe la bass într-o trupă de rock şi era pasionat de muzică şi de chitara. Pe vremea aceea eu aveam în spate câteva ediții bune de "Azilul de noapte" şi eram în mare căutare de invitati. Aşa am ajuns să vreau să-l cunosc şi să-l invit la emisiune. Trebuie să recunosc că-mi era cam târşă, căci în ciuda tupeului de care dădeam dovadă pe post, în realitate eram o fire timidă când venea vorba de povestit cu altă lume, necunoscută. Iar ăsta credeam că-i american get beget la început, iar eu cu un american nu mai vorbisem până atunci şi nici engleză nu prea ştiam foarte foarte bine. Dar când am auzit că vorbeşte româneste, m-am mai liniştit.
Bobby se îmbrăca de obicei în blugi şi purta tot felul de veste şi de cămăşi, catarame şi alte accesorii, cum ar fi inelele, identice cu cele pe care le poartă cei ce conduc motociclete Harley Davidson. Era un om destul de înalt, peste 1.80, cu barba aproape albă, dar bine îngrijită. În ciuda hainelor care te pot induce în eroare, Bobby era un om curat, îngrijit, chiar cochet uneori. Dar îi plăcea să şocheze prin apariție. Conducea un jeep jerpelit, cu număr de New York şi un Mercedes ramolit. Marile lui pasiuni erau muzica rock şi maşinile. În timpul liber sculpta corăbii din lemn şi stătea de vorbă cu toți cei care treceau prin magazin. Soția lui, Ela era şi ea de multe ori împreună

cu el, defapt ea era directoarea afacerii. Veniseră de câteva luni în Bucureşti, că să-şi pună la cale un business în țara lor de baştină, după ce-au muncit la New York. Copiii Elei (dintr-o căsătorie anterioară) au fost crescuți împreună cu Bobby. Acesta nu s-a sfiit niciodată să declare că "fi-miu e toxicoman, toată ziua-şi înfige ace-n venă", iar fiică-mea nu mai are nici ea mult până să se apuce de asta, dar lucrează deocamdată pe Wall Street.
Emigraseră cu 15 ani înainte, mai întîi el, apoi şi ea. Înainte de a ajunge pe tărâm american au stat prin lagăre de imigranți, în Italia. Odată ajunşi la New York şi-au închiriat o locuință insalubră. "N-aveam nici căni", povestea Bobby. "Ne făceam mâinile căuş, ca să bem apă".
Mai întîi s-a angajat ca reparator de casetofoane, la un service auto. "Ma uitam la unul care repara, vedeam ce face şi îl imitam". Ela işi găsise un job de cosmeticiană, sau de manichiuristă, nu mai ştiu.
Mai încolo Bobby s-a facut taximetrist, doar avea experiență în transporturi, fusese şofer de TIR înainte să plece. Cel mai mult îi plăcea să povestească despre cum se orienta la clienți. "Dacă-l vedeam pe unul străin de oraş şi mai ales pe asiatici, îi duceam de la aeroport pe drumul cel mai lung cu putință spre oraş, ca să le iau cât mai mulți bani".
În orice caz, avere n-a facut acolo, însă cu dolari americani puteai să cumperi mult mai multe în România. Acesta a fost şi unul din motivele pentru care s-au întors. În plus, nu mai erau tineri şi le stătea mai bine în propriul lor magazin, decât muncind pe la unul, pe la altul, în America. Dacă ei au venit, pe copii nu puteau să-i aducă. Ei crescusera acolo, erau americani cinstiți deja. În plus, ce să mai facă copiii deja mari, în România? Ela şi Booby făceau însă o grămadă de drumuri la New York, să aducă marfă pentru magazin şi să-şi vadă rudele (o duseseră acolo şi pe mama lui).
Bobby avea un mare cult pentru America. Tot ce ara american, tot ce făcea americanul era bine. Din această cauză era şi atât de supărat pe ce se întâmpla în România. Aici toate abia se pusesera în mişcare după Revoluție, oamenii nu ştiau cum să procedeze, era o degringoladă totală, iar la mentalitate mai aveam mult de lucrat.
Sigur, din dragostea lui pentru America mai exagera uneori lucrurile sau le mai umfla. El nu era un tip cult, n-avea educație, dar şcoala vieții l-a învățat multe. Era deştept şi ştia să vorbească despre orice subiect, de la Bobby Fisher, marele jucător de şah, la avioane. De-asta i-a fost şi aşa de uşor să-şi găsească locul lui la "Azilul de noapte" şi a cucerit publicul din primul moment. Făcea dezacorduri gramaticale, cuvintele pe care nu le ştia în română le adapta din engleză şi vroia să aibe întotdeauna dreptate, cam astea erau cusururile lui, însă lumii nu-i păsa de ele. L-au îndrăgit repede, deşi mai erau câțiva care sunau să-i facă morală.
Îi plăcea să şocheze prin expresii gen "Fuck you!", care a devenit favorita să. Țin minte că la concertul aniversar al radioului din 11 ianuarie 1993 s-a urcat pe scena improvizată în fața Casei Poporului şi i-a învățat pe copiii din public să strige "Fuck you". Iar lor le-a plăcut!
Cuvinte precum "cur", "tâțe" şi alte părți anatomice erau deseori repetate într-o emisiune şi nici măcar n-avea patrățel roşu, hehehe. Până la urma CNA-ul, care i-o cocea de multă vreme a recomandat suspendarea emisiunii lui "Azilul de nebuni", pe motiv că a citit pe post şi a comentat "Povestea pulii", scrisă de marele nostru autor, Ion Creangă.
Pe vremea aceea eu realizam în continuare "Azilul de noapte", iar el îşi făcuse propria lui emisiune, "Azilul de nebuni". Eram certați la cuțite în acea perioadă şi ne ironizam reciproc cât puteam, fiecare în emisiunea lui.
Supărarea lui pe mine a pornit de la un "Azil de Noapte" la care invitat era Corneliu Coposu. Ideea mea de a-l aduce în studio pe acest mare om politic i-a placut foarte tare. Ştiu că invitatul sosise deja, însoțit de bodyguarzii dânsului, care au impânzit toată strada Latină, iar noi ne gândeam cum să începem. Mi-a zis:"Las' că încep eu, dacă tu nu vrei, fac eu introducerea". Nu ştiu de ce, când am deschis microfonul (eu stăteam la mixer, el pe un scaun în fața mea, alături de invitați) după ce am prezentat începerea unei noi ediții a "Azilului de noapte" am deschis şi discuția, punându-i întrebări domnului Coposu. Din acel moment n-a mai vrut să scoată o vorbă şi aşa s-a încheiat colaborarea noastră. Probabil că s-a simțit trădat, că nu-l lăsasem pe el să dea startul, nu ştiu ce-a fost în capul lui, căci nu mi-a spus niciodată. Păcat… în acea seară ştiu că venise să mă ia la emisiune cu jeep-ul lui cu număr de New York. Era iarnă, frig şi maşina era decapotabilă. Intra frigul prin pânza trasă

peste noi, dar ne încălzea în schimb entuziasmul de a-l avea în emisiune pe domnul Coposu. Păcat că s-a sfârşit aşa. N-am discutat niciodată despre asta. Chiar niciodată… Acum poate că stau amândoi la taclale. Deşi, domnul Coposu e în Rai, dar de Bobby nu sunt sigură, hahahaha.
A trebuit să susțin singură toată emisiunea şi să-i pun o grămadă de întrebari seniorului, care calm răspundea între două fumuri de Kent. Asta era țigara dânsului preferată, nu fuma nimic altceva decât două pachete de Kent pe zi.
Mai târziu l-am avut invitat şi pe domnul Radu Câmpeanu, al cărui fan fusesm la primele alegeri de după Revoluție. Spre deosebire de Corneliu Coposu, domnia să a venit însoțit de o singură persoană, ceea ce m-a mirat foarte tare. Eu credeam că domnul Coposu va fi cel care va veni neânsoțit, dar m-am înşelat.
A fost aspru criticat Câmpeanu atunci, însă ştiu că a dat dovadă de multă tactică, aşa cum îi şade bine unui politician. La 3 dimineața aproape că nu mai sunau telefoanele, iar majoritatea ascultătorilor de până atunci îl cam luaseră în balon. S-a legat de un singur telefon şi a manevrat în aşa fel discuția, încât să fie chiar lăudat până la urmă. De atunci au sunat numai telefoane favorabile şi a încheiat emisiunea, triumfător, la 6 dimineața.
Un alt invitat al meu la Azil a fost Ion Cristoiu, pe atunci cel mai popular şi de succes om de presă. Reuşise să facă din "Evenimentul zilei" ziarul care se vindea cel mai bine.
Cristoiu fuma trabucuri, ceea ce mi-a făcut la un moment dat imposibilă şederea în micul studio şi l-am lăsat să dialogheze singur cu ascultătorii, asta după două sau trei ore de la începerea emisiunii.
Iată ce a scris domnul Ion Cristoiu după participarea la această emisiune, într-un articol intitulat "Şapte ore la Azilul de noapte": " Postul de radio UniPlus a avut excelenta inițiativă de a organiza în fiecare vineri noaptea , sub titlul de "Azilul de noapte", un dialog în direct cu ascultătorii, susținut de un om public al momentului. Au răspuns până acum tirului de întrebări telefonice: Marian Munteanu, Corneliu Coposu şi Radu Câmpeanu. Judecând după telefoanele de noapte pe care le primeşte "Evenimentul zilei", emisiunea se bucură de succes. () După aproape patru ani din decembrie, 1989, populația e dezamăgită, obosită de evenimente care n-au dus nicăieri, îngrijorată că nu se întrezăreşte nimic bun în viitor. () Nu întâmplător unii ascultători m-au somat să spun precis, în număr de ani, cât timp vom mai fi în această stare, când vom ieşi la liman.() La nici-un ascultător care a sunat n-am întâlnit o poziție pro Iliescu, sau pro FDSN".

040 –Unii in plus?

Sic transit glora mundi (aşa trece gloria lumii)…Toți cei care cândva au reprezentat ceva pentru lume ori au murit, ori au fost uitați, ori ceva s-a întâmplat. Bizar ciclul acesta al vieții, cu ups and downs, azi eşti sus, mâine ajungi în Gara de Nord cerşind sau mai rău, azi eşti cineva, iar mâine ajungi la mâna altora, de obicei a celor pe care i-ai ajutat şi evident că au uitat. Nu ştiu de ce m-am lansat în această dizertație tocmai acum. E un gând mai vechi, dobândit odată cu vremea. Mă gândesc de exemplu la Alan Freed, DJ-ul care a inventat termenul de "rock and roll". A murit în cea mai cruntă mizerie, pentru că a luat "payola", şpagă mai pe româneşte, din partea unei case de discuri, pentru a-i promova muzica la radio. Oare unde-i mai erau prietenii, ascultătorii, cunoştiințele? Unde s-a dus toată gloria lui şi cui i-a folosit?
E foarte uşor să judeci pe cineva, că-i comunist, că-i fascist, că e bilbâit, că e nu ştiu cum, dar important este să ai limite şi mai ales să-i întinzi o mână de ajutor, când îl vezi în şanț. La urma urmei suntem o grămadă de oase umblătoare, dotate cu un strop de creier, nici ăla folosit calumea. Ce ne ramâne după ce trece gloria, după ce trece viața? Amintiri şi prieteni, familia, cărțile, cultura şi din păcate şi greşelile, pe care unii le plătesc foarte scump. Toți se îmbulzesc să dea cu piatra şi dintr-o dată te trezeşti singur printre cei care odată îți erau prieteni.
Dacă se întâmplă să fii o persoana cunoscută cazi de mult mai de sus decât oamenii obişnuiți. Şi când cazi realizezi cel mai tare cât de interesată-i lumea asta şi că defapt prietenii adevărați sunt mai rari decât ai învățat şi ai crezut. Care prieteni adevărați? Nu există aşa ceva! Există doar cunoştiințe, care în funcție de conjunctură te pupă-n fund sau nu. Când s-au cățărat destul pe umerii tăi şi sunt gata să zboare devin altcineva, devin nişte oameni pe care, defapt nu-i cunoşti.

Încercați să priviți un grup de copii de şcoală, în pauză. Fiți atenți la relațiile lor de grup, la cum se manifestă față de unul sau altul dintre colegii lor şi-o să vedeți că ceea ce pune în funcțiune mecanismul prieteniilor şi-al amiciților este purul interes. Ăla are şapcă frumoasă şi e bine privit de alți copii, aşa că ma voi împrieteni cu el. Altul are note bune, altul are mulți bani. Hai să fim prieteni. Departe, tare departe este realitatea față de cărțile pe care le citeam în copilărie…
Mă uit acum la multe vedete radio sau TV cum se descurcă în echilibristica asta a vieții. Sunt la un singur pas greşit pentru ca de a doua zi să ajungă nişte gospodine fără respect de sine, în fața cratițelor, sau nişte trişti pescari la o baltă fără peşte.
Important e să ştii însă ce-ți doreşti în viață. N-am să-i înțeleg niciodată pe cei pasionați de medicină de exemplu, care când se văd în fața unui microfon işi uită pasiunea şi motivul pentru care s-au pregatât atâția ani, lansându-se într-o carieră diametral opusă.
E foarte greu să ştii exact unde te potriveşti, dar cel mai rău este totuşi să nu afli niciodată.”Începând cu data de 30 aprilie 1992, la ora 18 postul de radio UniFan se va numi Uniplus Radio. Decizia a fost luată pentru a elimina orice confuzie între postul nostru şi Fun Radio. () Sperăm că această schimbare nu va afecta obişnuința ascultătorilor de a ramâne lângă noi, pe 69.8 FM, 24 de ore din 24″. Semnează preşedintele asociației Uni Club, Daniel Klinger.
Defapt sedința în care am hotărât cum se va numi postul de radio (francezii îşi înregistraseră toate mărcile care aveau legătură cu “Fun” şi în plus, în sondaje se creease o mare confuzie) a fost extrem de scurtă. Ne-a convocat Klinger, care a zis că el s-a gândit să ne numim “Uniplus”. “Cum mai Dani, să zică aştia că suntem unii în plus?”. “Păi alegeți voi altul, că aştept sugestii!”. N-am resuşit să găsim nimic mai bun aşă că l-am lasăt să boteze el postul cum îi place.
Cu doua luni înainte de această hotărâre a plecat Dragoş Calițoiu, în urma unui puci organizat chiar de el împotriva lui Klinger. Cel puțin aşa povesteşte Dani. Trebuia să supunem la vot într-o sedință, care dintre noi va fi acționar al societății comerciale pe care urma să o înființăm şi care nu. Pe vremea aceea habar n-aveam ce facem, ce hotărâm şi ce va ieşi. Un S.R.L. era o joacă şi o necesitate (că altfel nu puteai să iei bani pentru publicitate), în nici-un caz nu ne-am gândit la înființarea unei firme pentru a a junge miliardari. Dragoş Calițoiu, nu ştiu din ce motive se pare că vroia postul de director (post pe care Klinger şi l-a asumat fără a fi votat, s-a întâmplat pur şi simplu ca aşa să fie perceput, ca directorul postului). El zicea că, dacă Dani ar fi şi preşedintele asociației Uniclub (pe care noi o constituisem încă din Universiță te) şi directorul noii firme în acelaşi timp, s-ar face “vinovat” de cumul de funcții. În plus, Dragoş vroia şi membri în societate, cum ar fi Niky Boicu, pe care noi nu-l doream, dar care, zice el, era membru al asociației şi avea deci tot dreptul să devină acționar. A avut însă o mare surpriză când trei sferturi l-au lăsat cu buza umflată şi au votat pentru Dani (după ce mulți l-au asigurat că sunt de partea lui). Atunci pot să spun chiar că a fost prima recunoaştere “oficială” a lui Dani ca director şi aşa a rămas Klinger şi în zilele noastre.
Între timp reuşisem să antifonăm studioul şi să ne extindem în mai multe camere. Aveam un studio mai mare, aveam o cămăruță în care erau serviciul tehnic şi producția (pentru spoturi şi reportaje), aveam secretariatul, încăperea jurnaliştilor (adică redacția), biroul de marketing şi vânzări, în care se înghesuiau Daniel Klinger şi încă vreo 2-3, care trebuiau să aducă bani, plus holul destul de mare.
Dar iată cum eram percepuți la vremea aceea de o ziaristă, Rodică Ciobanu, care a scris un articol intitulat:”Cineva acolo sus vă iubeşte”.
“Nu are nimic din mirajul electronic al unui mare studio de radio. Nu are nimic din vânzoleala creatoare a unei redacții de cotidian. Are mai curând ceva din zumzăitul unei săli de clasă, amplasată aproape de o discotecă. Radio Uni Plus: un cuib solitar la ultimul etaj al unui hotel dezafectat. Cinci cămăruțe izolate fonic prin forțe proprii, aparatura – minimum necesar – obținută prin contrapartidă cu publicitate pentru diverse firme şi 20 de redactori, posesori ai celor mai tinere voci din radiofonia românească. Materialiceşte, asta-i aproape totul. Să adăugăm talent, pasiune şi ambiție, plus un spirit de zeflemea -terapeutic – , transpus adesea în expresii studențeşti. Problema unui spațiu corespunzător nu a fost rezolvată. Hotelul Modern – unde funcționează prin bunavoința firmei Adagrirom – pare pe cale să fie demolat. Defapt societatea respectivă intenționează să-l amenajeze. Deocamdată nu mai există ascensor, nici pereți interiori, doar câteva fâşii de tapet

murdar, care fâlfâie în curentul rece. Cărămizile formează mici piramide în mijlocul palierelor pustii, lângă mormanele de moloz şi gunoi. Chiar la intrarea în studio, o parte din tavan stă să se prabuşească. Apa curge când şi când, iar caloriferele sunt reci. Unica sursă de căldură: un reşou. Se poate lucra în asemenea condiţii? Toată lumea e de acord că da. De altfel, tinerii redactori au căpatat – în cei doi ani de existenţă publică – un optimism de nomazi. Cele 12 etaje până la redacţie au fost suite gifâind de mulţi oameni politici, candidaţi la preşedinţie, şefi de partide, senatori, deputaţi. Toţi şi-au aşteptat cuminţi, la un colţ prăfuit de masă, intrarea în emisie. Mai ales în campania electorală. Actualul primar al Capitalei, Crin Halaicu, a fost la UniPlus în timpul campaniei pentru alegerile locale. Aflu că s-a arătat, cu această ocazie, extrem de amabil: i-a tratat pe jurnalişti cu bere la cutie , a stat la şuetă. Pe urmă, după ce şi-a luat scaunul în primire, nu i-a mai cunoscut. "Când ne-am dus să ne ajute pentru un spaţiu corespunzător, ne-a ţinut pe la uşi"., spune cineva, dând din umeri în semn de "la ce te poţi astepta?".
Neâncrederea în puternicii zilei răzbate din comentariile trensmise pe post ("Mai mult ca să ne facem mâna") şi din "glumele" care adeseori deranjează. Nu demult, un consilier prezidenţial, rănit în admiraţia şi devotamentul lui pentru preşedinte, a ripostat telefonic destul de dur la o glumă electorală, intenţionând o intimidare.
"Bineânţeles că avem simpatiile şi antipatiile noastre în politică, dar ne străduim ca ele să nu se "vadă pe post", spune Mircea Marian, 25 de ani, student în anul doi la Filozofie, după ce a abandonat TCM, în ultimul an. El şi Constantin Druică, 25 de ani, TCM sunt acreditaţi la parlament, guvern şi preşedinţie, alături de Corina Rădulescu (anul 2, la Drept) şi Alin Paidiu (elev) bat tot Bucureştiul în căutare de informaţii. "Câtă lume cunoaşte programele noastre de ştiri?" se întreabă retoric Ovidiu Nahoi, 26 de ani, ingîner şi, de vreo două luni, redactor şef la UniPlus. "Asta e drama noastră. Toată lumea ne ascultă pentru muzică, dar noi vrem să fim altceva decât un post muzical".
Contra simbolicei sume de 1 lira pe an, UniPlus preia şi transmite jurnalele şi comentariile BBC. Dar 80 la sută din programul non-stop al postului este ocupat de muzică. Muzică pentru toată lumea, cu şi fără dedicaţii. Emisiuni – idilă ca acea "Buna seara, iubito" a lui Toti Marinescu, care s-a bucurat de succes. Diana Singer e disk-jokey. Ea, ca şi ceilalţi redactori muzicali, vine cu muzica de acasă. Pentru hit-urile de ultimă oră se cheltuie mulţi bani şi multă energie, căci România nu este cea mai bogată piaţă în acest tip de marfă. Ajunge pentru asta sălariul modest încasat lunar? Tinerii redactori se descurcă destul de greu. Pe feţele lor se citeşte, însă, o mândrie de self-made man.
De la etajul al 12-lea al hotelului Modern se transmite în eter o melodie lentă, nici veselă, nici tristă, cu un sunet prelung de trompetă, ca o invitaţie la călătorie. Ovidiu pregăteşte o ştire, Corina îşi pune căştile, iar directorul general Daniel Klinger, 24 de ani, se pregăteşte pentru o întâlnire de afaceri. Care este mesajul ce ar trebui să ajungă până la ascultători? Ei bine, cineva, acolo sus, la ultimul etaj al unui hotel dezafectat, vă iubeşte".

041 –Love me Fender, Profesorimea, Asta suna ca dracu…

Uite asta n-am înţeles eu la jurnaliştii nostri: vor să facă şi poezie, dar să şi relateze jurnalistic întâmplarea. Rezultatul este un limbaj de lemn, un articol de nici-un fel, fără sare şi piper. În ultima perioadă am studiat destul de mult tehnicile de adresare unui public numeros. Am învăţat cum să scrii când te adresezi cuiva şi nu scri pentru propriul tău orgoliu. Cel mai mult îmi plac americanii, pentru că sunt calzi şi direcţi, prietenoşi. Englezii însă m-au cucerit cu poezia, cu metaforele şi filozofia. Nici unii, nici alţii nu îţi dau senzaţia că vor să facă jurnalistică. Ambele categorii scriu natural, după sufletul lor. Vă mai trece multă apă pe Dâmboviţa până vom ajunge ca ei. Eu una mă straduiesc zi de zi să spun oamenilor ce simt şi ce cred, aşa cum văd şi simt eu lucrurile. Sigur, la ştiri e altceva. Dar şi acolo se mai poate lucra. Dealtfel cel mai popular ştirist de la CNN e un tip care aduce tot felul de lucruri de-acasă sau din stradă, pentru a le arăta telespectatorilor. E cel mai iubit, cel mai uman. Şi Tom Brokaw, favoritul meu de la NBC, la fel.
Şi încă ceva:i-aţi urmărit vreodată pe străini cum se manifestă când dau interviuri şi ce spun?

Discursul le vine turnat ca o manuşă şi indiferent dacă sunt gunoieri sau scriitori celebri ştiu cu siguranță să spună câteva lucruri despre orice subiect. La noi parcă le-a înfipt cineva o şurubelniță în creier. Se blochează iar apoi spun "nu ştiu", sau bombăne ceva într-un limbaj de parcă româna ar fi o limbă straina pentru ei. Ovidiu Nahoi. Ovidiu este acum analist politic, este chemat să-şi dea cu părerea într-o grămadă de talkshow-uri şi într-o grămadă de probleme. O altă "vedetă" formată la Uniplus.
Pe vremuri făceam matinale împreună. Îmi placea să lucrez cu el pentru că era serios şi pentru că, spre deosebire de alți colegi el chiar vroia să învețe meserie. Ceea ce a şi făcut. Acum lucrează la Evenimenul Zilei, pe politică, bineânțeles.Printre emisiunile care s-au aflat pe grila noastră de programe în primii doi ani de emisie se număra:"Nişte jurnalişti pentru liniştea noastră", "emisiune de atitudine politică, în care personalități ale epocii răspund întrebarilor deloc comode ale redactorilor", cum scria un ziar, apoi ar mai fi "Bună seara iubito", o emisiune realizată de Toti Marinescu şi Monica Galeriu, dacă nu ma înşel, o emisiune de sfaturi pentru cei cu inima-n chiloți. Timp de aproape două ore, cei doi realizatori răspundeau scrisorilor venite din partea ascultătorilor adolescenți, scrisorele de dragoste, lacrimogene şi pline de patos. Ah, să te împuşti, nu alta! Mie, care niciodată nu mi-au placut dulcegăriile şi prostiile astea romantice îmi venea să-mi iau câmpii încă de la generic, aşa că de îndată ce-o auzeam pe Loredana Groza cântând o tuleam pe scări în jos şi nu mă lasăm până la metrou. Sau până la maxi taxi… dar apropos de stat în stația de maşină: zile de-a rândul, de câte ori asteptam maxi taxi-ul în stația din față de la Intercontinental ma uitam la oamenii care treceu pe-acolo. Odată am văzut nişte fete tare elegant îmbrăcate. Mi-am zis:"Ia uite, fetele astea se duc la petreceri, numa' io ma duc acasă, să spal vasele!". A doua zi, la fel. Fetele erau tot acolo şi tot elegant îmbrăcăte, prea elegant pentru ora aceea, iar eu, ca proasta, venită din provincie credeam că fetele alea se duc la chefuri. Am înțeles că fac asta vinerea, sâmbăta şi duminica, dar când au început să apară în fața hotelului şi lunea mi-am zis că-i prea de tot. Târziu mi-a picat fisa că fetele alea îmbracăte de petrecere 7 zile din 7 erau la produs!
Revenind la emisiuni, o altă "capodoperă" mai era şi "Love me tender" (sau Fender, cum îi ziceam eu). Emisiunea era tot despre dragoste şi tot aşa, curgeau râuri de sirop. Emisiunea care însă mi-a plăcut a fost:"Profesorimea", o emisiune crudă cu profesorii şi bineânțeles blândă cu elevii. Țin minte c-au venit sute de profesori să se plângă de cum sunt "caracterizați" pe post şi că, în majoritatea cazurilor s-au făcut şi mai de cacao. Mai bine stăteau acasă şi aşteptau să treacă. Profesoare rănite în orgoliul propriu, mai proaste ca noaptea, veneau să ne amenințe că ne vor da în judecată sau scriau proteste din cele mai ciudate.
"Born în the USA" era o emisiune cu un generic care mă ungea pe suflet: piesa a cărui titlu îl dădea şi pe cel al emisiunii, interpretată de Bruce Springsteen. Dacă nu ma înşel, tot Toti Marinescu o realiza. Era vorba despre sfaturi pentru cei care vor să emigreze.
Alte emisiuni au fost: "Asta sună ca dracul", "Pagini dizidente", "Cuplu", "Vocea", "Păsările", "Rock by request", "Cea mai adevărată poveste de dragoste", "Istoria blues-ului", "Top dance", "Jazz a la Fun", "Raggae", "Music by request", "Top hard rock", "Acum vorbesc eu" (emisiunea lui Nicky Boicu), "Gala rock" şi "Muzica electronică".
Eu mai aveam două emisiuni: "Top-ul lui Mady", un top absolut tâmpit, în care făceam clasamentul celor mai oligofrene melodii difuzate de noi (cum ar fi „Beau de la vabeau") şi "Cronica TV, făcută de DJ", pe care o realizam la un moment dat împreună cu Codruța Florescu. Ca generic foloseam "Wind of Change", Scorpions. Ştiu că nu ne-a scăpat emisiune TVR (că acesta era singurul post TV național pe atunci) pe care să n-o facem de 2 lei. Cel mai tare făceam mişto de emisiunea lui Petre Magdin "Întâlnirea de la miezul nopții". Cred că ne-a urât din tot sufletul omul ăsta, deşi avea să accepte invitația la "Dialog rock" ceva mai târziu. Dar ce să facem? Când îl vedeam cum țopăie prin studio şi cât e de exaltat ne stricăm de râs. Nu că am fi impotriva țopăielilor sau al exaltărilor, ci pentru că pe domnul Magdin acest gen de manifestări nu-l prindeau pur şi simplu…
În fine, mai erau câteva emisiuni TVR pe care le făceam ferfeniță. Pe vremea aceea Codruța Florescu (maritată Diaconescu, divorțată şi apoi maritată din nou, cu Marinescu) habar n-avea că va lucra în TVR mulți ani, înainte de a se mută la B1 TV.
În TVR, după Revoluția din 1989 şi după ce George Marinescu îşi făcuse "mea culpa" pe post,

motivând c-a fost nevoit să-l facă trădător pe generalul Milea, care s-a sinucis în timpul evenimentelor din decembrie, constrâns probabil de clanul Ceauşescu, era tristeţe mare la programe. La ştiri au apărut figuri noi şi au încercat o revigorare a jurnalelor, lucru pe care nu l-au reuşit însă niciodată, deoarece au preferat să pastreze în poziţii cheie epave comuniste, care habar n-aveau să-şi facă meseria. În plus preferau aceleaşi subiecte, într-o ordine enervantă, care nu făcea decât să plictisească: Parlament, guvern, partide, primarie şi ce-o mai fi.
La alte departeamente tot felul de redactori interzişi pe vremea lui Ceaşcă au început să răsăra şi să-şi facă emisiuni, care mai de care. Remarcabilă a fost însă cea a doamneai Lucia Hossu Longin, "Memorialul durerii", o emisiune despre lagărele şi suferinţele datorate erei comuniste. Despre asta n-am avut ce să zic, însă despre celelalte scriam câte 10 pagini zilnic. Când a ajuns în TVR, Codruţa mi-a spus că o grămadă de angajaţi ai instituţiei cu pricina ne ascultau "Cronica TV". Şi ne înjurau, bineânţeles. Dar cui îi păsa?! Nu ştiam pe atunci că aceste critici pot duce la o ură puternică, pot strica sufletul omului şi-i pot otrăvi mintea şi comportamentul într-un hal cât se poate de josnic… iar pe vremea aceea eram suficient de naivă să nu cred că oamenii raniţi în orgoliu sunt mai bestii decât o haită de lupi flamânzi.
În afară de TVR mai era şi SOTI, primul post TV particular de după Revoluţie. Acolo am cunoscut-o prin 1991 cred, pe Andreea Esca, prin amicul meu, Sorin Păsărin. Sorin (cameraman) venise să facă un reportaj despre UniClub, pe care am ajuns să-l prezint eu până la urmă (defapt mă prosteam pur şi simplu, prezentând redacţiile şi cabina de emisie, plus colegii aflaţi la ora filmării în radio). Într-o zi i-am spus că vreau să văd şi eu cum arată SOTI şi a acceptat să-mi prezinte postul.
Încă de pe atunci imi plăcea foarte tare Andreea Esca şi consideram că va face carieră în televiziune. Chiar speram că va apare şi la noi o televiziune calumea, care s-o ia în echipă. Andreea era o fată foarte draguţă şi modestă. Pe vremea aceea purta părul lung iar faţa îi era deosebit de surâzătoare. Era în studio, se pregătea să prezinte ştirile. După ce am făcut cunoştiinţă eu m-am îndeletnicit însă imediat cu studierea măsuţei la care stăteau ştiriştii.

042 –Esca si altii

Când ma uităm la ştiri o remarcam mereu şi mă tot întrebam cum încap redactorii în spatele ei, că să nu mai spun că nu înţelegeam nici în ruptul capului la ce folosesc florile alea pe care se chinuiau săracii să le tot înghesuie pe masuţă.
Studioul era pe atunci o cămăruţă mai mare, cu nişte perdele care serveau drept fundal, o masă, doua scaune şi o canapea. Intra cred că cine vroia, nu era mare şmecherie.
Aparatura era super sărăcuţă, ca să nu spun jalnică. Studioul la fel. De aceea nu pot spune că m-a impresionat foarte tare vizita la SOTI. Mi-a rămas însă impregnat în memorie faptul că am cunoscut-o pe Andreea. Fata asta este, după părerea mea una dintre FOARTE PUŢINELE vedete de televiziune din România. Rar se va mai naşte o Andreea Esca, chiar şi la CNN. Pe lângă Andreea aş vrea să-l mai amintesc şi pe Florin Călinescu, de asemenea carismatic. Oamenii aceştia s-au nascut cu multă multă carismă şi vor supravieţui prin ea multă vreme. Cu greu va putea să-i ia vreun puşti sau vreo puştoaică răsăriţi din nu ştiu ce colţ de ţară, cu puţina şansă şi un gram de talent.
Spuneam la începutul acestei cărţi că multă lume se visează în spatele unui microfon sau al unei camere de luat vederi. Cred că orice contabilă între doua balanţe de lună stă şi se gândeşte cum ar fi…. greşeala pe care o face însă publicul este să creadă că meseria asta ar fi foarte grea. Nu e, nici pe departe. Ba chiar pot să spun că atunci când nu te pricepi să faci nimic, dar ai papagal şi voce sau imagine, fa-te redactor radio sau tv. Dacă atârni printr-un studio câteva săptămâni te obisnuieşti repede cu termenii (oricum nu foarte mulţi), "materia" o ştii deja, de pe sticlă sau de la radio, aşa că poţi lua foarte uşor examenul, mai ales dacă ai şi şansă. Apoi înveţi din mers şi orice informaţie nouă va fi hrană, nu chin. Nici să nu va gândiţi că un om de ştitnţă sau chiar şi unul care se ocupă cu marketingul la o companie mare este inferior unui om de presă. Ba pot spune că oamenii din presă ar avea multe de învăţat ca să piceapă ce ştiu cei despre care vorbeam mai sus. Uite de-aia nu înţeleg eu copiii care învaţă pe brânci să-şi facă o facultate şi când li se oferă şansa de a sta în faţa unui microfon lasă baltă tot (şi eu am făcut la fel, hehe).

Pe de altă parte nu-i înțeleg nici pe cei care urmează jurnalistica. Ce să înveți la jurnalistică? Istoria presei?! Nu iei premiul Pulizer cu ea şi nici ratingul nu-ți creşte. Asta în cazul în care măcar te-ar angaja cineva în baza acestui criteriu. Să luăm numai presa scrisă, din care cred că fac parte 70% absolvenți de Politehnică. În fine, concluzia e simplă:dacă nu te pricepi la nimic, fa-te prezentator la radio sau la tv! Şi ține-te cu dinții de meseria asta, că o să constați mai târziu că tot nu te pricepi la nimic, dar eşti şomer şi nu te-angajează nimeni într-un alt domeniu. V-am spus c-am fost la Uniplus? Da… zilele trecute. Primul om peste care-am dat a fost Marina, evident! Fuma, cu Andi (nu Moisescu, ci o fată, redactor la radio), pe hol. Am avut marea surpriză să constat că nimic nu s-a schimbat şi în nici-un caz oamenii. Parcă nu s-ar fi mişcat nici măcar un metru. Parcă ar fi stat acolo nemişcați atâția ani (7 la număr) şi m-ar fi asteptat. Erau ACEEAŞI. Aceeaşi față, acelaşi gen de îmbrăcăminte, aceeaşi ochi. Doar că Marina nu mai citea. În rest era aşa cum am lăsat-o. Stăteam în birou cu Klinger şi bârfeam despre vremurile de altă dată, când a intrat să-i mai explice cum trebuie făcut ceva. Mi-am amintit, asta-mi plăcea la Marina: îi spunea mereu lui Klinger cum şi ce trebuie să facă. Şi avea mereu idei. Atitudinea ei cred că a fost mereu influențată de doi factori: unu, că era şi acționar al postului şi doi că Dani Klinger oricum era mereu nehotărât. Dacă nu-i plăcea, până la urma tot i-o tăia. Dar în general o lăsa în pace.
Hai să va spun de Andi (Mihăilescu). Fata asta a apărut acum mulți ani în radio, la emisiunea Ligiei Marin cred şi nu ştiu cum a reuşit să ramână şi să fie angajată. Apoi iar nu ştiu ce-a făcut şi n-a mai apărut până când şi-a terminat şcoala şi din nefericire n-a reuşit să-şi gasească un job. După cum mi-a spus chiar ea a apelat la Klinger, care a primit-o cu drag. Povestea asta mi-a amintit de o dupamiază în radio, în biroul lui Klinger. Dani îi explică lui Andi o lecție la fizică cred şi țin minte că se supăra grozav când draga de ea nu pricepea. O punea să repete ce i-a explicat şi Andi – bâtă! Cu spiritul lui didactic, Dani se chinuia din nou s-o ia de la căpăt, de fiecare dată mai pedagogic. Până la urmă cred c-a reuşit să-i facă singur temele sau măcar să-i demonstreze că nu ştie nimic. Biată Andi… nu spuneam eu mai înainte că dacă nu te pricepi la nimic ajungi redactor în radio sau la tv? Îmi venea să-i spun fetei:"vezi dacă n-ai fost atentă când ți-a explicat Klinger la fizică? Uite unde ai ajuns!", hehehe. Acum însă Andi este contabil la Prima, o duce bine, e mulțumită, are chiar şi propriul ei studio.Am discutat cu Dani despre ce s-a întâmplat la începutul istoriei tumultoase ale radioului şi m-a mirat c-a fost de acord cu mine când i-am spus că noi n-am avut dreptate de nici-o culoare cu francezii şi că în alte condiții nu s-ar fi întâmplat ceea ce au permis francezii să se întâmple (de exemplu dacă nu eram în România acelor vremuri). Dar aşa a fost să fie, noi ne-am ales cu acțiuni într-un post de radio, pe care mulți le-am vândut mai devreme sau mai târziu. Cei care au rămas până în august 2002 le-au vîndut cu bani mai mulți decât ceilalți, însă în final toată lumea e fericită.
Da, chiar, radioul se vinde! Am aflat asta tocmai când mi se făcuse şi mie dor să ma întorc la el. Acționarii rămaşi se pare că s-au plictisit în mare hal de jucăria lor. Ma întreb însă ce-or să se facă acum că şi-au terminat şcoala şi au devenit oameni mari. Lui Klinger i-ar sta bine profesor. Da Marina nu ştiu ce se va alege, dar i-o recomand lui Dani, ca asistentă. Au mai rămas dintre acționari Cristi Singer, Costel Ionescu, Bogdan Calu, cred şi… şi încă vreo 2-3 probabil. Cam aşa se va încheia, după 12 ani de existență istoria primului post de radio independent din România. Cei care-l vor prelua sper să aibe înspirația să-i schimbe numele. Oricum, vor scrie o altă istorie, a altui post. Păcat că nu am putut eu să-l cumpar, căci erau doar două lucruri pe care mi le doream pe lume: postul ASTA de radio şi maşina AIA, o Alfa Romeo 33, vai de mama ei (ca şi radioul dealtfel, hehe). Aşa mi se întâmplă mie: ma îndrăgostesc de vechituri pentru că mi se potrivesc. Apoi nu-mi mai pasă cât sunt de vechi şi ramolite, eu pe acelea le vreau. Bine că n-am avut bani! A treia aniversare a radioului a avut loc în fața Casei Poporului. Cu scena împrumutată de la Dan Chişu am organizat practic un fel de discotecă cu scenă, în aer liber. Am pus muzică şi am prezentat fiecare câteva piese, apoi Bobby i-a înjurat şi le-a placut. Invitații nostri, printre care şi Nicu Covaci au fost şi ei tare încântați. Era o grămadă de lume acolo, puteam să desființăm Parlamentul dacă vroiam, hehehe.
Un an mai târziu aveam să aniversăm în acelaşi loc, dar cu trupe de data această. Sarmalele Reci parcă, Cargo şi cine-o mai fi fost. În 1995, anul în care am plecăt mulți din radio aniversarea n-a

mai avut loc, iar în 1996 s-a sărbătorit pentru ultima dată, la 26 ianuarie însă. S-a organizat un spectacol “Premiile muzicale Uniplus”, care, zice Klinger “a fost cel mai bine organizat spectacol la ora aceea, din punct de vedere tehnic”. Păcat că n-a ştiut prea multă lume de el…

043 –De ce se extaziaza femeile cind gatesc barbatii

Şi uite de ce sunt feministă, acum să privim puţin critic: bărbatul aduce bani (cică!) şi este stâlpul familiei, el rezolvă tot (repară prin casă, repară maşina, etc), iar femeia trebuie să stea la cratiţăă şi să aibe grijă de copii. Bun… aiurea, ce-i bun?! În timp ce bărbaţii află mereu ceva nou, învaţă, trăiesc, femeia trebuie să vadă în faţă doar duşumeaua, cratiţa şi boarfele murdare. În scurt timp ajunge o îndobitocită fără nici-o perspectivă. În timp ce bărbaţii îşi mai permit luxul de a se juca, femeile trăiesc o viaţă anostă. Eu doar atâta sper; că femeile să devină şi ele un homo ludens, o fiinţă care se joacă. Avem şi noi dreptul, nu? Dacă aş intra acum în banalităţi, să vă spun că şi femeile câştigă, că şi ele se descurcă, etc ar fi de-a dreptul plictisitor şi nu asta-i ideea. Ideea este că şi femeile trebuie să se joace! Şi cum te joci cel mai bine? La serviciu, în maşină, la cumpărături, la film, teatru, pe computer, etc.

Mulţi dau stupidul exemplu cu bărbaţii celebri. Câţi bărbaţi celebri şi câte femei celebre au fost. Iar aici cred că un sociolog şi un istoric ar putea explica foarte bine de ce n-au fost atâtea femei celebre. Păi cum să devii celebră dacă societatea te ţine la cratiţă?! Când, cum, unde? Sper din tot sufletul să ne luam revanşa în secolele urmatoare.

Şi pentru că tot am adus vorba de cratiţă, mai sunt unii care zic că bărbaţii sunt cei mai buni bucatari. Aiurea! Ce înseamnă bun? Păi dacă-l obligai pe Shakespeare să scrie în fiecare zi, mai ieşeau capodopere? Nici câinele nu latră mereu la comandă! Şi tot de bucătarie: nu mai puneţi dragi bărbaţi aceleaşi şi aceleaşi condimente, la orice fel de mâncăre. Noi vă apreciem (pe când voi uitaţi şi cât de bine vă gătesc mamele, în infatuarea voastră!), dar totuşi. Da, heh, dar totuşi: ce naiba au toate femeile astea de se extaziază când un barbat zice că ştie să gătească? Aşa ştiu ăştia să gătească cum ştiu io să schimb roata la maşină! Pe bune, o schimb, dar nu pretind că sunt campioană. Şi atenţie, mărarul merge bine la varză, nu şi la fasole! Haha.

Hai să vă mai spun ceva: mă dau în vânt după cuplurile de gay. Ba pot merge până acolo încât să afirm că femeile ar trebui să se căsătorească numai între ele, iar bărbaţii-treaba lor. Si vorbesc de căsnicie acum, nu de sex. Sa va spun de ce: pentru că bărbaţii cu femeile pur şi simplu nu se înţeleg. Specii diferite, precum spuneam, haha… Femeile se înţeleg mult mai bine între ele (cât timp nu apare un bărbat), sunt mult mai sensibile şi chiar ŞTIU despre ce e vorba în propoziţie. Bărbaţii într-un cuplu se cred defapt singuri. Şi da, au mereu au nostalgia copilăriei. By the way, dacă v-aţi săturat de neveste şi începeţi să visaţi multe gagici în cuşti de discotecă, care dansează din buric, poate c-ar fi mai bine că înainte să vă deplângeţi viaţa de rahat la care v+aţi înhămat, să analizaţi dacă nu cumva vă e dor de copilarie. Tuturor ne e dor de copilărie la un moment dat, pentru că tuturor ne place să ne jucăm, indiferent dacă suntem femeie sau bărbat. Şi cred că nu e rău să copilărim puţin, decât să luăm viaţa în tragic şi să nu ne mai suportăm. Cred că atât femeile, cât şi bărbaţii ar trebui să se joace, chiar dacă ajung de râsul copiilor lor! Poate să pară un clişeu ăsta cu copilaria, dacă nu înţelegi exact. Nu mă refer aici la un joc oligofren cu păpuşile, când ai 40 de ani, ci mă refer la un mod de viaţă, la o schimbare de mentalitate. Sau la jocurile pe calculator!!! Hahaha. Aţi observat ce puţine femei se joacă la calculator, cel puţin în România? Ele au alte griji, vin acasa, trebuie sa facă papa, să calce, să spele. Când toate femeile din România vor veni acasă şi se vor juca la calculator înseamnă că feminismul a învins! Oare să scriu aici că totul nu e decât e o ironie? Să scriu dară, că să înteleagă tot poporul, mai puţin copiii, că să nu între în grevă că vrem să le ocupam locul la PC!

044 –Prima retea de radio

Gata cu subiectul ăsta, că e desuet. M-a plictisit rău. Să revin la radio. Dupa ce l-am mazilit cu toţii pe Doru Ilie, în locul lui l-am pus pe „uzupatorul" principal, Cătălin Tohăneanu. Nu ştiam atunci că el va deveni finul lui Bobby şi că împreună vor cumpăra mai mult de jumătate din acţiunile societăţii care deţinea postul de radio.

Acum aveam S.R.L. şi toţi asociaţii din UniClub au devenit asociaţi şi in S.R.L. Eram vreo 24 parcă. La început habar n-aveam ce-o să facem cu acţiunile şi nici la dividende n-aveam pretenţii. De altfel nu s-au luat dividente niciodată cât am fost şi eu asociat, sau acţionar, sau cum i s-o mai spune! Aveam acţiuni că aşa s-a nimerit, nu că am fi conştientizat cât sunt de importante.

Curând însă aveau să se deschidă filiale în multe oraşe importante din ţară. A fost prima dată cea de la Suceava, apoi cea de la Constanţa, cea de la Cluj (de care m-am ocupat personal), Deva, Baia Mare, etc. Potul începea să crească. În acelaşi timp însă şi oamenii se reorientau spre radiouri care plăteau mai bine (vezi PRO FM sau BBC) sau spre alte job-uri şi-atunci îşi vindeau acţiunile. Cei rămaşi le cumparau şi apoi eventual anunţau în şedinţă. Conform statutului eram însă obligaţi să le scoatem la licitaţie, în interiorul societăţii, iar dacă vroiam să le vindem unui străin trebuia că toţi să fie de acord. După aceea s-a renunţat la asta, nu mai aveam voie decât să le vindem între noi.

Daniel Klinger a fost primul care a început să acumuleze şi asta deja prin 1993 sau 1994. Tot pe atunci am cumpărat şi eu acţiuni, de la Andi Moisescu şi de la Cristina Nistor, fosta noastră secretară. Andi şi-a vândut acţiunea că să-şi ia maşină (abia terminase facultatea, era plin de elan, hehe şi în plus s-a şi mutat la PRO FM), iar Cristina n-avea bani şi oricum vroia să plece şi ea. Acţiunea lui Andi am cumparat-o din banii mei (ţin minte că ne-am întâlnit undeva în oraş, să facem deal-ul) iar pe cea a Cristinei am cumpărat-o defapt pentru Bobby, care mă tot bătea la cap că vrea să fie acţionar. Nu putea, din cauza statutului despre care am vorbit mai sus, aşa că am luat acţiunea în contul meu. Cred că i-a dat un televizor color Cristinei, sau ceva de genul ăsta, plus nişte mărunţiş. Bobby avea încă de pe atunci un plan însă eu, sinceră să fiu, habar n-am de ce cumpăram acţiuni, era o nouă modă, cred! Nu prea ştiam eu ce să fac cu ele, căci nu prea ştiam eu cum e cu banii, defapt nu prea ştiam nici matematică! În curând aveam însă să aflu cât este de importantă…

Nebunia asta cu acţiunile a durat destul de mult timp, cam până prin 1996, când jocurile au cam fost făcute şi-atunci a urmat procesul, despre care am să vorbesc… puţin mai târziu.

Nu ştiu dacă aceste acţiuni ne-au schimbat prea mult statutul faţă de simplii angajaţi, însă ştiu că nu ne-au adus beneficii decât atunci când le-am vândut. Atunci am aflat şi care este motivul pentru le-am cumparat, în primul rând!

Dar vorbeam de filiale. Prima a fost deschisă la Constanţa, dacă nu mă înşel şi a fost destul de fiasco, deşi s-au ocupat de ea oameni buni de-ai noştri, dar în final au lăsat-o în mâna unora mai puţin inspiraţi… A urmat Suceava (sau invers defapt), oraşul de baştină a lui Klinger. Aici treaba a mers destul de bine, pentru că Dani îi cunoştea pe majoritatea celor angajaţi, îi fusesera, mulţi dintre ei colegi de şcoală sau prieteni din copilarie. Apoi a urmat Clujul, oraşul meu de baştină. Ţin minte că am fost cu Klinger la CNA, să ne dea licenţă pentru Cluj şi ne-au dat-o, după o lungă controversă în consiliu, stârnită de una dintre ediţiile „Azilului de Noapte". Vorbisem despre fascişti şi legionari şi am difuzat câteva discursuri. Ba mai mult, Bobby susţinea că alta ar fi fost soarta României dacă nu întorceam armele împotriva fostului nostru aliat din cel de-al doilea război mondial, neamţul fascist. Tema a fost chiar asta: ce s-ar fi întâmplat cu România dacă rămâneam aliaţi?

În Consiliu Naţional al Audiovizualului au fost voci (cea mai vehementă a lui Vaeni, regizorul) care spuneau că am difuzat materiale fasciste. Acuma stau şi mă gândesc dacă OTV (postul căruia acelaşi CNA i-a suspendat licenţa de emisie) n-a fost de asemenea victima unei greşite înţelegeri. Nu ştiu, nu m-am uitat prea mult la ştiri, dar din câte am înţeles a fost acuzat de propagandă fascistă şi legionară, etc.

În orice caz, atunci pentru Uniplus s-a ridicat Răzvan Teodorescu argumentând că o emisiune nu se poate face dacă n-o ilustrezi şi cu pasaje precum discursurile, că nu-i nimic fascist în asta. Eu pe de altă parte eram gata sa explodez, dacă nu era în joc draga noastră licenţă şi mai ales că era pentru Cluj. Aşa că am tăcut mâlc şi am fost mulţumită că ne-au dat-o. La fel şi Klinger.

După asta am plecat la Cluj. Nu ştiu dacă ați observat, că oraşul ăsta e că într-o oală, este săpat între nişte dealuri, motiv pentru care locul amplasarii antenei de emisie trebuia să fie ori pe-un deal, ori pe altul. Aşa că am privit eu în zare că haiducul, hehe şi am ochit locul unde să ne amplasăm radioul şi antena de emisie. Destul de repede am semnat contractul de închiriere a spațiului (într-un bloc, azil de nefamilişti) şi m-am pus pe strâns oameni. Şi la cine era să apelez, dacă nu la amicii mei din copilărie? Rău a fost când am constatat că ăştia sunt ori prea poeți, ori prea fricoşi. Acum sunt canadieni majoritatea, hehehe.

Eram singură singurică. Am închiriat casa şi m-am trezit uitându-mă pe pereții goi. Prietenii mei artişti nu prea se pricepeau şi nu ştiau cu ce se mănâncă radioul. Am apelat la un politehnist, care a zis însă că el are un job şi nu l-ar lăsa. Şi pentru ce, pentru că să fie directorul unui post de radio? M-am infuriat rău pe el atunci şi l-am lăsat în plata Domnului, să fie el vânzător la magazin în continuare (asta făcea atunci şi job-ul i se părea mai sigur). Mi l-a recomandat însă pe un prieten de-al lui, şomer şi disperat după o slujbă. Am zis OK, dacă tu garantezi pentru el… Adevărul este că mereu m-am bucurat să ajut pe cineva care are nevoie şi m-a încântat ideea de a-i întinde o mână acestui om. Îl cheama Marcel Marian. A acceptat imediat, deşi a fost şi el cam neâncrezător la început, deh, pe atunci, după mulți ani de muncă la stat era mai greu să ai incredere într-o afacere privată. Dar avea nevastă, familie, nu putea şomeri la nesfârşit. I-am oferit job-ul de director de marketing şi director general. Ca-n povestea cu prințul şi cerşetorul, hehhe.

Marcel şi-a adus un prieten, pe Gabi, care avea să fie tehnicul şi ulterior paznicul radioului, că renunțase să mai doarmă la căminul studențesc, aşa că s-a mutat în radio.

După ce i-am găsit pe cei doi l-am sunat pe Klinger, să vină cu sculele, cu antena, emițătorul şi echipamentul de studio şi de producție. Îmi amintesc că a ajuns în Cluj într-o seară, târziu şi s-a apucat de montat, împreună cu încă doi oameni, îmi cer scuze, nu mai ştiu acum exact cine. Pe-atunci nu era mare scofală montarea unui post de radio, practic au terminat toată treaba într-o noapte.

După ce-am dat drumul la emisie am rămas din nou singură, să angajez personal. Am organizat concursuri de DJ şi jurnalişti, ştiu c-au venit cam 200 de concurenți pentru fiecare departament. Stăteau pe holuri că la meeting şi se întrebau care sunt probele şi ce îi punem să facă. Concursul (sau interviul dacă vreți) n-a fost ceva foarte sofisticat. M-am asigurat doar că au dicție, că ştiu ceva engleză şi ceva muzică, că sunt dezinvolți şi… tupeişti. Wrong! Greşit lucru pentru un oras conservator cum era Clujul. DJ-ii cei mai dezinvolți aveau să fie huliți. Îmi amintesc de Renate Rocca de exemplu, o puştoaică plină de viață şi de tupeu. Au hulit-o cel mai aprig. Istoria însă i-a contrazis. Acum câțiva ani, când am vorbit cu ea mi-a spus că lucrează pentru Mediafax. Mulți însă dintre cei care au fost considerați OK atunci, acum nu mai există.

La primele şedințe de redacții (DJ şi jurnalisti) se înființa mereu şi Marcel, până într-o zi când l-am dat efectiv afară. I-am zis să nu-şi mai facă apariția în radio până când nu semnează un contract de publicitate, căci în curând avea să vină şi ziua de salariu. Şi-apoi, asta era treaba lui, nu grila şi personalul! Ştiu că a plecat şi s-a întors a două zi cu un contract. Am fost fericiți cu tonții.

Adevărul este că a fost cel mai potrivit moment pentru deschiderea unui post de radio la Cluj. Pe de o parte pentru că era singurul post independent din oraş şi pe de altă parte pentru că era Caritasul în floare. Pe atunci, lumea credea în Dumnezeu, dar şi mai mult credea în Stoica, patronul acestei piramide, care avea să se prabusească inevitabil, problema era când. Pai când a aparut Uniplusul, care difuza programe BBC, evident! Acolo erau mereu jurnale în care intorceau pe toate fețele fenomenul. BBC-ul a prezis căderea piramidei, iar Clujul ne-a hulit. Merseseră până acolo încât credeau că noi suntem vinovați că s-a terminat cu „jocul de întrajutorare”, parcă aşa se numea.

În Cluj toată lumea avea bani la Caritas. Fenomenul a ținut atât de mult pentru că unii chiar își scoseseră cel puțin o dată suma investită, ori opt. Iar prețurile erau pe masură. Taximetriștii de exemplu vânau clienți în gară, mai ales pe cei din alte orașe, despre care știau că vin să-și depună bani aici, așa că ce conta 1000 de lei pe km, când in Bucureşti era 200 de lei! Toată lumea își cumpăra case, lucruri noi, haine de blană, etc. Clujul era o comunitate fericită, care nici nu se gândea la posibilitatea „căderii" lui Stoica. Vă închipuiți deci ce decepție au avut când acest lucru s-a întâmplat… îmi amintesc că lumea care auzea că sunt de la Uniplus îmi reproșa că noi vrem să-l darâmăm pe cel care le asigura traiul, că suntem împotriva lor, „ai naibii bucureștenii ăștia, vor să ne ia pâinea de la gură", ziceau ei. Până la urmă s-au calmat, iar Stoica a intrat la pușcărie. Însă a venit Funar, să le zăpăcească iar mințile, hehehe.

045 –De ce sa-mi fac io reclama breh?

Între timp, la Bucureşti treaba cu banii nu era prea roz. Şi ştiu că am cam trăit din banii de la Cluj şi Suceava multă vreme, până când Klinger a decis că banii din filiale trebuiesc reinvestiți în… filiale. Aşa că n-a mai plătit salariile, căci n-avea de unde, Bucureştiul câştiga slab de tot, culmea, deşi aici erau cele mai multe firme. Pe vremea aceea să aduci bani în radio însemna să te cam milogeşti pe la un patron sau altul. Nu existau sondaje de opinie, rating şi altele, iar patronii habar n-aveau ce-i aia publicitate şi de ce ar trebui să cheltuie vreun ban pentru ea. Îmi amintesc că am întrebat-o odată pe directoarea de la fabrica de ciorapi Adesgo, dacă nu vrea să facă publicitate la noi şi mi-a răspuns:"Pentru ce? Că eu îmi vând marfa foarte bine, n-am nevoie de publicitate!" „Si Coca Cola îşi vinde marfa foarte bine, i-am raspuns şi totuşi îşi face reclamă", dar cred că n-a înțeles nimic. Altă dată am fost la patronul unui mare magazin şi până la urmă l-am convins să investească nişte bani, dar tare greu mi-a fost, parcă şi-ar fi rupt din suflet, hehe. În orice caz, de-atunci mi-am promis solemn că n-o sa lucrez niciodată în vânzări, deşi toată viața am avut de negociat câte ceva.

Treaba cu neplata salariilor a fost momentul în care s-a rupt filmul pentru majoritatea angajaților şi acționarilor din radio, însă şi despre acest lucru am să povestesc mai încolo.

La Cluj totul se pusese pe picioare în doar câteva luni. De câte ori mergeam în vizită mai găseam câte un aparat nou în studio şi la producție. Eram tare mândră şi la fel de mândri erau şi clujenii mei. Ba eu chiar mi-am adus şi o sumedenie de colegi, să vadă minunea! Curând au început chefurile şi balamucul de „ce frumoasă-i viața în radio" şi pe acolo, dar în general a fost OK.

Oamenii s-au pus pe treabă şi pe studiu, au început să ia jurnalistica în serios. Ba chiar unii şi-au schimbat şi viața. Prietena mea, Fulga Dumitrescu de exemplu a fost atât de încântată de ideea asta cu mass media că s-a mutat la Bucureşti, să fie… în inima problemei! Nu ştiu de ce însă, n-a lucrat la Uniplus, ci la 2M Plus, postul nou deschis al Tele7abc (al carui acționar principal era pe vremea aceea Marcel Avram), la care lucra şi Teo Trandafir. Acum postul se numeşte Activ FM, dacă nu mă înşel.

Ce nebunie a fost şi cu radioul ăsta. Au investit o grămadă de bani în aparatură şi în mobila fancy şi au angajat pe cele mai bune salarii tot felul de oameni, vedete şi necunoscuți. La început radioul acesta s-a vrut mai ceva decât PRO FM-ul sau cel puțin la fel de elitist, însă atunci când n-au mai fost bani s-a ales praful. În schimb a creeat vedete, vezi Teo şi Mircea Badea. Cine bănuia unde vor ajunge?

Cred că românul s-a născut ziarist…

046 –Metallica si Dumnezeu, pe aceeasi frecventa!

În luna octombrie a anului 1993, Daniel Klinger declara ziarului „Mesagerul transilvan" că: "Se poate face un post de radio comercial" şi argumenta că un post de radio poate să supraviețuiască, de exemplu noi, Uniplusul, care n-avem nici-o societate comercială în spate să ne susțină financiar prin

alte activități, am adunat bani şi i-am reinvestit. „A mers bine Bucureştiul, am deschis apoi un post la Suceava şi pe rând la Constanța şi Cluj”, mai declara el. „Bineânțeles că nu avem o dotare tehnică foarte profesională, dar pe măsură ce activitatea continua, profitul exista şi trebuie reinvestit. Deci răspunsul meu este clar că se poate face un post de radio comercial care să se poată susține numai prin activitatea sa. Acum particularizăm, pentru Cluj pentru că atunci când i-am dat drumul (28 august, 1993) dacă nu începea în primele două săptămâni să vină publicitatea, nu era prea bine.

În momentul de față sunt încheiate contracte de publicitate cu o serie de firme, ceea ce înseamnă că se plătesc salariile, se plătește chiria şi alte cheltuieli şi probabil va fi şi un profit care, aşa cum facem la toate posturile, va fi reinvestit pentru a îmbunătăți calitatea tehnică a postului de radio”.

În realitate salariile nu s-au prea plătit la timp, ba în Bucureşti nu s-au plătit vreo 3 luni la rând prin anul 1994. Klinger reinvestea mereu, salariații nu-şi primeau salariile, iar asociații nici nu mai sperau să-şi ia vreodată în viața lor dividende! În fond, Uniplusul n-a făcut altceva decât că, prin filiale şi licențe, prin aparatură de studio şi prestigiu, să-şi crească valoarea în timp. Aşa se face că acum, când se vinde radioul, fiecare asociat dintre cei rămaşi ar fi putut să iasă la pensie cu banii pe care ar fi trebuit să-i ia, teoretic. N-a fost chiar aşa, din cauza încurcăturilor financiare… În orice caz îi felicit pentru răbdare.

Dar iată ce scria „Tribuna Ardealului” despre un alt eveniment important din viața Uniplusu Cluj: „Duminică, 10 octombrie, la Hotel Continental, marcante personalități ale Clujului, ziarişti şi reprezentanți ai radioului şi televiziunii au participat la recepția de inaugurare a unui important eveniment. Postul clujean Radio Uniplus (organizatorul recepției) va transmite zilnic, începând cu această săptămână, emisiunile de actualități BBC… zilnic, pe frecvența de emisie de 88.30 MHz, cu muzică, ştiri, emisiuni de actualitate şi culturale şi mai ales, celebrele buletine de ştiri BBC, radio Uniplus va aşteaptă.

Programul de transmisie al emisiunilor BBC: 6.00-6.30, 11.00, 14.30, 18.00, 19.00 şi 21.00-21.30, în fiecare zi”. Semnează unul, „D.J.”.

Acuma nu ştiu de ce trăiesc eu cu impresia că noi românii trebuie c-am avut mai multă experiență în presa scrisă decât în radiourile independente. Cert este că mă doare capul când citesc astfel de articole fără cap şi fără coadă, că să nu mai zic că nici conținut n-au… şi nu ştiu de ce de la presa scrisă am avut pretenții. Scriitori tot mai erau şi pe vremea lui Ceaşcă… şi profesori de limba română. Ar fi trebuit să-i angajeze redactori la ziar şi astfel n-ar mai fi apărut asemenea „capodopere”. În radio era însă altfel. Acolo greşelile erau permise, căci nici-un profesor universitar n-ar fi putut să nu se incurce vorbind live la un microfon. Dar revenind la presa scrisă, mă uit prin tot felul de ziare şi îmi dau seama că ziariştii mai tineri, foarte mulți (prea mulți!) nu ştiu să scrie. Bine, bine, dar unde-i redactorul şef atunci, să-i corecteze? Cred că-i la bere! Să nu vă supărați pe mine, că n-am oricum de gând să pornesc un razboi cu presa, dar ăsta-i adevărul. Fraților, care le mai aveți cu scrisul, chiar dacă editați un ziar de scandal, mai băgați ochii prin el, că prea scriu copiii ăştia fără subiect şi predicat. Încercați să faceți scandal, n-am nimic de zis, se vinde, dar faceți măcar un scandal bine scris!

Iată însă ce mai scria presa clujeană despre Uniplus Cluj. „Mesagerul Transilvan”, de vineri, 17 septembrie, 1993:

„Sâmbătă, 11 septembrie au avut loc noi angajări la Uniplus radio, post recent înființat în oraşul Cluj-Napoca! Cu acest prilej am stat de vorbă cu domnul Marcel Marian, directorul filialei din Cluj-Napoca al acestui post de radio, care ne-a furnizat un mare număr de date despre activitatea instituției pe care o conduce.

La această oră exista 10 redactori muzicali, 7 redactori jurnalişti, un birou comercial (care se ocupă de serviciile de reclamă, singurul venit care asigură supraviețuirea acestui post de radio!), precum şi un mare număr de colaboratori. Alături de muzica de o excelentă calitate cu care postul de radio ne încântă 18 ore din 24, Uniplus are un contract de colaborare cu BBC în cadrul căruia partea română se obligă să preia ştirile postului englez, zilnic între orele (…). de asemenea, jurnaliştii postului de

radio au în fiecare dimineață la ora 8.00 un grupaj de ştiri proprii (…), luni o emisiune economică, miercuri o emisiune culturală, marți un cabinet juridic, joi o emisiune şi un cenaclu SF, iar în weekend – mult sport, curiozități şi umor."

Uitasem să menționez că la început în Cluj emiteam pe aceeaşi frecvență cu radio Vocea Speranței, un post evanghelic care musai să aibe frecvență! Uite de-aia nu ştiu eu ce-i în capul CNA-ului ăstuia. Păi cum să-i pui pe aceeaşi frecvență pe Metallica şi pe Dumnezeu?! În fine, până la urmă cel mai deştept a cedat şi noi am emis 24 din 24, dar după multe luni, dacă nu chiar după un an.

047 –Domnul Topescu

Cam asta a fost şi cu filiala noastră de la Cluj, care sper să trăiască fericită până la adânci bătrânețe! Să revenim la mine, că sa explic totuşi ce a contribuit la aducerea mea la disperare, căci toți cei care au citit prima parte a acestei cărți m-au întrebat ce e cu pesimismul din primele pagini. Ei bine, pe lângă neplata salariilor au fost şi tot felul de şicane. Klinger era maestu la asta! Când m-am întors de la Cluj aveam să constat că părerea domnului director mai sus menționat era că eu am stat bine mersi la mama, în vacanță, nu că am ridicat una dintre cele mai profitabile filiale ale Uniplusului. N-o sa uit niciodată când mi-a spus că diurna mea trebuie să fie cam la jumătate… În plus, în curând aveau să nu se mai prea dea salariile, iar eu şi Codruța Florescu (actuală Marinescu), care aveam familii, nu ne ținea mămica că pe studenți, devenisem „sindicaliste", pentru că noi, culmea tupeului!, ceream bani pe muncă. Klinger în schimb era băiat de bani gata, îi trimitea tata din Germania, iar mama din Bucureşti plătea întreținerea şi alte cheltuieli ale băiatului. N-avea cum să înțeleagă deci de ce vrem noi bani. E-adevărat, el îşi plătea un salariu de nimic, atât cât îi trebuia lui să-şi ia un suc, căci era antialcoolic şi nefumător (ceea ce este şi în prezent, bravo lui). Dar ce te faci cu alcoolicii?! Ce te faci cu fumătorii de două pachete pe zi?! Păi le dai un suc şi-un sandwich? Ce te faci cu cei pentru care salariul contează?

Culmea era însă că mulți membri ai societății Uni Club S.R.L. erau studenți sau neinteresați de problema financiară, căci aveau alte surse de venit, cum ar fi o discotecă sau un job „serios". Alții ori erau prea fascinați de Klinger (un om extrem de carismatic), ori prea naivi, ori vroiau gloria eternă. Numai bani, nu! Aşa că am rămas noi două, eu şi Codruța, acompaniate de câteva proteste timide de nemulțumire, să ne ciondănim prin şedințe (şi era o modă a şedințelor atunci, nu glumă!). Ascultătorii însă habar n-aveau de problemele ăstea, căci eram clovni pe post şi oi negre în radio.

Diferența dintre mine şi Codruța era că în timp ce ea îşi căuta un job şi în altă parte, îşi făcea relații şi imagine eu m-am orientat mai mult tot înspre radio, încercând să inovez mereu. Astfel au apărut primele emisiuni unplugged cu trupe precum Timpuri Noi şi Sarmalele Reci, ultima fiind o formație pe care abia o descoperisem prin 1994 şi eram tare încântată de ea.

Sinceră să fiu, nici nu cred c-am dat vreodată prea mare importanță bârfelor, aşa eram de absorbită de ce se poate construi pe un post de radio. Talkshow-ul „Azilul de Noapte" mergea bine, țin minte că într-o zi m-a sunat domnul Cristian Țopescu şi mi-a spus că doreşte să ne ia un interviu, mie şi lui Bobby. Postul nu emitea atunci, căci avusesem probleme cu emițătorul. Ne mutasem în strada Latină, la doi paşi de Hotel Modern şi lăsasem emițătorul şi antena de emisie la etajul 12. Ne-au furat echipamentul sau nu mai ştiu exact ce s-a întâmplat, dar, oricum, nu emiteam, aşa că reportajul domnului Țopescu ne-a prins în pauză. Am intrat în studio şi am mimat că emitem, pe Bobby l-a pus la mixer să dea din butoane în gol, iar eu stăteam lângă el, apoi ne-a luat un interviu şi ştiu că am fost cel mai timid om de pe planetă! Bobby venise cu un fular roşu, parcă era Moş Crăciun şi îi spusesem dinainte ce să NU zică. S-a conformat iar interviul s-a difuzat în emisiunea „Turnul Babel"de la TVR. Mare succes! Ne-a văzut o gramădă de lume şi ne-a felicitat. Am înregistrat şi noi emisiunea, că să ne mândrim pentru eternitate, doar ne luase Cristian Țopescu interviu! Doamne, ce n-aş da să am eu modestia acestui om, deşi uneori parcă te injură cu atâta bun simț. Țin minte că i-am spus că eu ar fi trebuit să-i iau prima dată un interviu, nu dânsul, deoarece este mai vechi decât mine în branşă şi este o adevărată personalitate! Dar nu, dânsul mi-a tăiat elanul foarte

scurt (şi zău că m-am simțit aiurea de tot), spunându-mi ceva de genul „hai lasă, nu e cazul să mă lauzi”. Şi chiar n-am avut intenția. Cum poți să lauzi cea mai bună voce şi cel mai bun jurnalist pe care îl are România? Cum poți să-l „lauzi” pe omul care a fost cu sufletul alături de noi în transmisiunile de la Montreal şi nu numai? Cum poți să „lauzi” un om care a suferit în vremea regimului comunist, doar pentru că şi-a făcut meseria de român şi om de televiziune? Nu, domnilor şi doamnelor, lauda este pentru şcolari, nu pentru un astfel de om. Unui astfel de om merită să-i faci statuie şi sa înveți de la el să scrii şi să vorbeşti, să transmiți ce simți şi ce gândeşti! Şi în ziua de azi îmi pare rău că orice laudă la adresa dânsului sună ca un pupincurism ieftin, atunci când domnia sa se află de față. Pentru că nu vrea nici în ruptul capului să priceapă că lumea chiar îl apreciază şi chiar îşi spune parerea sinceră! Nu, dânsul zice că nu merită, sau ce-o fi in capul lui? Să-l „trezească’ cineva la realitate pe domnul Țopescu! A fost, este şi va ramâne cel mai bun jurnalist român al tuturor timpurilor.

Dar gata cu lauda, că iată, mă entuziasmez şi eu că şi fiica dânsului, Cristina Țopescu, care era să-şi dea sufeltul pentru cauza sinistraților! Doamne, nu ştiu cum de n-o pufneşte plânsul, că parcă ar fi chiar sfârşiul lumii (as we know it), când prezintă ea vreun eveniment mai nefericit. Eu una plâng în fața televizorului, ca mama la telenovele. Nu că n-ar fi un foarte bun jurnalist Cristina, ci pentru că uneori parcă pune prea mult suflet…

048 –Mutatul in str. Latina

În fine, să revenim la oile noastre. Unde-am ramas?

La mutarea în Latină. Klinger a zis că nu mai e de stat în Hotel Modern, că trebuiau să pună la punct şi etajul la care aveam noi studioul aşa că într-o seara ne-am luat calabalâcul, adică tot în afară de sculele de emisie şi ne-am mutat. Țin minte că eu şi Bobby aveam „Azilul” în noaptea aia. Era iarnă şi-am urcat până la etajul 12, ținându-ne de câte-o lanternă şi ferindu-ne ca nu cumva să cădem în gol, printre scări, aşa era de pustiu totul. În studio ne aştepta un mixer pus pe jos şi-o lampă, o veioză. Ne-am aşezat pe nişte perne luate din canapelele hotelului, ne-am scos sandwich-urile, Bobby, Pepsi light-ul lui tradițional (căci suferea de diabet) şi tigările. El fuma mereu Dunhill, mult Dunhill. Io – de-ale noastre.

Da’ apropos de țigări: v-am zis de „mama Tamba”? Ei bine, femeia asta e o jurnalistă foarte sensibilă şi apreciată, dar foarte foarte mică de înălțime, aproape pitică. Şi unde erau conferințe de presă, hop şi ea. Iar Bobină, tot vazând-o a poreclit-o „mama Tamba”, nu ştiu nici acum de ce şi nici sa-l intreb nu mai pot… Țin minte însă că rostea porecla asta cu mare plăcere şi patos. „Uite-o şi pe mama Tamba!!!!!!!!” îmi spunea. „A venit MAMA TAMBA!!!!!!!!!”. Iar mama Tamba fuma mereu. Pe oriunde o vedeai era numai cu țigara-n gură. Fuma la Snagoave şi Carpate cât o cazarmă şi ştiu c-avea o geantă imensă pe care-o ținea mereu pe umăr. La conferințele de presă se fâțâia de la un ziarist la altul, să schimbe impresii. Cu dreapta fuma, pe stânga-şi ținea imensa geantă şi taca taca taca taca. Mie-mi plăcea de ea şi mi-ar fi drag s-o întâlnesc din nou, că era veselă, dar şi ironică şi flegmatică atunci când i se punea. Iar când ajungea la subiectul muzică clasică (iată o cacofonie permisă!) te]nnebunea. Era atent[la gre;eli muzicale şi te ardea dac[le f[ceai cumva.

Da, haioasă mama Tamba asta. Parc-o văd şi-acum, tragând din țigară, hehehe.

Aşa, şi să vă povestesc cu Modernu’ ăsta. Am ținut „Azilul” în moloz şi era vai de capul nostru cum ne chinuiam să butonam. Microfoanele stăteau pe jos cumva, iar telefonul într-o sârmă vai mama ei. Dar nouă ne-a plăcut, deşi ne-am plâns toată noaptea că-i frig (nu mai aveam încălzire şi stăteam cu pufoaicele pe noi). Ascultătorii chiar te compatimeau pe vremea aia, nu ca acum, hehehe.

Nici nu mai ştiu despre ce-am vorbit, dar noaptea aia mi-a rămas în memorie, chiar dacă sunt cel mai uituc om de pe pamânt. Cred. Ba ştiu despre ce-am vorbit! A povestit Bobby cum a fost el taximetrist în America şi de ce s-a întors. Au fost o mulțime de telefoane, lumea era fascinată tare de pamântul făgăduinței, deşi nici în România nu te puteai plânge din unele puncte de vedere. Se

înființau firme, lumea începea să prospere, impozitele nu erau foarte mari. Atunci era vremea aceea, despre care se tot vorbește astăzi, că „dacă aveai 2000 de dolari şi investeai primul într-o afacere, acum erai miliardar”. Tot aceea însă era şi vremea când dacă chemai salvarea venea după două ore…

A doua zi după „Azil” ne-am mutat cu totul în strada Latină, într-o casă care, am descoperit mai târziu a aparținut unei mătuşi a lui Radu Câmpeanu. Stăteam în chirie, ceea ce nu ne-a împiedicat însă să spargem pereții, ca să facem studioul de emisie. Iar cu barosul, iar dă-i cu muşchiul! După aceasta, lui Dani i s-a pus pata că trebe să scăpăm şi de teracotele din dotare, că.. nu dau bine pentru un post de radio. No problem! Le-am darâmat şi pe alea, cu elan şi convingere patriotică. Nu ştiu însă cine-a construit casa aia cu un etaj, că a pus aşa, un fel de geam într-o spărtură ce ne despărțea de vecinul nostru de jos, sculptorul. Iar prin geamul ăla, mare cam de 1 metru pătrat, se auzea tot, vă dați deci seama că bârfele trebuiau şoptite. Muzica însă nu, era la maxim. Ne injura sculptorul every night and every day, că făcem gălăgie. Şi noi îl înjuram pe el, cu tupeu. Pe urmă i-am făcut inundație, lăsam poarta deschisă (şi aveam aceeaşi curte), câte neplăceri şi neajunsuri a mai avut săracul din pricina noastră… acum, când nu mai are radio deasupra are o firma, hahha, asta a fost karma lui, să stea cu balamucul în casă.

În strada Latină aveam aşa: un studio de producție, unde dormea şi-şi petrecea zilele Vali Andronescu. O toaleta mică rău de tot, la care „deşteptul” de Klinger (sic!) i-a pus cheie la un moment dat, ca să n-o mai frecventeze străinii veniți în vizită. Mai era un holişor, din care dădea studioul de emisie, a cărui uşă a devenit de sticlă în curând. Apoi dădeai într-un hol mai mare unde şefă era Marina. De la Marina intrai în biroul comercial, unde stăteau Klinger şi Tohăneanu. Tot de la Marina (secretara a cărei principală calitate, cred eu este că nu are acea enervantă „voce de business”) dădeai şi într-o cămăruță minusculă, care avea să găzduiască centrala telefonică şi tot felul de scule. Ăsta era tot radioul. Ah, şi-am uitat să pomenesc şi curtea, pe care ne-a pus Klinger s-o măturăm, ca la muncă patriotică. Io n-am înțeles asta atunci, dar în timp am început să-i apreciez pe străinii care îşi amenajează workplace-ul, nu se gândesc că dau din banii lor pe vaze sau ghivece, doar să fie workplace-ul frumos, să le tihnească ălea opt ore. Aşa şi cu această curte, doar prin ea treceam every day, nu?

Deja nu mai aveam voie să fumăm în studio, dacă ne prindea sefu’ ne dădea 10.000 de lei amendă, ceea ce era mult la vremea aia. În curând nici muzica în boxe n-o mai puteam asculta, că intram în microfonie şi deranjam şi sculptorul pe deasupra. Numa’ în căşti aveam voie. Atât. Am făcut la bube în urechi de m-am săturat. Şi mă dureau urechile de la strânsoarea căştilor, de nu mai puteam. Parcă aş fi purtat din nou cordeluță elastică! Unde mai pui că îmi erau şi mari. În curând aveam să venim toți cu căştiile proprii, io-mi aduceam şi microfon, că eram mai şmecheră, hehe.

049 –Alin Oprea, cel mai bun chitarist

Curând aveam să alegem şi o mascotă a radioului, tot datorită lui Bobby. I-am zis eu că ne trebuie ceva, un animăluţ, orice, căci Contactu' avea delfinaşul. A zis că da, că hai să facem un concurs, îl sponsorizează el, să dăm anunţ să deseneze ăştia cu talent ceva. Am dat anunţ pe post şi în curând ne-au asaltat mai ales copiii de la Liceul de artă „Nicolae Tonița", cu desene. Am ales în consens un tigrişor, pentru că îți dădea impresia că e genul care nu se lasă. Îl dai afară pe uşă şi vine înapoi, se-alege cu plasturi pe nas şi tot ține coada sus. „Aşa e Uniplusul" a zis Bobby. Iar asta a rămas pentru multă vreme emblema noastră, tigrişorul. L-am făcut afiş şi apoi calendar şi câte şi mai câte. Artistul a fost şi el decorat într-o emisiune, nici acum nu ştiu ce i-a dat Bobby.

Mare organizator de evenimente şi Bobină ăsta, de Sărbătorile de iarnă a făcut un concurs cu cea mai fainã colindă aiurita, iar la un „Dialog Rock" la care a participat a făcut un concurs de chitară. Eu pe vremea aceea eram bună amică cu băieții de la grupul SIN, am şi scris despre ei în revista lui Partoş, „Pop Rock & Show". Veneau mereu pe la mine şi îi invitam în emisiuni cât de des puteam. Trupa era compusă în principal, dacă se poate spune aşa (sau suna aiurea?) din doi copii pe numele lor Bogdan Hladiuc (textier şi solist vocal) şi Alin Oprea (mare star acuma, la Talisman). Alături de ei mai erau: Lucian Cioargă la baterie şi un bass-ist mai vechi, cunoscut din grupul Semnal M, Nelu Roşca. Cântau ăştia super! Hladiuc răgea ca dementul la voce, iar Alin cânta dumnezeieşte la chitară. Muzica era un grohăit mişto, cu înfloriturisuperalambicate de chitară. Genul cool, chiar cool! Pe vremea aceea Alin mi-a declarat pentru un articol că ascultă Annihilator, Overkill şi Sacred Reich. Acum nu ştiu zău ce mai ascultă…

Când am făcut concursul am cerut ca pe casetele trimise să nu se scrie nimic, nici nume, nici adresă. Bobby avea să premieze cu o chitară Fender cel mai bun chitarist care ne asculta. Am strâns casete vreo lună de zile şi le ascultam cu sfințenie. Am avut o mare surpriză, când am constatat că al nostru câştigător era nimeni altul decât Alin Oprea! În sinea noastră speram să fie el, că doar ne era prieten bun, însă nu l-am recunoscut pe casetă. În orice caz, Bobby i-a dat cu mare drag Fenderu', pe care sper că-l mai are şi-n ziua de azi. Acum e supervedetă, după ce a cântat cu Sfinx Experience o perioada. Pe urmă nu ştiu ce-a făcut, dar acum când îl văd că şi-a luat chitarist (bun dealtfel!) la Talisman şi că n-a scos nici macar un singur LP de chitară solo, mi-e un pic ciudă. Păcat de talentul lui, cum e păcat şi de talentul de chitarist a lui Paul Ciuci (Compact). De ce nu scoateți măi fraților un album solo? Studiouri aveți, nu vă costă, scule aveți, ce vă opreşte? Ştiu că nu e comercial, dar merită ca măcar câțiva să asculte şi altceva decât „Fata din vis"! Ce? Nu vor casele de discuri? So what? O viață aveți şi talentul vostru minunat! Ciuci ştiu că avea la un moment dat material de album, iar pe Eugen Mihaiescu (Krypton) n-am să-l uit niciodată cum studia el Satriani. Eram la mare odata, el tocmai se întorsese din Germania, îşi luase maşină şi o super sculă de casetofon, la care asculta toată ziua Satriani. Prin 95 el a scos însă un album, „Chitaromania", dacă nu mă înşel, dar fără prea mare tam tam. Poate-l reediteaza, cine ştie… am să revin la muyică şi la albume ceva mai încolo, când am să dedic câteva rânduri caselor de discuri şi industriei muzicale. Ciuci era cu Steva Vai, însă Alin nu ştiu cu ce era. Cu trasherii înrăiți, după ce studiase însă vioara la şcoală.

Un alt chitarist excepțional este şi Adrian Weinberger. Cânta după Jimi Hendrix şi nu sesizai schimbarea de la CD la chitara lui din stuioul amplasat in strada Speranței, la… subsol. Hai să vă zic de bluesmanul ăsta căruia eu îi port un mare respect. După închirierea casei din Latină, Klinger s-a gândit că nu-i de ajuns, că trebe studio special de producție publicitară şi de producție de piese pentru trupe. În plus îi mai trebuia şi un locuşor pentru birourile comerciale, din ce în ce mai demanding, adică mai pretențioase. Nah, încerc să traduc, nu vă supărați pe mine, ăştia de ştiți inglish. Aşa că a închiriat o casă şi în strada Speranței, nu departe de Latină. Au tras la cabluri într-o iarnă, agățați prin pomii de pe trotuar… mare nebunie a fost şi cu asta, cred că mai are careva nişte poze cu evenimentul. În sfârşit, în strada Speranței era un studio meseriaş, în care-şi mai făcea veacul Andronescu, mare ureche, mare caracter! Să vă povestesc pe urmă cum mi-a făcut el

negativul la pian, să cânt piesa 4 Non Blondes, „What's Up".

În studioul din Speranței găzduiam eu trupele la emisiunea „Dialog Rock", care avea de obicei loc marți seara, pe la 9. Eu stăteam în studio în Latină şi preyentam emisiunea în care cântau LIVE (ce pleonasm!), trupele din Speranței. Când a venit Weinberger cu trupa am ştiut dinainte că trebuie să dotez studioul cu o ladă de vin (asta-i plăcea lui), ca să se ungă băieții, altfel nu ieşea mare brânză. I-am cerut bani lui Klinger şi cineva s-a dus să cumpere vin. Aşa e când eşti şi producător şi realizator, trebuie să te ocupi şi de buna dispoziție, de veselie şi antren, hehe. În fine, s-a făcut ora 9 seara, eu am plecat în studio, iar băieții au rămas cu Vali şi cu Cristi Singer în Speranței. Eu aveam să pun întrebările, iar ei răspundeau şi cântau de-acolo. Obsedată cum eram de muzici i-am făcut propunerea lui Weinberger (nume predestinat de băutor de vin, haha) să preia el la chitară o piesă a lui Hendrix. Adică să cânte CD-ul, după care să se facă trecerea în studio. Era, logic, o partitură de chitară destul de complicată, dar ştiu că Adrian W. n-a cerut decât sa-i las o mică pauză, că trebuia să-şi acordeze cu un ton mai jos chitara. I-am dat pauză şi am pus CD-ul, din studio, iar după 15-20 secunde am tăiat calea la CD şi l-am lasat doar pe el, din Speranței. Nici nu s-a simțit! Hendrix sută în mie au fost Weinberger şi cu trupa! Le-am atras atenția apoi de o mie de ori ascultatorilor asupra acestui fapt. Eram tare entuziasmată de chestia asta, pentru că eu habar n-aveam sa citesc o partitură şi mi se părea minunea secolului să cânte cineva după ureche atât de bine! Cât despre vin vreau să vă spun că n-a ajuns aşa cum ar fi trebuit, cred c-au completat cu vodkă.

050 –Trupa Iris

Asta cu băutura era o mare şmecherie. De la artist la om de rând, arta nu ieşea neunsă! În Modern ştiu că l-am avut odată invitat pe Cristi Minculescu, de la Iris. Numai el singur, fără trupă, l-am invitat să mai povestim. N-am avut bani de alcool, dar a venit el cu o sticluță de vodkă şi ne-am pus pe povestit. La început a fost discuție serioasă, am avut şi invitați prin telefon, care-au vorbit, ca de obicei tare frumos de Iris. În cea de-a doua oră de emisiune însă, Cristi o luase atât de tare pe „ulei" că spunea întruna :"Vă iubesc pe toți, fanii noştri, cei mai minunați fani din lume ai trupei Iris, vă iubesc! Vă iubesc pe toți. Vă mulțumim, vă mulțumim, vă iubesc din tot sufletul". Frate, da nu-l mai puteam opri cu iubitul ăsta de fani! Şi uite-aşa a ținut-o tot restul emisiunii, noroc cu DJ-ul de noapte, care-a venit să întrerupă potopul de mulțumiri. Să nu credeți însă că Minculescu era beat! Nici vorba! A plecat acasă pe picioarele lui, ca un gentleman. Doar cu mulțumirile a avut el treabă, hehe.

Am fost alături de Iris şi la aniversarea lor de 15 ani şi-a fost bestial, s-a ținut la Sala Polivalentă din Bucureşti spectacolul şi-am făcut tone de ştiri despre asta. Aveam un adevărat fix cu bootleg-urile pe atunci şi ştiu că înregistram tot ce prindeam în concert aşa că am difuzat o grămadă de concerte în stilul ăsta. Se auzea ca naiba, dar cine putea să-mi scoată fixația din cap? Mă fascinase faptul că Newsteed de la Metallica cumpărase toate bootlegurile formației, făcea colecție, aşa c-am zis c-o fi ceva cu chestia asta. Ați observat c-acuma nu se mai fac bootlegs? De ce oare?

Reântorcându-mă la Iris nu pot să spun decât că toți sunt nişte băieți minunați, da, da, inclusiv omu' care crede că Burebista a fost nevasta lui Decebal, hahaha. Am fost şi la concertul lor de 20 de ani, tot de la Polivalentă. Pe atunci eu lucram în tembeliziune, la ştiri şi-am făcut un reportaj la repezeală, că trebuia sa fug repede cu el, sa intre pe post în aceeaşi seară, la jurnal. Anul ăsta însă, când aniversează 25 de ani nu cred că ma mai duc, deşi, nu ştiu, să vedem. Vine şi Uriah Heep. Ați văzut clipul cu „Lady in Black"? Excelent Minculescu, dar solistul de la Uriah e departe de original…

Tot prin perioada aia au început să-mi placă şi Sarmalele Reci. Trupa zic, hehehe. Mă duceam la concertele lor ținute prin tot felul de săli obscure şi-i chemam des la emisiune. Pe urmă am tras şi câteva piese în studioul nostru, am făcut un unplugged (primul din România!) şi o caseta live, pe care o mai am şi acuma cred. Marfă de marfă! Până şi în ziua de azi îmi place trupa asta, căci „viața mea, e-un şpriț de vară…". Şi ce dacă nu mai sunt aceeaşi membri? Ei, nah!

051 –Radio Vacanta

Dacă prin anii ,90 posturile de radio difuzau orice, acum au devenit mai selective, fie din cauza formatului, fie din alte motive pe care nu vreau să le discut aici. În anii de după Revoluție difuzam trupe româneşti pentru că erau ale noastre. Din păcate înregistrarile nu erau prea calitative, mai ales cele făcute la Electrecord, casa de discuri existentă şi în vremea regimului ceuşist, singura casă de discuri din țară. Târziu au început să se facă studiouri de întregistrări. Printre primele au fost cel al Sfinxului, apoi al firmei Migas Real Compact (la care lucra Adi Ordean), a lui Vali Sterian (Dumnezeu să-l ierte) şi încă câteva. În orice caz, nici un studio nu descoperise încă computerul, această maşinărie care avea să ne sucească tuturor mintile, definitiv şi cred că irevocabil. Înregistrările nu erau de calitate, iar pe CD a început să se lucreze mai mult după 1996. Nici la radio n-am avut CD-uri, ceea ce era tare rău, căci ne chinuiam să difuzăm piese de pe casete, lucru care a devenit un chin mai ales după inventarea playlist-ului, căci trebuia să cauți şi sa potriveşti melodia la fix. În perioada aceea mulți DJ aveau chiar coşmaruri noaptea, se făcea că trebuiau să difuzeze o piesă şi nu reuşeau s-o găsească pe casetă.

De reclame nici nu mai spun. La producție, Vali Andronescu facea spoturile pe bandă de magnetofon, cu lipituri şi după aceea le trecea pe casetă, iar noi puneam spotul 15 de pe fața A sau B, sau spotul 12, etc. Chin de chin! De câte ori n-au intrat alte reclame, sau n-au intrat deloc, ehehe! Şi-atunci să-i auzi pe cei de la comercial cum urlau… Mai erau şi anunturile pentru firme, pe care le „interpreta" fiecare la microfon în stilul propriu.

Mai puneam şi discuri de vinyl, pe pick-upuri şi se-auzea ca de pe patefon, că erau zgâriate, de la atâta uzură.

De mixer ce să zic, că era vai mama lui, deşi… stereo! Ne aduseseră francezii o miniatură, de care n-am mai fost mulțumiți şi atunci am tot schimbat mixere ruseşti, ridicam două căi deodată, să se-audă stereo. Mă rog, poate că n-am reuşit eu să explic cel mai bine, dar cam aşa se lucra şi era vai de noi, noroc că eram destul de pasionați ca să continuăm să muncim în asemenea condiții… care oricum erau mai bune decât la Radio Bucureşti!

Țin minte că am lucrat două veri la rând la Radio Vacanța, postul „Radioului Mare", de la Mamaia. Chemau în fiecare vară DJ de la posurile independente, pentru că s-au prins că asta era noaua direcție, iar ei n-aveau oamenii necesari. Şi la Bucureşti şi la Mamaia emiteau cu regie, adică aveau 2-3 tehnicieni în studio, unul schimba banda, altul mixărea, iar altul stătea de 6, hehe. În studioul celălalt venea „compeurul" (nu vă speriați dacă n-ați mai auzit termenul), sau realizatorul emisiunii dacă vreți. Şi-atunci să vezi balet. Să-i vedeți ce mişcări ample făceau prin studio, ca să comunice celor de la mixer să schimbe banda… sau să-i vedeți cât trebuiau să care din fonotecă la benzi de magnetofon pentru emisiune.

Ce m-a enervat însă pe mine la acest gen de radio este că întotdeauna, tot ei vroiau să ne învețe meserie, mai ales mixeriştii, care se credeau super profesionişti!

Dacă în prima vară am lucrat şi eu în sistemul lor, cărând muzică de la etajul 1 la etajul 2, în cel de-al doilea an ne-au pus propriul mixer (datorită lui Vali Andronescu, care fusese înaintea mea şi-a făcut scandal) în studioul de emisie (în cabina realizatorului de emisiuni). Avem o jumătate de oră sau o oră să ne facem emisiuni, în care mai intercalau ei reclame şi promo-uri. În timpul ăsta „mixeristii" îşi luau pauza de fumat şi criticau de zor stilul nostru de a mixa piesele. Istoria avea să-i contrazică, deşi nu s-au lăsat nici în ziua de azi de vechile năravuri, nici la radio, nici la televiziunea română. Când îi văd pe cameramani filmând solistul la un solo de chitară sau filmând un concert fără prim planuri mă gândesc că Brucan era un optimist când zicea c-o să se schimbe România în 20 de ani. N-o să se schimbe, pentru că nu se schimbă oamenii şi culmea, că cei cu totul depăşiți dau şi lecții de jurnalism şi de film!

Revenind la Radio Vacanța trebuie să remarc însă şi un lucru bun pe care l-am învățat, dar care n-

avea să-mi folosească decât acolo: să tai banda de magnetofon şi s-o lipesc. Ajunsesem să fac nişte lipituri super meseriaşe la un moment dat. Realizam mici reportaje şi promo-uri pentru emisiune şi trebuia să scot unele pasaje sau vorbe şi să introduc altele. M-a învățat o tanti de-acolo şi m-am distrat toată vara cu jucăria asta. Acum mixajele se fac pe calculator, in doi timpi şi trei miscari de mouse, dar pe vremea mea, haha, uite cum vorbesc şi eu precum bunica, alta era schema. Ce-mi mai plăcea mie la Radio Vacanța era că mă ducem la plaja, pe urmă hop în studio, aşa, în costumul de baie, după care iar la plajă, pe terasă, la un suc, o atenție, o maslină, pe urmă mai prezentam nişte muzică din studio sau mai aveam ceva invitați, de obicei artişti care se nimereau să fie în concediu sau să aibe concerte pe Litoral.

Şi te întâlneai cu o groază de lume pe-acolo, care mai de care. Îmi amintesc c-am fost tare încântată când a venit Florin Piersic de exemplu şi am avut ocazia să-l cunosc… Nah, ce vreți, ca tot omul care n-a crescut într-un mediu artistic şi care a avut şi el flebețile lui. Uneori îmi pare rău că nu sunt destul de batrână, ca să mă fi putut întâlni şi cu marele nostru actor, Toma Caragiu. Îmi spuseseră „mixeriştii" că era un om de o mare politețe şi de un extraordinar bun simț, era cumsecade, când intra in radio saluta pe toată lumea, inclusiv pe femeia de serviciu. Azi când îi văd pe unii care se dau artişti după ce scot un album, cum trec cu nasul pe sus aşteptând să fie salutați când intră într-o încăpere îmi vine să le pun coji de banane pe duşumea!

Revenind la reclame şi la promouri pentru emisiuni trebuie să menționez şi pentru cei care nu ştiu, că ele erau făcute la marea inspirație… dădea firma X comanda, iar agenul de vânzări sau directorul comercial, mă rog, ăla de făcea contractul, se chinuia să facă un text de reclamă împreună cu cei de la firmă, care de obicei nu prea ştiau ce vor, dar un lucru era sigur: adresa şi numărul de telefon trebuiau menționate. Nu erau fime mari pe atunci, firme care vroiau să-şi facă brand-ul cunoscut şi atunci făceam reclamă pentru boutique-uri şi magazinase. Şi dă-i cu strada, dă-i cu numarul de telefon, ca la ziar. După ce textul era stabilit ajungea la Vali Andronescu, care găsea nişte „instrumentală", iar un DJ citea textul, peste. La sfârşit intra un efect şi gata reclama. Nici vorbă să se plătească vreun drept de autor pentru instrumentală!

Cu emisiunile era la fel. Vroiai să-ți faci o emisiune, îi dădeai titlu şi făceai un text (precum celebrul „Singer şi Klinger într-un show de neuitat: răspunsuri la scrisori, miercuri de la 3") şi puneai apoi muzica pe fundal. Spotul ți-l difuzau colegii când îşi mai aminteau sau dacă se întâmpla să găsească caseta cu promo-ul, sau dacă se plictiseau, ori când le plăcea emisiunea sau moaca ta.

Pentru reclame, târziu au intrat agențiile de publicitate pe fir, după 1997-98. Până atunci, cei care aveau să-şi facă astfel de agenții nu erau decât simpli comercianți: închiriau spațiu la un radio sau o televiziune şi îl revindeau firmelor. De-aia nu exista producție publicitară adevărată. Câteva încercări timide însă tot au mai fost, vă amintiți de spotul cu:"V-am prins, vrăjitoarelor!", reclama la calculatoarele Felix, parcă?

Acum s-a rezolvat, au apărut directorul artistic şi regizorul şi copywriteri care mai de care mai isteți. Se lucrează la imagine, nu glumă. Atunci însă imaginea era doar o chestiune de orgoliu, hehe.

Oare de ce toată lumea vrea să-şi facă imagine în ziua de azi? Artist sau nu, cheltuie o grămadă de bani pe cosmetice extravagante, pe țoale fancy şi pe maşini. Iar mulți mint de îngheață apele, numai din dorința de a epata sau de a părea altfel. Cred că astfel le va creşte box office-ul şi vor câştiga şi mai mult. În cazul muzicienilor, aceştia sunt ajutați şi de departamentul de promovare al caselor de discuri. PR-ii se întrec în a scoate ştiri, care mai de care şi, din proprie experienta va spun, de multe ori inventează iubiri pătimaşe sau mutări strategice în media. Dacă merge, merge, nu? Presa înghite pastila şi nici nu îl întrebă pe cel despre care scrie, dacă ştirea e reală su nu. În fine, artistul e încântat că se vede la ziar, iar PR-ul e mulțumit de încă o manipulare stralucită, hehehe.

052 –Ginduri naive:)

Reântorcându-mă la muzica românească trebuie să mai adaug că în 1990 nici nu se difuza prea multă şi asta din cauză o dată că nu exista dintr-aia care era pe gustul DJ-ilor şi a doua oară pentru că noi preferam muzică de-afară, ceea ce ma gândesc că nu era rau. Muzica preferată românească era muzica rock, dar erau puține trupe (pe care le promovam însă de câte ori aveam ocazia) iar calitatea întregistrarilor era proastă. Muzica străină suna însă într-un mare fel şi toți o ascultam şi o promovam, mai ales genurile rock şi alternative rock. Mai erau piesele pop, mai ales slow-urile (nu blues-urile!) şi ceva muzică latino. La MTV se uitau toți DJ-ii non stop şi cred că asta era foarte bine, deoarece ne-a format gustul muzical. Cei mai serioşi au trecut apoi pe VH 1 şi citeau articole despre trupe, din revistele străine. Din acest punct de vedere am învățat de la cei mai buni. Acum însă, cu atâta muzică românească nu ştiu dacă n-o sa ajungem să suferim de autosuficiență şi dacă nu cumva copiii sunt privați de varietate. Deşi am auzit că mai ascultă ei şi de-afară, mai ales că acum au internetul la dispoziție.

Dar apropos de internet, ce nebunie şi cu pirateria asta, mă refer la site-ul Napster. Din punctul meu de vedere, casele de discuri care au făcut atâta scandal ce a dus la desființarea celebrului site de MP3-uri au avut mai mult de pierdut, nu de câştigat. Nu ştiu ce zic cifrele şi statisticile lor, dar eu cred că dacă lăsau copiii să facă în continuare schimb de muzici prin intermediul internetului, multe formații ar fi avut mai mult de câştigat şi deci şi casele de discuri. Internetul mi se pare a fi un excelent mijloc de promovare pentru muzică, iar fapul că aceşti copii stăteau să downloadeze (descarce) mp3-uri nu făcea decât sa crească mult cota unor artişti. De aceea nu înțeleg grupul Metallica, de ce s-a strofocat atâta să oprească „pirateria". Ei care ziceu că sunt alaturi de fanii lor, care înseamnă totul pe lumea asta! Aiurea! Până la bani. Fani că fani, da' brânza-i pe bani. Numai că risca astfel ca multe piese ale lor să nu mai fie nici macar ascultate, darmite cumparate. De artiştii noi nici nu mai vorbesc. Vor trebui să ajungă cumva vedete mai întîi, ca sa le cumpere lumea albumul şi sa le-asculte muzica, pe când prin internet, fiind la îndemâna tuturor aveau mai mari şanse de promovare şi se alegeau cu mult mai multe concerte.

Şi la noi, unele case de discuri n-ar pune un mp3 pe site nici să le pici cu ceară, de frică că pe urmă n-o să mai cumpere nimeni albumul, ceea ce mi se pare pe jumătate fals. Fanii unei trupe îl vor cumpara întotdeauna, iar faptul că dai o piesă gratis e în avantajul tău şi al lor. Artiştii cred c-ar pune însă mp3-uri pe net, că ei grosul banilor şi-l iau din concerte…

Subiectul cu pirateria în muzică este foare dezbătut în lumea muzicală din România şi în cea internațională. Cei de-afară au ajuns atât de departe încât au făcut legi care permit Poliției să-ți pătrundă în casă şi să-ți confişte hard discul din calculator, dacă cumva constată că downloadezi multe programe sau muzică…te mai alegi şi cu o amendă de vreo 5000 de dolari, aşa, pentru început. Dacă nu te cumințeşti faci şi un pic de pârnaie… Deşi pirateria pe internet este o problemă serioasă, deoarece într-adevăr casele de discuri pierd mulți bani din această cauză, eu tind totuşi să dau dreptate experților care spun că cea mai gravă problemă este la A&Rs (cei care ascultă albumele şi le propun spre vânzare), deoarece nu întotdeauna fac cea mai bună alegere. O altă mare problemă o constituie prețul, deosebit de pipărat. În ceea ce priveşte internetul cred c-ar trebui speculat în favoarea caselor de discuri. Nu numai ca internetul îți oferă cea mai ieftină reclamă, dar este şi cel mai rapid mod ca o piesă să ajungă la urechile publicului. Pe bani, desigur, dar mult mai puțini decât pretind.

La noi mai există, spre deosebire de Occident şi pirații care pur şi simplu vând o marfă copiată, dar asta-i altă poveste… uneori se vând cd-uri pirat la acelaşi preț cu cele originale, cred c-ar trebui făcută o campanie pe această temă, deoarece cred că lumea pur şi simplu nu este educată. Poate că nişte spoturi publicitare precum cele cu „citeşte eticheta produsului" n-ar strica nici în muzică…

053 –Bill Gates, pirateria si Europa de Est

În orice caz, din păcate, dacă vrei s-ajungi popular trebuie sa închizi ochii inclusiv la piraterie şi Bill Gates cred că este cel mai conştient de asta, degeaba se tot luptă atâta cu cei care-i piratează produsele. La urmă urmei, dacă Windows-ul nu era atât de piratat n-ajungea veci pururea cred, cel mai cunoascut sistem de operare de pe planeta noastră, poate şi din alte galaxii, sau de pe alte planete, cine ştie dacă nu cumva şi martienii îl au!

Dacă Windows-ul nu s-a vândut în câte exemplare este defapt folosit înseamnă că nu există putere de cumparare. Uite de exemplu în România, cîți își permit să dea minimum 100 de dolari pe o licență? Nici măcar casele de discuri, care multe dintre ele, nu zic toate, nici n-au licențe pentru acest sistem, dar îl folosesc să facă bani cu el… Cu alte cuvinte, de unde nu-i, nici Dumnezeu nu cere. Aşa că ori ieftiniți produsul pentru ăştia care n-au, ori nu mai faceți atâta scandal şi atâtea conferințe. Io una aş pirata şi Coca Cola, că e mai scumpa la noi decât in supermarketurile americane!

Să nu credeți că nu apreciez însă munca depusa de artişti sau de programatori. Într-adevăr, ca să faci o piesă sau un sistem de operare e muncă multă şi trebuie răsplătită. Sunt unele programe pe care, dacă aş avea bani le-aş plăti triplu. Uneori mi-e şi ruşine că le iau piratate, de la noi, de pe piața neagră. Mi-e ruşine pentru că ma gândesc la câtă muncă s-a depus şi ce inovații fantastice conțin… de exemplu, programele shareware le plăteşti dacă vrei, creatorii lor zic doar că dacă poți să le trimiți nişte bănuți. Şi tu, userul din România nu le trimiți că n-ai de unde sau şi dacă ai de unde, te doare capul până sa expediezi nişte bani afara din țărişoara asta. Acum un an, de exemplu am vrut să trimit 10 dolari pentru un astfel de program. Dar am putut? Păi nu şi să vă spun de ce. M-am dus la bancă şi mi-a zis femeia de la ghişeu că pentru a trimite bani cuiva, respectivul trebuie sa-mi fie rudă de gradul 1, că aşa vrea statul român, să nu se poată scoată prea mulți dolari din țară. În al doilea rând, la 10 dolari îmi luau comision 13! Ah, viața mea (hehe), păi ăia de au muncit la program iau 10 dolari, iar banca 13, că scrie tanti Mița 2 cifre?! În fine, n-am mai trimis, eu am avut bunăvoință, da' statul român, nu şi nici băncile. Aşa că să dea statul român in judecată pentru piraterie, nu pe mine! Ăştia-s cei mai mari pirați prin faptul că nu ştiu cum să mai facă legi din ce în ce mai certate cu logica. Auzi, rudă de gradul 1!

Da' nici ăia din America nu-s perfecți, mai ales prin sistemul de prețuri. De Bill Gates v-am spus, că-şi vinde Microsoaftele la nişte prețuri mult prea mari mai ales pentru piața Europei de vest, acum hai să vă spun de companii precum Maxis, un label Electronic Arts. Ăştia au făcut un joc celebru, THE SIMS. Deştept om, Will Wright, autorul lui, dar aiurea marketingul… sau nu ştiu dacă aiurea, că au făcut miliarde de dolari până la urmă, dar politica de prețuri mi se pare cel puțin ciudată: apare jocul în prima zi la 29 de para. Reclamă, spoturi TV, etc. După o lună, când nu mai este o noutate îl distribuie la 19 para. Deci iată că se poate şi mai ieftin! Iar în decurs de 2 ani au vândut jocul original, plus 5 addon-uri. 6 ori 3 fac 180 de para pe un singur joc, cel mai bine vândut joc din istorie, cred. La 20 para ar veni 150. Tot e bine, deşi până şi americanul se uită la ăia 20 de dolari pe care-i scoate din porofel, darmite europeanul din țările de est! Păi să dau 5 milioane 4 sute pe un joc e way too much! Sau 4 milioane 5 zeci. Aşa că îl cumpăr piratat, la 50 de mii CD-ul şi gata… am 5 addonuri şi jocul original la 300.000! Faceți diferența… aş da şi un milon pe toate, sau două, dar nu 4 sau 5! Sau un salariu numai pe produse Microsoft? Come on!

054 –Cind nu existau vedete…

În fine, hai să revenim la muzică şi la vremea în care nici nu exista noţiunea de single în România. Trupele n-aveau impresari şi nici casă de discuri, se autopromovau şi ele cum puteau, cu PR-ul propriu. Venea unul dintre ei la tine şi te întreba dacă nu poţi să le difuzezi o piesă pe post iar tu ca DJ ascultai caseta şi dacă aveai chef sau era muzica ok o promovai în programele tale, când te taia capul. Îi mai invitai şi în studio şi gata. Apoi ei mai cântau în concerte şi din când în când mai dădeau şi câte-un interviu minuscul la ziar.

Pe-atunci presa scrisă nu se omora după muzică şi după vedete. Dădeau şi ei câte-o ştire sau aveau o rubrică minusculă în care mai scriau trei surcele. Nici vorbă să povestească de ce muzician şi-a mai lăsat breton sau s-a culcat cu X! Nu prea ştia presa pe atunci ce-i aia entertainment! Şi nici ascultătorii de radio nu prea ştiau, căci şi noi ca post independent eram la concurenţă cu Radio România Actualităţi, mai ales când venea vorba de ştiri. Nu reuşisem să ne facem încă credibili în ceea ce priveşte informaţia, însă pe muzică eram cei mai buni, iar românul s-a orientat încet încet spre divertisment, mai ales că nebunia Revoluţiei trecuse şi încercam să ne vedem de treabă. Cu televiziunea a fost mai greu, căci până în decembrie 1995, când s-a lansat PRO TV-ul eram nevoiţi să ascultăm aceleaşi ştiri anoste, în jurnale care musai să-ţi spună cine a mai râgâit în Parlament, apoi se ocupau de partide, puţin de social şi la sfârşit dacă mai era timp dădeau ştiri politice, externe. Sigur, au fost Alegerile prezidenţiale şi locale şi atunci a fost normal, dar în rest erau plictisitoare rău. Şi în ceea ce priveşte TVR aşa au rămas şi în yiua de astăzi, hehe….

Ţin minte că prin 1998, când am lucrat eu în televiziune mă tot trimiteau la conferinţele de presă ale unor partide uitate de Dumnezeu. Se aşezau vreo cinci boşorogi la o masă şi aşteptau întrebări din partea jurnaliştilor. Ăştia nu prea întrebau, că nu-i interesa, lumea începuse să fie preocupată de protecţia socială şi altele, nu de conferinţele lor săptămânale în care nu spuneau nimic. Dar televiziunea română musai să dea informaţia… aşa că luam un operator cu o cameră de filmat şi făceam prezenţa la sediul partidelor. De obicei aveau câteva foi pe care-şi scriau punctul de vedere şi apoi le împărţeau prin sala de conferinţă. Le înşfăcam, rugam operatorul să ia câteva cadre, mă duceam în redacţie şi mă torturam vreo jumătate de oră să scot o ştire pe care n-o pricepeam nici măcar eu. Aşa era şi la conferinţele de la ministere, mai ales la cele de la Ministerul Agriculturii. Venea domn ministru şi povestea ce bine stăm cu producţia, aducea şi nişte grafice savante şi tinea o prelegere de vreo 2 ore. Ţin minte că m-am chinuit împreună cu o colega de la Radio 21 (Claudia, parcă) să înţelegem fiecare pentru postul la care lucra, ce vrea omul ăla să zică şi cum naiba a crescut producţia de ştiuleţi dar tot n-ajungeam la o concluzie care să ne fie şi nouă foarte clară. Până la urmă întrebam ziarişti care ni se păreau nouă mai cu multă înţelegere faţă de fenomen şi chinuiam cumva o ştire. Mă simţeam ca la teză, când mă uitam pe fiţuica colegului. Era clar că meseria asta de jurnalist de televiziune nu era pentru mine, mai ales dacă jurnalele arătau aşa… m-au lăsat chiar la început să fac o ştire despre concertul aniversar Iris şi mai târziu una despre avionul prezidenţial american, dar cam atât… eu încercam să fac reportaje despre alte subiecte, cum ar fi un guru care se îngrijea de o casă de copii de pe lângă Bucureşti. Investise o groază de bani în ea şi copiii erau fericiţi. Nu le dădea doar mâncăre, îi învăţa şi alte lucruri, avea grijă de viaţa lor în adevăratul sens al cuvântului. Unde mai pui că guru-ul ăsta, care provenea din India arăta tare interesant pe sticlă, în roba lui portocalie, decupată parcă dintr-un film cu Jedi!

Şi-am mai făcut un reportaj despre căminele de refugiaţi, despre bosniaci pripăşiţi pe la noi din cauza războiului. Nici pe ăsta nu l-au difuzat. Când am făcut însă un reportaj despre viruşii informatici am avut noroc, tocmai venise un nou producător, o tipă care fusese la ştiri la PRO TV şi care mi-a susţinut cauza. O auzeam spunându-i producătorului principal, că e important subiectul, că „anul trecut viruşii au blocat toată informaţia PRO TV-ului”. Producătorul nu prea înţelegea de ce ar fi necesară o astfel de ştire despre viruşii informatici (făcusem un reportaj cu Radu Georgescu, patronul firmei Gecad, care acum e distribuitor Microsoft şi a ajuns cea mai tare firmă de soft din

țară), dar până la urmă l-a difuzat. Evrika!

Asta spuneam, în televiziune nu prea era entertainment, iar ştirile erau mai mult politice. PRO-TV-ul a mai schimbat ceva, inclusiv intonația. La TVR nu, acolo ziceau că nu sună românește felul în care vorbeşte PRO TV-ul şi aşa a rămas acesta singurul post cu intonație autohtonă. Si ştiri anoste şi în ziua de azi!

Intonația PRO au preluat-o toate posturile şi tv şi radio. Ca TVR-ul numai la catedră cred că se mai vorbeşte acum, hehe. Uite, ma gândesc ce intonație aveam noi la ştiri şi nu-mi aduc aminte, dar cred că tot „neromânească". În programele muzicale nici nu mai vorbesc, acolo mai mult cântam, nu vorbeam. Dar in general cred că intonația de televiziune sau de radio trebuie să fie altfel, adaptată ritmului.

Cât de frumos vorbesc americanii la ştiri, ați observat? Cât de liber şi cât de multe au de spus, mai ales dacă nu se uită pe promter. Cred că-i ajută şi limba, dar cel mai mult îi ajută harul lor narativ, nativ. În plus, ei se şi implică mult în evenimentul despre care relatează şi-atunci ştirea curge de la sine. La noi cred că e altfel pentru că noi n-avem opinie. Suntem indoctrinați de mici că trebuie să reprezentăm radioul sau televiziunea la care lucrăm şi facem asta încercând să fim „imparțiali". Nu ne dăm cu părerea, nu relatăm decât faptele, ceea ce dă naştere unui discurs simplist şi cu multe ăăă-uri. Personalitatea reporterului aproape că nu transpare, decât poate în ştirile despre catastrofe, când ziariştii sunt convinşi că e bine să zică şi de la ei, mai ales că părerea lor nu poate diferi de cea a celor care îi ascultă. Sigur, sunt şi excepții, bravo lor! Iar la PRO TV a fost prima oară când am auzit un „ştirist" spunând că el personal ne mulțumeşte pentru atenția pe care i-am acordat-o tot lui personal, când ne-a prezentat jurnalul, nu postului sub a cărui sigla apare.

055 –Primii pasi pe net!

La Uniplus, până în 1995 redeactori şefi am fost eu, în prima fază, până am trecut la muzică, apoi Codruța Florescu, Corina Rădulescu şi Toti Marinescu. Daca la început ne culegeam ştirile din ziare şi de la agențiile de presă, curând am început să creem chiar noi ştiri. Aveam reporteri de teren, luam interviuri prin telefon, în direct sau înregistrate (by the way, ce-o mai fi şi aia „înregistrare live', cum aud acum pe la diverse posturi?), aduceam invitați în studio şi ascultam foarte des pe frecvența poliției sau a altor instituții, cu un aparat special de care făcuse Klinger rost, dacă nu mă înşel îl adusese din America.

Dacă în 1990, după Revoluție lumea nu prea ne asculta pentru ştiri, curând şi mai ales după semnarea contractului cu postul BBC am început să prindem şi noi cheag din acest punct de vedere. Ba chiar am început să ne mândrim cu ştirile pe care le produceam şi de multe ori eram chiar citați prin ziare. Curând au început să apară şi agenții de presă autohtone, independente, cum ar fi Mediafax, ceea ce a fost o binecuvântare!

Acum e şi mai simplu, că avem Internetul, deşi de multe ori ştirile de pe site-uri şi mai ales de pe site-urile personale nu sunt întotdeauna corecte.

Apropos de asta, în toată lumea s-a creeat un fenomen tare interesant: există o grămadă de pagini de internet care-ți dau impresia că trebuie să aparțină unei firme serioase, când defapt ele nu sunt decât nişte pagini scrise şi desenate de un singur om, că aşa i+a venit lui într-o zi, să-şi facă site.. Practic, pe internet oricine poate da impresia că este altcineva sau că pagina lui ascunde în spate o afacere foarte bine pusă la punct. Poți creea un ziar, un site de astrologie, un site de fitness, orice îți trece prin cap, iar lumea (nu ştiu de ce), oricât de explicit ai fi va crede că pagina aparține unei firme. Am făcut şi eu un astfel de experiment cu o revistă electronică,în care mi-am exersat talentul de publicist şi pot spune că a fost o experiență foarte interesantă. Din păcate nu am fost genul care să se agite să-şi caute sponsori şi proiectul a murit, din lipsă de fonduri. Era o revistă electronică săptămânală de entertainment, în care scriam tot ce-mi trecea prin cap, traduceam ştiri de pe site-uri străine, publicam caricaturi şi aşa mai departe. Cel mai mult îmi plăcea că puteam să mă folosesc de

efecte de care o revistă tipărită pe hârtie nu se putea folosi. Astfel i-am desenat lui Vadim Tudor mustăți mișcătoare, iar pe Băsescu l-am făcut „criminalul number one” într-un articol ilustrat cu fotografii şi bannere animate, care descriau un proces pus la cale de patrupede. L-am condamnat şi executat rapid şi rich media! Acesta din urmă este un concept foarte interesant, care deschide internetului valențe nebănuite. Practic acum, pe computer poți să ai şi radio şi televiziune şi presă scrisă laolaltă. Efectele grafice, video şi auditive, strânse la un loc pot creea o imagine complexă a oricărui subiect abordat. Din păcate însă, cel mai mare succes îl au site-urile porno, care fac bani mulți din cauză că strâng suficiente hit-uri, suficient de mulți vizitatori pentru a-şi asigura finanțarea.

Ce mi-a mai plăcut mie la faptul că aveam o revistă electronică a fost că am strâns în scurt timp şi o groază de abonați, cărora le trimiteam newsletters saptămânale despre ce mai publicam între timp. Chestia asta m-a ajutat foarte tare să-mi creez un stil în scris şi am început să studiez chiar tehnici de marketing prin e-mail şi pe site. Descoperisem o pagină în care scriau cei mai buni profesori într-ale advertisingului online şi într-ale marketingului şi sorbeam fiecare cuvințel scris de ei, pe urmă puneam în practică ce-am învățat. Cu timpul am început să desenez şi bannere pe care le publicam în regim de barter pe site-urile unor oameni cu reviste sau ziare similare. Din păcate însă, partea financiară ne-a cam gonit pe toți de pe internet, căci, iată, dacă banii nu aduc fericirea, lipsa lor distruge pasiunea… în orice caz, am învățat foarte multe din experiența mea pe Internet şi cred că e foarte bine să-ți exersezi stilul într-un astfel de mediu, electronic. Poți scrie ce vrei, poți publica o grămadă de lucruri, iar dacă ai şi un feedback corespunzător, cu atât mai bine!

Tare mi-e frică însă că şi în acest mediu se vor introduce curând tot felul de legi stupide, care ne vor îngrădi. Poate curând o să se facă şi un fel de comitet mondial, aşa, un fel de CNA sau CIA al internetului, care să ne spună că trebuie sa băgăm bulina roşie, sau că n-avem voie să publicăm nu ştiu ce. Da, pentru că omenirea, trebuie să recunoaştem este suficient de stupidă că să-şi pună singură piedici.

056 –Toti Marinescu

În America au fost scandaluri mereu în ceea ce priveşte filmele cu violență. O grămadă de comitete şi comiții au sărit de fund în sus că aceste filme le influențează negativ odraslele, ceea ce în parte este adevărat, dar nu cred că problema este atât de umflată pe cât vor ei s-o facă. Copiii în general moştenesc un temperament şi-apoi fac ce văd în familie în primul rând, apoi la şcoală. Nu filmele sunt cele care le modelează caracterul. În fine, acesta este oricum un subiect care nu poate fi dezbătut in câteva rânduri şi nici să nu credeți că aş pleda cumva pentru violența la televizor (ar trebui să încep cu ştirile dacă aş face-o), vreau doar să afirm că stăm mult mai prost la cei şapte ani de acasă, decât stăm la capitolul reguli şi interdicții.

Revenind la Internet mai vreau să remarc că deocamdată, fără CNA-ul planetar, aici poți să-ți laşi imaginația, talentul şi pasiunea să se desfăşoare în voie. Dacă ceilalți te apreciază şi-ti vizitează site-ul este perfect, înseamnă că le-a plăcut ce ai în cap, punct. Nimeni nu-i stresează să se ducă pe site-ul tău, se duc dacă vor şi le face plăcere. Sigur, iar intervine şi aici problema copiilor pe care părinții au început sa-i supravegheze deja destul de atent, nu cumva să „aterizeze” pe site-urile porno sau să devină prin Internet victimele cuiva. Dar oare îi poți opri? Greu. De aceea, tot educația şi cei sapte ani de-acasă sunt esențiale. Şi informatia! Uite, de exemplu ştiu un om sărman, care se tot chinuie să-şi găsească un job afară. Într-o zi a venit la mine cu o scrisorică din partea unuia care pretindea că are o firmă în America şi care îi cerea să-i trimita 120 de dolari prin bancă, în schimbul unor formulare de angajare pe care avea să i le trimită, după ce plătea. Din instinct, m-am dus pe internet, să văd ce-i cu pagina lui, de care pomenea în scrisoare. Nu era nimic cu ea, era doar o poză şi link-urile nu duceau nicăieri. I-am scris şi un e-mail, cerându-i explicații. Nu mi-a raspuns, am avut noroc. I-am zis deci omului că e o țeapă, că mai bine bea banii ăia decât sa-i trimita unuia care nici site-ul pe internet nu-l are pus la punct. Dar dacă-l avea şi îmi răspundea frumos (căci ştiu să scrie

tare frumos)? Intram la îndoieli, dacă să-i trimită bani sau nu? Intram. Si-acum intră informația în scenă: văzând la televizor despre tot felul de firme de manpower fictive am ştiut că trebuie să sun la Ministerul Muncii, să mă interesez şi într-adevar au confirmat şi ei că e o țeapă.

Uneori stau şi ma gândesc dacă nu cumva omul acela nu a raspuns la e-mail pentru că zace prin cine ştie ce puşcărie americană, unde încă nu au la dispoziție un computer şi internet, ehehee.

Dar apropos de puşcării şi de poveştile dacă computerul te insingurează sau nu. Cu siguranță că da! Sunt unii care nu ies din casă, care n-au nici-o meserie, care nu fac nimic altceva decât să stea în fața computerului. Şi culmea este că se simt foarte bine şi că în timp nici nu mai au nevoie să iasă din casă, să se întâlnească față în față cu alți oameni. Mă gândesc chiar că, dacă în puşcării s-ar pune calculatoare, pentru deținuți chiar şi închisoarea pe viață ar fi floare la ureche. Ar fi mereu la curent cu tot, ar comunica prin e-mail, ar citi ziarul, s-ar uita la fime, etc. Doar c-ar fi în închisoare şi nu acasă. Big difference!, dacă ai în față un computer…acum îmi aduc aminte de o scrisorică pe care am primit-o odată via e-mail şi în care se făcea o paralelă între viața la servici şi cea dintr-o puşcărie, încercând să demonstreze că e şi mai ieftin şi mai distractiv la puşcarie, hehe.

Să revin însă la radio şi la ştiri. Iată ce povestește Toti Marinescu, fost redactor şef la Uniplus, un om care spune că, citez din e-mailul pe care mi l-a trimis: „în fond trăiesc din ştiri şi numai asta ştiu să fac".

„Am ajuns la FUN RADIO în aprilie sau mai 1990, prin concurs. Erau pe atunci în juriu Codruța Florescu (actualmente Marinescu), Claudia (viitoarea soție a lui Marian

Stan, DJ-ul greucean) şi, bineânțeles, Nicky Boicu – reflector şef. Trebuia să completăm un test de cultură generală şi să scriem un material de 35 de cuvinte, care să conțină obligatoriu nişte definiții care nu aveau nici o legatura una cu alta.

Echipa de ştiri de la FUN (în care alături de Corduța şi mine mai erau Sergiu, Diana Bădulescu, Cătălin Tohăneanu, Monica Galeriu şi Corina Rădulescu) a propus montarea primelor generice pentru buletinele de ştiri.La ele am lucrat eu şi cu Codruța.Tot Codruța şi cu mine am aplicat (după ce le furasem din cărți şi de pe teren) noile formate

de buletin, după modelul BBC: reportaj, voice-piece, interviu, sincroane de bandă etc. La început ne chinuiam cu un deck şi un reportofon şi ajunsesem adevărați maeştrii în editarea benzilor încât cei de la BBC sau Europa Liberă când ne vedeau lucrând pe teren ne întrebau unde dracu am învățat aşa ceva.

M-am împrietenit cu Nicky Boicu cu care discutam filozofie, în special despre nihilişti. Pentru că pe vremea aia se bea cam mult prin radio, făceam razii nocturne cu Gabi Stoian şi Sandu Alexandru.

Îmi completam instinctele de vânător al senzaționalului cu cafenele literare şi îi descopeream în lecturi necenzurate pe Noica, Cioran, Eliade, Dumitru Drăghicescu, Nietzsche, Jung şi alții.

Mineriadele ne-au prins cu microfoanele atârnate afară. Transmiteam din Piața Universității. În 1991, echipa era deja schimbată la ştiri, eu eram tot acolo(de fapt am rămas până în 1996 când am plecat la PRO FM) şi am coordonat transmisiunile de la evenimentele din Piața Victoriei, ciocnirile cu jandarmii etc.

De ce eram noi meseriaşi? Pentru că spuneam tot ce vroiam, de multe ori în direct iar, informațional, oamenii ne priveau ca pe o alternativă la ceea ce ofereau alții. Eram o oglindă mult mai puțin opacă decât ceea ce se întâmplă astăzi. În plus, lucram din entuziasm, ceea ce însemna totul. Scriam, citeam, fugeam pe teren, mă întorceam noaptea, nedormit, nemâncăt, şi o luam de la capăt.

Din 1996 sunt la PRO FM, Media Pro International, unde până in 1999 am fost şef de secție pe politic. Din 2000 sunt redactor şef la ştirile PRO FM".

În prezent, pe lângă faptul că este redactor şef, Toti scrie şi o carte „despre omul care nu-şi mai găseşte locul în paradigma mizerabilă în care trăim". De-abia aştept s-o citesc!

Iată deci traiectoria unuia dintre cei care şi-a început activitatea la Uniplus, cu emisiuni gen "Bună seara iubito" şi „Born In The USA". Acum trăieşte din ştiri şi numai asta ştie să facă, heheh.

057 –O inmormintare vesela

Vali Andronescu era un om cu un suflet de aur şi înzestrat cu un mare talent de muzician. Ajunsese în radio prin 1990, la început n-a vrut să se implice, însă pe urmă a rămas fidel Uniplusului până la moarte (pe bune!). Făcea generice de emisiuni, spoturi, întindea cabluri, făcea producție muzicală şi tot ce se mai putea, făcea inclusiv pe DJ-ul în nopțile în care nu putea să vină nimeni la program. Am apreciat la el în primul rând simțul umorului şi-apoi talentul. Țin minte că trebuia sa plec într-o vară la mare şi-am vrut să fac o ultima emisiune „Dialog Rock", dând impresia că aş fi pe epava din Costineşti. L-am luat pe Vali la mine acasă şi am cărat după noi şi un mixer, plus o grămadă de scule, ca să putem creea efecte. Am stat toată noaptea în sufragerie şi râdeam ca nebunii de ce puteam să debităm. Zburau pescăruşi din boxă-n boxă, iar „epava" se clătina pe valurile mării, hahaha. Io „transmiteam" de zor numai tâmpenii, „gânduri" pentru ascultătorii din Bucureşti, fanii emisiunii. Ştiu că le-a plăcut, mi-a zis Vali c-au sunat o grămadă să-mi ureze vacanță plăcută pe epavă!

Dupa întâmplarea aceea m-a lovit alta dambla. Uite, şi asta mi-a plăcut la Vali:că ma puteam baza pe el să-mi pună în aplicare cele mai nebune idei. Cu alte cuvinte el a fost pentru mine prietenul de joacă ideal, unde mai pui că la noi „hoții şi vardiştii" avea şi muzică şi efecte speciale! În fine, damblaua mea era să cânt. Nu ştiu de ce, dar omul de radio e atins într-un mare procent de două lucruri: că la un moment dat vrea sa cânte şi apoi să facă televiziune. Pe câți i-am intrebat, toți mi-au confirmat. Mulți dintre oamenii din televiziuni de altfel chiar şi sunt foşti DJ de radio. Alții s-au lansat în muzică, c-au avut voce. Io n-am avut, dar descoperisem o piesă bestială, primisem un CD cu 4 Non Blondes de la cineva care-a fost în Elveția, iar fetele din trupa asta au devenit repede idolii mei. Pe vremea aceea era un hit „What's Up", cu mult pian în el, aşa că l-am rugat pe Vali să-mi facă negativul. În timpul ăsta eu am scos versurile şi mă chinuiam de zor să cânt cumva. Urma s-o înregistrăm când eram gata amândoi. Sinceră să fiu eu am şi uitat de ea, când m-a chemat Vali într-o zi să ascult negativul. Am fost al dracului de impresionată, vă spun, ştiam io că a cântat la keyboards cu trupa lui Florian din Trasnsilvania, dar nu credeam că poate interpreta atât de bine la pian (de fapt tot la keyboards) piesa asta. Nasol a fost când am descoperit că defapt defectul era la mine, că nu puteam să cânt exact că fetele alea, aşa că am lasat-o balta.

Tot cu Vali mă descurcam cel mai bine şi in studio, la emisiuni, căci atunci când aveam invitați, ca sa ma pot ocupa şi de ei, îl rugam să facă „butoanele". Culmea e că m-am înțeles mult mai bine cu el din acest punct de vedere decât cu Cristi Singer, sunetist de meserie! Vali mai era şi muzician şi om de radio, cred că asta era „misterul", pe când Cristi era obişnuit mai mult cu sunetul de pe scenă. În plus, Cristi ăsta mă certa tot timpul, nimic nu făceam bine… Mrrrrr!

M-apuca disperarea când nu putea Vali să vină, căci cu el eram într-adevar pe aceeaşi lungime de undă. Ştia ce vreau şi uneori îşi impunea punctul de vedere pentru că avea idei bune. Chiar mă bazam pe el şi-l lasam de multe ori să facă după cum îl taie capul, ştiam că va ieşi bine. Şi mai era ceva: Vali nu uita nici cel mai mic amănunt, reținea tot ce-i spuneam şi se implica. Unde mai pui că fața lui zâmbitoare şi faptul că-l cunoşteau toți şi îl respectau făceau din emisiunile ălea o şueta super!

Nu mi-a venit să cred când a murit, la numai 39 de ani. Eu pe vremea aceea eram deja la Radio 21, când m-a sunat Marina să-mi dea vestea. Nu-l mai văzusem de mult timp pe Vali, dar i-am păstrat mereu un loc în sufletul meu, iar faptul că nu mai era m-a bulversat tare mult. Când m-am dus în radio, la sediul din strada Latină şi l-am vazut pe catafalc m-a pufnit plânsul. Stătea liniştit, îmbrăcat în sfârşit la costum (ceea ce nu cred că s-a mai întâmplat, ura genul ăsta de ținută), iar gura

îi era susținută… îîîh, dar mai bine nu povestesc, că e prea macabru. M-am speriat rău de moarte atunci şi mult timp n-am putut să-mi scot această ultimă imagine a lui din cap. Pe lângă sicriu erau multe flori şi lumânări şi se perindau toți colegii care vroiau să-i aducă un ultim omagiu. Am stat şi eu „de vorbă" cu el, aducându-mi aminte de vremurile bune… la final ştiu că ne-am strâns mai multe fete într-un colt şi povesteam râzând cu gura până la urechi de tot felul de întâmplări haioase. Râdeam atât de tare încât cred că i-am făcut pe mulți să zică „ăstea nu-s normale" sau „uite-te şi la ăstea, chiar la o înmormintare şi-au găsit să râdă". Eu nu cred c-a fost ceva rău însă şi sunt convinsă că doar în felul ăsta puteam să-i onorăm memoria lui Vali, un om cu un deosebit simț al umorului.

Eram eu, Codruța Florescu, Carmen Filipescu (medic veterinar care participa la emisiunile mele despre animaluțe), Dora Mitu şi altele, mai precis toată gasca mea de prietene din radio. Împreună organizam sau mergeam la chefuri şi ne distram de minune. Îmi aduc aminte că la o petrecere ne-a venit ideea sa încropim o scenă din mese şi ne-aruncam toți în cap de-acolo, ca trupele de rock în concert. În afară de noi, la aceste „agape" mai participau Mircea Radu, Cristi Balaci, Bogdan Tomulică, Cristi Marinescu, Piticu', adică Oana şi alții. Nici unul nu eram chiar normali! La petrecerea de care ziceam mai sus eu mi-am adus cu mine şi-o perucă, făceam pe interesanta pe vremea aia, iar Carmen avea o prietenă cu un magazin care vindea asemenea lucruri. Mi-am ales o perucă blondă, cu părul foarte foarte lung şi țin minte că-mi stătea al dracului de bine cu ea… aşa ziceam eu, hehehe, copiii din cartier au fost tare şocați când m-au vazut, la plecare. Iar la petrecere bineânțeles că s-au prapadit toți de râs, inclusiv tatăl lui Carmen, în a cărui vilă se ținea „manifestarea'. Dar una peste alta ne-am distrat, a fost una dintre puținele petreceri de care îmi mai aduc aminte.
Curios este că nu-mi mai amintesc despre ce discutam, cred că despre nimic, decât în ultima perioadă, când subiectul nostru devenise radioul şi mizeriile lui. Dar în general cred că ne trăiam doar clipa. Cel mai mişto lucru a fost că eram cu toții foarte buni prieteni, căci în afară de Codruta şi Cristi Marinescu, care i-a devenit soț, nu aveam nici unul vreo treabă „sentimentală' cu celălalt (fetele ce mai oftau după Mircea Radu, în afară de mine şi de Daiana, că noi eram mai şmechere, hehe). Eram o gaşcă mişto şi ne făcea plăcere să ne întâlnim. Ultimul loc de întâlnire a fost cârciuma de pe strada Olari, vis a vis de Primaria sectorului 2. Acolo mergeam aproape cu religiozitate în fiecare sâmbătă, chiar dacă între timp ne-am mutat cu toții pe la alte radioui sau televiziuni.

Dupa aceea ne-am despărțit, fiecare îşi cam făcuse gaşcă pe unde lucra şi întâlnirile în vechea formulă au devenit din ce in ce mai rare, până la desființare… totuşi de un Revelion în Militari, la prietena prietenei noastre comune, Daiana Adam tot îmi mai aduc aminte. A fost mare harababură şi lărmăraie, muzica era atât de tare că nu ne mai înțelegeam unii cu alții. Eu eram pe vremea aceea tare supărată, din motive personale şi le-am cam dat cu flit, stăteam singură pe balcon şi ăa autocompătimeam, hehe. Ştiu c-am băut atunci două sticle de vin, singură singurică şi n-am avut nici pe dracu. Cred că eram atât de neagră de supărare, că s-a speriat până şi alcoolul din sânge. Veneau pe rând pe balcon să mai bea cu mine, dar în general au fost drăguți şi m-au lasat în legea mea. M-am dus până la urmă în casă, că vazind că nu mă îmbăt am considerat inutilă şederea mea pe balcon! La un moment dat petrecerea s-a cam încins şi ştiu că ne dădeam toți cu capul de mese, ca headbangerşii. Între timp mai făceam şi pe Dj-ii, adică puneam fiecare muzica preferată. Să te ferească sfântul de un chef cu oameni de radio, că nu apuci s-asculți niciodată o piesă cap coadă! Fiecare are ambiția să pună el piesele lui, vin cu CD-urile de-acasă şi nu se lasă până nu le-ascultă. Totuşi aveam o piesă favorită, preferata întregului nostru colectiv inimos, o piesă cântată de o trupă de negri, a cărei nume îmi scapă acum. Clawfinger cumva? Aia era sfântă! Cântam pe ea ca apucații şi nimeni n-avea voie să schimbe muzica pentru cel puțin 4 minute, cât dura.

Frumoase vremuri! Acum sunt ani de zile de când nu ne-am mai văzut. Bogdan Tomulică lucrează la TVR, Balaci e senior producer la MTV România, Codruța e producător la matinal, la B1 TV, Daiana are prorpiile ei farmacii, Dora e şi ea la televiziune, realizează reportaje pentru matinal, Piticu' printeleviziune, Mircea Radu e vedetă la „Din dragoste".

058 –Moartea domnului Andronescu

Nu v-am spus de ce a murit Vali Andronescu pentru că nu-mi mai aduc aminte şi de altfel nici unul dintre noi n-a ştiut vreodată exact. Unii credeau că, datorită regimului lui de viaţă, Vali nu prea mânca, fuma însă enorm şi-şi petrecea nopţile mai mult prin radio. Îl găseam dormind pe scaune, vai de el şi nimeni n-a reuşit să-l convingă să se îngrijească mai mult de sănătate. Aşa că într-o zi i s-a făcut rău, dar n-a vrut să meargă la spital, cu chiu cu vai s-a dus să-şi facă nişte analize. Mihai Godoroja l-a dus şi el câteva luni mai târziu, când starea lui se agravase, iar analizele au scos la iveală un cancer limfatic, aflat din păcate în ultima fază de evoluţie. Vali crezuse că se simte rău din cauză că îl lovise o maşină în zona coloanei şi de-asta nu s-a impacientat, iar când s-a dus a fost prea târziu… A murit pe 25 octombrie, 1996, după trei saptămâni de spitalizare.

De înmormântare s-a ocupat radioul, căci familia lui Vali era prea săracă. A fost înmormântat în Cimitirul Izvorul Nou. Pe ultimul drum l-a condus o grămadă de lume, printre care şi Bobby. Marina îşi aminteşte că acesta ar fi vrut sa rămână singur la mormânt, în final, însă ea, Klinger şi încă câţiva n-au vrut să-l lase nici în ruptul capului. Între timp trecuseră printr-un scandal cu acesta, de preluare a radioului, scandal care l-a afectat profund pe Vali. În orice caz, la final, Bobby a aruncat cu monede peste mormântul lui Vali, a salutat cu două degete şi a spus: „Adio camarade!”. Patetic, hehehe…

Vali a lăsat în urmă două fetiţe adolescente (din prima lui casătorie), care aveau să îi moştenească acţiunile din radio. Reprezentantul legal, pentru că ele nu aveau încă 18 ani a fost mama lor.

Un an mai târziu, prin iarnă avea să se ducă şi Bobby, tot relativ tânăr… apoi, o grămadă de lume tânără, fotbalişti, muzicieni… vara asta a murit stupid, într-un accident de maşină, prietena mea Maria, producătorul emisiunii lui Mireca Radu, „Din dragoste”. Avea numai 25 de ani… nu ştiu de ce trebuie să plece oameni atât de tineri şi valoroşi… se prea poate însă ca prin stingerea lor, noi cei rămaşi să ne dăm de fapt seama că trebuie să trăim cu drag fiecare clipă a vieţii noastre.

Acum un an dacă îmi povestea cineva de moarte mi se făcea rău, acum însă încerc s-o iau ca atare şi sa-nvăţ ceva din viaţă, atât cât mai am de trăit. „There’s a fire burning inside of me..” . Acestea sunt primele versuri ale unei piese care m-a entuziasmat enorm la vremea ei, White Lion cred c-o cântau. Iar atâta timp cât simţi acest foc lăuntric nu trebuie să-ţi fie teamă de moarte, înseamnă că misiunea ta nu s-a încheiat pe pământ. „We are in a mission from God”, cum ziceau The Blues Brothers, hehehe.

Ciudat este că-mi aduc încă aminte de trupe vechi, de piese pe care le cântam în timp ce erau difuzate, cred că dacă participam la un concurs tv cum au americanii, de „recunoaşteţi piesa” le luam toţi banii, aşa de mult îmi plăcea muzica. Şi mai pasionată decât mine era însă Daiana Adam, care a venit la radio cu un ideal clar: să devină un bun DJ. Venea cu muzica ei de-acasa şi îşi dădea toată silinţa s-o prezinte cât mai bine. La început habar n-avea de muzică, nu cred că ştia mai mult de trei formaţii, dar a avut o ambiţie formidabilă. Ştiu că i-am dat la un moment dat un dicţionar pop rock, pe care l-a învăţat pe derost! Devenise o enciclopedie muzicală în toată legea şi pe parcurs şi-a îmbunătăţit mult intonaţia şi vocea. Nu-mi venea să cred, căci la început nu-i dădusem nici-o şansă, dar iata că m-am înşelat. În doi ani a ajuns la radio Delta, însă pe urmă se pare că s-a plictisit şi au interesat-o mult mai mult banii, aşa că a „trântit” două farmacii, care, dacă le conduce cu aceeaşi ambiţie pe care a avut-o şi în radio înseamnă că-i vor aduce mulţi bani.

În radio eram mereu noi veteranii pe de o parte şi boboceii, pe care-i învăţam meserie, pe de altă parte. Deseori ne enervam şi nu stiam cum să facem să-i plasăm „tinerele talente” lui Vali, care avea ceva mai multă rabdare. N-o să-l uit niciodată pe Bogdan Strătulă, care a venit în radio prin 1991. Era tare stângaci şi ştiu că-şi adusese cu el două casete, ca să mixeze când de pe una, când de pe cealaltă. I-am arătat eu ce i-am aratat după care l-am lăsat să se descurce singur, ceea ce a şi făcut. În scurt timp prezentam împreună celebra Metal Party, la care veneau toţi metalicii, fani de-ai

noştri. Emisiunea ținea toată noaptea şi urlau boxele din studio ca la balamuc, erau mai mult petreceri decât emisiuni de radio.

Bogdan a făcut câteva emisiuni bune şi era tare apreciat, deşi carieră în radio avea să facă la PRO FM, nu la noi. De altfel a şi plecat destul de repede, cred c-a fost în PRO de la deschiderea lui. Pe vremea aceea toată lumea vroia s-ajunga la PRO FM, căci era un post care plătea bine şi se vroia sofisticat.

059 –Raoul Russu

Un alt om de care îmi amintesc iarăşi cu plăcere este Raoul Russu. Si el a venit parcă tot prin 1991 şi era extrem de pasionat de muzică. Şi de vorbitul la telefon cu „ascultuelele", asta țin minte foarte bine, căci eu aveam program de multe ori înaintea lui şi ştiu că venea mai devreme, să mai dea nişte telefoane… şi sunau şi fetele ca la balamuc, hehe. Pe urmă şi-a găsit-o pe Gabița şi s-a mai potolit, de fapt s-a făcut de-a dreptul familist! Încă de pe atunci îi plăcea să pună muzică în cluburi, avusese chiar şi un contract parcă, cu „Club A", iar acum nu este nimeni altul decât celebrul DJ Raoul, atât de mediatizat de Radio 21.

Raoul țin minte că era extrem de calm, stătea departe de agitație şi avea stilul lui cald şi prietenos de a-şi face programele. Pe vremea aceea difuza trupe precum INXS, U2, Tears For Fears, Simple Minds, Simply Red, Tracy Chapman, etc.

Iată ce notam eu prin agendele mele despre el: „Ar fi bine să nu vorbească pe text şi te rog, Raul, fără discotecă în programul MUSIC FOR PLEASURE!" sau „Spune tot ce ai de spus când deschizi microfonul, nu fragmenta fraza", ori:"Duminică, timp de o oră n-ai scos un cuvințel! În schimb a fost foarte mişto programul.". Uneori îl criticam mai aspru: „Citeşte prost reclamele, are un ton melancolic şi se bâlbâie, a pus un jingle pe textul unei piese, vorbeşte pe blanc, are un ton monoton, cică:"Hai să vă mai fac şi câteva anunțuri", repetă programele, pune foarte mult slow". Țin minte că nu se supăra, adevărul că un om atât de senin ca el nu prea întâlneşti. E genul împăcat cu viața, efectiv!

L-am vizitat de curând pe Raoul, la studioul lui de pe lângă Piața Muncii. Tocmai înregistra o piesă cu Răzvan, vocalul de la Krypton. Suna bine şi m-am bucurat că am reuşit să-l văd la lucru! Studioul în care lucrează e simplu, frumos, curat. Lângă masa pe care tronau clapa şi calculatorul, boxele, mixerele şi alte scule se afla şi case-ul lui de DJ. La el am vazut ceea ce nu mai văzusem de multă vreme: discuri de vinyl!

Am plecat împreună de la studio şi am avut ocazia să mă conving că până nici jeep-ul decapotabil, nu făcea notă discordantă cu personalitatea lui, totul, dar absolut totul cadrează cu el, nu s-a dezmințit. E la fel de calm, senin, modest. Doar la claia de păr creț din cap a mai renunțat, îi place mai mult tuns, hehe.

Când ne-am despărțit (el fugea acasă, la Găbița) am promis să ne revedem într-un club, mi-ar place să-l vad la lucru şi acolo.

Raoul este unul dintre cei mai scumpi DJ de pe piața românească la ora actuală, alături de cei străini. Mi-a spus asta un prieten care lucrueaza în domeniu şi care se ocupa şi de impresariat. Raoul „a devenit foarte scump şi foarte cerut. Deja pe listele noastre pentu cântări el e la categoria superlux, alături de Maxx şi Manzotti".

Sunt total îndrăgostită de muzica trance şi de muzica de club în general. Ascult sâmbăta noaptea Radio 21 numai pentru asta. Ciudat că în ultima vreme nu mi s-a mai lipit nici-o trupă de suflet şi nici vreun anumit gen. Oare de ce? Unde sunt fanii de altădată? hehhee… acum genurile muzicale se deosebesc prin bătăi pe minut…

Au trecut mulți oameni prin radioul acela şi din păcate nu mi-i amintesc pe toți. Chiar astăzi am vorbit cu Dani Klinger şi încercam să ne mai aducem aminte de ei. Am găsit însă undeva o listă cu

acționarii, să vedem ce mai ştim, pe unde mai sunt. Iată concluzia: Andronescu Valentin – nu mai este, Arnold Marina – traffic manager la Uniplus, Calu Bogdan – Dj şi profesor de liceu, Chivu Sergiu – nu mai ştim, Dumitrescu Robert – este secretar trei la misiunea româna la NATO, Diaconescu Maria Codruța– producător la B1, Galeriu Monica – e în Belgia, Cristi Ghergus (DJ Z) – are o firmă de publicitate, Homocea Liliana – nu mai ştim, Ionescu Constantin – Uniplus, Klinger Daniel –Uniplus, Lulea Elena – profesoară, Marin Ligia –director comercial la BBC, Toti Marinescu – redactor şef la PRO FM, Mateescu Anca – nu mai ştim, Moisescu Alexandru (Andi) – PRO TV, Nahoi Ovidiu -redactor-şef adjunct la Evenimentul zilei, şef al departamentului de politică internă, Nistor Cristina – jurnalistă la radio Contact, Preda Cătălin Alexandru – a lucrat pe la Guvern, nu mai ştim, Corina Rădulescu Sandra – PRO TV, Singer Cristian – cu-ale lui, Liviu Zamora – producător muzical la Antena 1.

060 –Andrei Gheorghe si muzica romaneasca

Cică Andrei Gheorghe este omul care a promovat muzica românească la radio! Aşa am auzit ieri într-un spot difuzat pe PRO TV, postul specializat în producția de megastaruri. Acum vor să-l ridice pe Gheorghe la rangul de Dumnezeu al muzicii româneşti! Păi dacă el a promovat muzica românească în radiourile din România, noi ce-am făcut până s-a apucat omul ăsta de radio?! Faptul c-am produs primele concerte unplugged cu trupe româneşti (Sarmalele Reci şi Timpuri Noi) ce inseamna? Dar emisiunile în care chemam o sumedenie de artişti români? Dar playlistul din care nu lipseau Iris, Directia 5, Cargo şi alții? Andrei Voiculescu, Andrei Partoş, Paul Grigoriu şi mulți mulți alții ce-au promovat? Unde mai pui că Radio Bucureşti N-AVEA VOIE pe vremea lui Ceaşcă, să promoveze altceva decât… muzica românească!
Domnu' Gheorghe, vă rog frumos, stați la rând… vă ştiam un om cu creierii bine înşurubați, nu pot sş cred că vă lăsați umflat cu pompa!
În fine, cred că el n-are nici-o vină, ci numai cel care a gândit spotul promoțional, care nici nu s-a mai difuzat de atunci am impresia.

Adevărul este ce PRO TV a produs cele mai mari vedete. Ba chiar într-o vreme, dacă nu erai la PRO, parcă nu existai. Practic, acest post a făcut, după modelul american, din oameni necunoscuți – vedete peste noapte. Au audiență, au acoperire, au stil, au bani, sunt agresivi şi cu papagal. Au tot ce le trebuie sa înnebunească până şi America. Iar Cotimanis cred că numai rețete de rață cu varză n-a ridicat în slăvi, hehehe.
În plus, găselnița cu show-ul ALEGE ASIA mi s-a părut iarăşi genială. Astfel şi-au asigurat şi un show tv cu rating mare şi două trupe, sau mă rog, pe una au reântregit-o iar pe a doua au înființat-o. În orice caz, ASIA s-a ales cu cea mai tare campanie promoțională pe care o poate avea o formație! Mă întreb însă cum or fi făcut să zicem Van Halen când au avut nevoie de vocal, ahahha. Parcă-i vad: „Alege Van Halen", numai la VH1! În fine, nu cred că este cazul sa explic aici de ce Van Halen nu ar fi organizat niciodată un concurs televizat pentru a-şi găsi un solist… iar comparația cu ASIA este pur… fantezistă…

Reântorcându-mă la muzică trebuie să amintesc şi trupe precum Cargo, şi ei de multe ori prezenți în emisiunile mele, deşi era „horror" orice interviu cu Adrian Barar, liderul grupului timişorean, că râdea mereu când îl întrebam ceva. Țin minte că odata mi-a povestit cum i-a mâncat Schnautzerila, broasca țestoasă şi ce mare jale a fost în familie. Unde mai pui că peste o carapace de broască țestoasă trebuie să treacă tancul că s-o strivească, însă cățelul a fost mai tare! Cargo cântau un rock cu influențe tradiționale (sau un fel de etno rock, dacă vreți). Îi iubea toată țara şi erau mereu bine primiți în concertele de la București. Au avut ghinion cu accidentul lui Kempes. Eu lucram pe vremea aceea la Radio 21 şi ştiu că m-a sunat Anca Lupeş în emisie să mă roage să dau un anunț pe post, se căuta sânge, grupa lui Ovidiu (Kempes). Am dat anunțul şi la fel a făcut toată presa. Până la urmă Ovidiu a scăpat şi a reânceput să repete cu trupa. În primele concerte citea versurile de pe foi, că nu le mai ştia pe derost, dar cu timpul şi sprijinit de colegi şi-a revenit. Acum are iar plete şi e number one across the nation! Trupa mi-a adus aminte atunci de Def Leppard, când bateristul lor

avusese un accident de maşină şi rămăsese fără o mână. N-au renunţat la el, ba mai mult, nici n-au mai cântat fără el. Au comandat apoi un set de tobe şi l-au ajutat răbdători să înveţe să cânte la ele, folosindu-se doar de o mână şi de picioare.

O altă trupă pe sufletul meu a fost Direcţia 5, trupa lui Marian Ionescu (bass). Ţin minte că au aparut odată în studio pe la prânz, îi invitasem să stăm de vorba în emisie. Au intrat pe uşă cântând toţi o piesă a lui Freddie Mercury, „Living on my own", unplugged, hehehe! A fost genial, băteau ritmul în mesele din studio şi am deschis imediat microfoanele, să audă tot poporul. Aveau un solist, o voce excepţională (Toni) şi-l mai aveau şi pe Mirica, un chitarist de mare excepţie!

Şi Voltaj au fost la mine în emisiuni de câteva ori, dar atunci trupa era TOTAL altceva decât este acum.

Frumoase vremuri! Invitam pe cine vroiam şi oricând. Odată am găsit în pasaj la metroul de la Universitate o trupă de copii care cântau la tot felul de instrumente medievale, mandoline şi altele. Haideţi cu mine la radio, le-am spus. Erau vreo 12 la număr, abia au încăput in studio, dar au cântat minunat! Erau de la o casă de copii, dacă nu ma înşel, acum nu ştiu ce s-o fi ales de viaţa lor…

De Adrian Ordean îmi amintesc cu mare, mare drag, cum compunea el, la chitara lui cumpărată cu bani munciţi din greu pe la concerte. Plecase Paul Ciuci în Canada şi Compact l-au cooptat pe Leo Iorga la voce, iar Ordeanu devenise chitaristul şi compozitorul lor. Ca să păstreze stilul formaţiei a mers pe aceeaşi reţetă de succes, dar talentat şi inventiv cum îl ştim a compus hit după hit. Eram lângă el, la mare când a compus de exemplu „Trenul pierdut" între două spectacole, la nu ştiu ce restaurant din Venus, unde îşi luau masa şi cântau cu toţii în fiecare seară. Adi a mai compus piese de excepţie şi înainte, cu alte trupe, cum ar fi Roşu şi Negru. Acum câţiva ani, când m-am întâlnit ultima oară cu el era tare fericit că reuşise să-şi strângă bani pentru un computer. Astăzi este o somitate în muzică. Când n-a fost!

Pe vremea când făceam emisiunea Dialog Rock ascultam bass-işti de excepţie(mulţi dintre ei – profesori la celebrul Berklay College) şi mă întrebam de ce la noi nu există aşa ceva, deşi aveam să-l ascult mai târziu pe Borobeică într-un concert şi-am rămas mască. Şi Iulian Vrabete este un mare bass-ist, ascultaţi-i de exemplu piesele de acum 30 de ani, de pe discul Club A, pe care făcea adevarate demonstraţii de virtuozitate.

Acum îmi plac trupe precum Bere Gratis, Proconsul (în mod special), K-RISMA, Holograf, Vama Veche (foarte mult!), Viţa de Vie, Omul cu Şobolani, Partizan (nici nu se putea altfel! Şi by the way, ştiţi că pe vremuri Artanu şi Marian Ionescu făceau un cuplu comic rău? Te prăpădeai de râs când se nimerau amândoi prin preajmă. Au fost colegi la Timpuri Noi.). Îmi mai plac NOD, plus cealaltă trupă a lui Dan Helciug, Spitalul de Urgenţă … şi altele. Urmăresc fenomenul „Paraziţii" cu interes.

Vank sunt o revelatie pentru mine şi n-o sa uit cât voi trai că la mine în emisiune (erau mici rău pe atunci ei) Gabi Gomboş a venit cu o piesă de-a lor pe care am difuzat-o blind, ca la poker, heheh. Ce injuraturi conţineau textele lor n-au auzit nici măcar Paraziţii! Imediat m-au sunat ascultatorii să mă ia de urechi. Ce mi-ai făcut, Gabi! Noroc că CNA-ul n-asculta rock!

Nu mă impresionează în mod deosebit VH2 (hehe, inspirat nume!), pentru că, la valoarea lor de muzicieni ei nu mai pot fi o revelaţie. Au succesul pe care îl merită, în mod natural. Am ascultat casete cu Gabriel Cotabiţă de pe vremea când era solist la grupul rock craiovean Redivivus (trupa lui „Niki" Temistocle) şi cânta „Stairways to Heaven" 1 la 1! Aşadar nu cred că acum şi-a schimbat imaginea, ci că a revenit la cea iniţială… mda, welcome home! Şi pentru că iar am trecut la amintitri nu pot să nu-mi amintesc cu drag şi de grupul Kappa, din Cluj, fosta trupă a lui Sandi Deac (medic de profesie). Pe vremea când copilăream încă la Cluj mergeam des la concertele lor şi de multe ori asistam şi la repetiţii. Acum Sandi şi+a făcut o trupă nouă, Desperado.

061- azi doar showbizzzzzz

Dacă am scris despre trupe, nu pot să nu scriu însă şi despre oamenii din spatele lor şi despre cei care făceau posibile concertele. Pe Dorian Ciubuc de exemplu îl ştiu de pe vremea când organiza concerte rock. L-am admirat întotdeauna foarte mult pentru ceea ce face, pentru că i-a plăcut şi a vrut să devină profesionist, ceea ce a şi reuşit. Acum are Zone Records, licenţiat Universal Records pentru România. Mai are şi Zone Vision, care distribuie în România MTV, Animal Planet şi Discovery, pentru cablişti.

Din aceeaşi branşă cu Dorian mai făceau parte şi Sandu Grosu, plus Sandu Calin, care a lucrat o vreme cu Compact şi Sfinx Experience, iar acum are împreună cu Bibi Ionescu firma „Stage Expert".

Ehehei… şi cred c-aş putea să mai scriu încă o carte numai despre oamenii pe care i-am cunoscut şi admirat în acei ani „zbuciumaţi"!.

E foarte interesant să vezi oameni care au crezut în steaua lor şi care pe vremea lui Ceauşescu se chinuiau să-şi câştige o pâine făcând meserii, hai să le spunem, liberale. Le-a plăcut showbiz-ul şi-au investit toţi banii câştigati în propriile lor instalaţii de lumini sau de sunet. Pe atunci nimic nu era profi, că n-avea cum să fie, însă ei au crezut în ceea ce fac, mai ales că nu le-a plăcut să meargă la uzină sau să le faca cineva program.

Dupa Revoluţie au putut în sfârşit să-şi vadă cu adevărat de treaba lor şi cei care au fost deştepţi şi cu un ochi mereu „afară" au reuşit să-şi consolideze o afacere. Este şi cazul Sfinx Experience, ei însă pe vremea comunismului au avut mai mult noroc, stăteau mai mult prin Olanda, cu viză de lucru. Cântau în discoteci cam 6 luni pe an, dacă nu şi mai mult şi câştigau bani frumosi, cu care şi-au amenajat apoi un super studio. Încă de pe atunci ei erau profesionişti, că aveau cu ce, hehehe!

Ceilalţi mai prindeau câte-o cântare prin Rusia sau la Chişinău, ori în alte ţări din fostul bloc comunist. Nu era rău, că toate aceste ţări erau oricum mai dezvoltate decât România şi se întorceau de acolo cu televizoare, mobilă, scule şi bani bunicei, care le mai asigurau câte un respiro în ţărişoara asta în care Ceauşescu vroia să ne alinieze pe toţi la raport!

Vara aveau program, fiecare cu trupa cu care lucra, mergeau la mare, aveau masa şi cazarea asigurate, în schimb în fiecare seară munceau la restauranul (terasa)la care avea trupa „program". Imaginaţi-vă cum e să stai trei luni la mare şi în fiecare seară să vezi şi să asculţi aceleaşi lucruri. „Trupeţii" începeau cu un caffe concert, iar apoi cântau piese din repertoriul internaţional, să danseze lumea. Mai cântau şi din repertoriul lor, iar dacă erau angajaţi la un bar de lux, pe scenă apăreau balerine îmbrăcate cu pene şi tot felul de drăcii şi dansau Conga! Mai apărea un comic, zicea şi el două bancuri şi gata show-ul.

În luna septembrie când se întorceau în Bucureşti, cred că le era aşa o lehamite, de se închideau o săptămână în casă, să nu mai audă de nimic! Urmau balurile de boboci, la care îşi închiriau instalaţiile şi iar dă-i şi luptă, hehe. Pe urmă erau concertele de Sărbatori, apoi concertele pe la casele de cultură din ţară şi iar venea vara, iar la mare la restaurant.

Să nu credeţi că pe vremea aceea trupele nu aveau impresari! Erau o grămadă, doar ei se ocupau de aranjarea turneelor prin ţară sau în străinătate. Unii lucrau la A.R.I.A (Agenţia Română de Impresariat Artistic), alţii pe cont propriu. Printre cei mai buni impresari aş dori să-i amintesc aici pe Aurel Mitran din Bucureşti (un om deosebit!) şi Sorin Bocerean, din Timişoara. Amândoi au un talent nativ pentru munca asta şi parcă le scria pe frunte „impresar". Ştiu să vorbească cu oamenii şi să găsească cele mai bune deal-uri pentru ei. Drept urmare şi în ziua de azi fac acelaşi lucru şi sunt extrem de apreciaţi.

Anca Lupeş, vechea mea prietenă de care am mai povestit are şi ea propria agenţie de management, la care au apelat o grămadă de trupe, mai mari şi mai mici. Multă vreme ea a lucrat la casa de

discuri Nova Music, dar s-a săturat, după cum mi-a povestit chiar ea, de „fițele şi talentele pe care unii artişti dau dovadă, nejustificat”. „Păi bine, măi Anca, ai plecat că te-ai săturat să-i promovezi şi acum la agenția ta îi reprezinți?”. Mi-a răspuns: ”Da, dar acum îi reprezint doar pe cei care îmi plac!”. „Şi ce faci acum mai exact?” „Uite, le aranjez cântări, turnee, emisiuni la radio şi la tv, îi îmbrac, le aranjez şedințe foto, chem stilişti să le mai lucreze la look şi aşa mai departe”.

Anca mai crede şi că acum casele de discuri sunt într-un mare impas. Şi-au strâns o grămadă de trupe care n-au nici-un pic de talent şi promovează muzică de slabă calitate. Asta e şi părerea celor care lucrează în radio, de altfel. Dar şi despre acest capitol voi vorbi un pic mai încolo.

062- The bad guy!

Eu n-am putut niciodată să cred că există oameni fundamental răi. N-am crezut niciodată că Hitler sau Ceauşescu au gândit toate ororile la care au recurs regimurile lor. N-am putut să cred că cineva poate duce răul până în pânzele albe şi-şi poate susține punctele de vedere, care nu sunt numai stupide, ci şi îndesate cu răutate. Cineva spunea că istoria se repetă, dacă nu bagi la cap. Mare dreptate a avut!

Nici Pitbull-ul nu pot sa cred că este un câine fundamental rău. Poate nu am în mine instinctul sau teama care ar trebui… nu cred că un câine poate să-ți facă vreun rău dacă nu eşti agresiv sau nu-l provoci. Ei bine – wrong! Şi oamenii şi câinii pot merge până la capăt, de aceea păziți-vă mereu de ceea ce nu credeți, de necredință şi de uitare.

Am întâlnit pe parcursul anilor zeci de oameni capabili de mult rău şi mereu am crezut că le trece. Eu i-aş fi acordat circumstanțe atenuante şi lui Hitler, aşa cum i-am acordat lui Ceauşescu, cum i-am acordat aproape toți lui Ceauşescu, altfel nu stătea în fruntea țării atâția ani. Ba am crezut că-l influențează Leana, ba că Marea Adunare Națională, ba că-i bătrân şi senil, ba că, ba că… țineți minte că se spunea c-ar face şi lucruri bune, să mai aşteptăm, că acum ne plătim datoriile şi după aceea o să curgă lapte şi miere? N-a curs decât sângele unor copilandrii nevinovați, la o Revoluție care nu ne stătea în caracter!

Nu vreau să vorbesc acum despre regimul comunist, l-am luat ca exemplu doar pentru că-mi serveşte la analiza răului fundamental. Mă uit la televizor şi văd cum omul rău e mereu subiect de jurnale. Am descoperit c-avem mai mulți oameni răi decât am crezut. Îşi omoară şi violează copiii, îşi bat soții sau nevestele, îşi omoară semenii. Şi chiar e adevărat… chiar o fac, cu sânge rece şi declară că ar face la fel şi a doua oara! Şi asta nu numai la noi, peste tot există astfel de bipezi, doar am văzut la ştiri şi-n filme documentare!

Mă gândesc dacă nu cumva se poate construi un detector şi dacă nu se poate înființa o poliție care să te ferească de omul rău. Ar fi perfect, însă până atunci am putea să ne folosim mai mult de instincte. Sau să ținem cont mai mult de instincte. Era mai demult un spot pe Discovery care pleda pentru acelaşi lucru… să nu te urci în lift de exemplu cu un om despre care ai îndoieli, instinctiv. Până la urmă nu mai ții însă cont, te urci în lift spunându-ți „eh, lasă, am citit prea multe romane polițiste” sau „mă uit prea mult la ştirile de la ora 5”! Şi uiți de ce ți-a spus ție primul impuls. Nu e rău mereu, nu e nici bine mereu… există însă şi situații în care nu numai instinctul te avertizează, ci şi faptele, dar n-ai puterea să spui „până aici!”, „gata!”.

Nu sunt sigură că ştiu de ce m-am aruncat în aceasta dizertație… poate că gândindu-mă la trecut am avut nişte flashback-uri care m-au zdruncinat, mi-am amintit şi de cei care ar putea fi personajele negative ale acestei carți. N-am să scriu totuşi decât despre lucrurile frumoase. Voi încerca să le ignor pe cele care mi-au dat insomnii şi coşmaruri, am să le pomenesc doar dacă voi considera că pot găsi în ele macar o umbra de umor…

Am să mă întorc acum la ultima perioadă petrecută de mine la Uniplus, când au început să se vândă en gros acțiunile şi lumea s-a răspândit care încotro. Am povestit deja că nu se dădeau salariile, că diferența dintre noi acționarii şi simplii angajați era inexistentă şi că oamenii vechi, cu priză la

public erau tratați cu partea dorsală. O mare vină a avut-o conducerea radiolui care nu se descurca deloc cu banii. O altă vină a avut-o sistemul media, care nu creease încă vedetismul, aşa cum îl percepem astăzi.

Se scria de noi prin ziare, dar nu cum se scrie acum, când o grămadă de pretty faces, neavenite în media ajung totuşi vedete, numai pentru că locul lor de muncă este la un important post de televiziune sau de radio. Poate că nici acum nu s-a creeat un box office adevărat, însă în câțiva ani lucrurile se vor aşeza cu siguranță. N-ați observat că aproape în orice domeniu, noi românii urmăm aproape centimetru cu centimetru, tiparele americane? Iar în media acest lucru este cel mai vizibil.

063 –in the end, my friend…

Lucurile la Uniplus au început să se strice, aşa cum am mai spus, de prin 1993. În 1994 aveam 4 ani de experiență în media şi începusem s-avem pretenții de la meseria asta şi bineânțeles şi pretenții financiare. Nu mari, modeste. Din păcate, radioul era însă în plină dezvoltare, se întocmeau o grămadă de dosare pentru obținerea licențelor în mai multe oraşe din țară, iar Klinger strângea banii la ciorap şi reinvestea. Aşa se face că oamenii rămâneau neplătiți cu lunile, ceea ce i-a îndrumat spre alte posturi de radio sau tv, sau spre ziare şi reviste. Emisiunile de la radio ni se păreau din ce în ce mai plictisitoare şi fără rost, deja începusem să le facem aşa, ca să treacă timpul. Noroc cu ascultătorii, care ne mai susțineau şi ziceau „dă-i inainte", că în rest lehamitea era gata să ne omoare.
În programele obişnuite, de zi începusem să vorbim din ce în ce mai puțin pe post şi ne bucuram de câte ori aveam ocazia să ne pasam orele de program, care oricum nu ne erau plătite. Colaboram fiecare prin diverse părți, ca să mai facem un ban, iar visul multora era să părăsească corabia.
Ne strângeam seara la terasă cu Mircea Radu, Cristi Balaci şi cu Tomulică şef de trupă şi plănuiam cum să facem să plecăm cât mai repede din Uniplus.

V-am povestit ceva mai devreme de Bobby, care îşi pusese în cap să cumpere radioul şi am să vă spun acum şi ce-a făcut. Mai întîi m-a convins pe mine să-i cumpăr o acțiune, pe numele meu, că altfel nu se putea. Dupa aceea, noi deja nu mai eram în termeni amiabili, de când cu Azilurile (el îşi făcuse Azilul de Nebuni, eu rămăsesem cu Azilul de Noapte) s-a asociat cu Cătălin Tohăneanu, director comercial şi au început să cumpere cu bani buni acțiuni, de la cine apucau. Din cauză că sumele erau frumuşele, lumea a vândut. În plus, Bobby mai ştia şi cam ce nevoi ar avea fiecare şi încerca să-i ajute în schimbul acțiunilor. Pe unii i-a cumpărat chiar ieftin!
Eu nu vorbeam cu el, ne ignoram complet şi ne luam în balon reciproc, prin emisiuni. Într-o zi am avut însă o mare surpriză. Mă aflam în biroul comercial, unde se aflau şi Bobby cu Tohăneanu, Klinger şi alții. La un moment dat Bobină îi spune lui Tohăneanu: „Să stabileşti exact la ce oră te intâlneşti mâine cu Diana Singer la notariat, să faceți actele pentru cedarea acțiunii aceleia". Deşi eram acolo n-a catadicsit să-mi spună direct, ci prin intermediari! Asta ca mulțumire pentru toți anii în care l-am susținut şi pentru tot ce-a avut de învățat de la mine, pentru toate emisiunile făcute împreună şi pentru faptul că îl ajutasem să cumpere o acțiune in radio! Oare ce caracter poți să ai ca să faci aşa ceva? Şi ce caracter poți să ai că sa vii invitat într-o emisiune şi pe urmă să-ți faci emisiunea ta, la acelaşi post, cu un titlu asemanator? E ca şi când cineva ar veni invitat la tine în casă şi s-ar stabili fără să-ți spună în camera de alături! E ca şi când ai fi furat cu tupeu în timp ce te uiți la portofel stupefiat. Nu-ți vine să crezi că asta se întâmplă chiar sub ochii tai! Iar acum pretindea ceva fără ca măcar să aibe curajul să mă privească în ochi şi să-mi spună personal.
Încerc să mă amăgesc acum că i-ar fi fost ruşine, dar e doar o amăgire… atunci însă m-am înfuriat peste măsură şi i-am spus de față cu toată lumea că îşi va vedea acțiunea în momentul în care va fi dispus să discute cu mine despre asta, că eu nu vorbesc cu el prin Tohăneanu şi nici nu stau la ordinele lui. A urmat o ploaie de înjurături din partea lui, una dublă din partea mea şi amenințarea lui Bobby că mă va călca cu maşina. De dobitoc ce era şi de incult, nu se sfia să amenințe în acest fel, iar eu am fost prima căreia i s-a adresat în felul acesta. Au urmat şi alții, ultima fiind Marina, la adresa căreia amenințările şi injuriile au fost ceva de neimaginat. Ştiți cam cum se înjură şi se

amenință țiganii din piață sau cei de proastă condiție, atunci când se cerată? Ei, cam aşa amenința şi Bobby. Adevărul este că el, aşa cum am mai spus nu avea o cultură solidă (era chiar agramat, nu nimerea două acorduri gramaticale), dar avea experiență de viață. Şi nu avea maniere mai frumoase decât piețarii care vând manele la tarabe!
În fine, după circul la care a fost martor cu satisfacție şi uimire tot radioul am plecat trântind uşa şi l-am lăsat să bombăne pe limba lui. În următoare zile trebuie să recunosc că am fost ceva mai atentă la maşinile pe lângă care treceam pe stradă… nu că l-aş fi crezut capabil pe dobitoc să-şi pună în practică amenințările (avea totuşi suflet bun şi în plus, n-ar fi moştenit el acțiunile, heheh), dar rămăsesem aşa, cu o teamă… în plus, eu astfel de amenințări şi de injuraturi nu mai auzisem în viața mea! Am crescut într-o familie civilizată şi de bun simț. El se pare că nu…
În orice caz, după câteva zile, văzând Bobby că trebuie să-şi schimbe modul de abordare, că nu e de glumă cu nebuna, m-a sunat să-mi spună că vrea nu numai acțiunea lui, ci şi să cumpere de la mine acțiunile, în număr de două (a mea şi cea care o cumpărasem de la Andi Moisescu). Eu abia îl aşteptam! Aveam aşa o lehamite de radio Uniplus, încât plecarea mea era doar o chestiune de timp. Aşa că ne-am întâlnit urgent, omul s-a purtat cu respect şi n-a fost nici-o problemă, în câteva zile am încheiat tranzacția, i-am cedat acțiunea lui şi i le-am vândut pe ale mele. Dupa aceea am fost liberă că pasărea cerului! Dacă mai țin bine minte eu nu puteam să plec la alt radio fără sa-mi vând acțiunile mai întâi, deoarece se stabilise într-o şedință că cei care pleacă trebuie să vândă sau să-şi cedeze actiunea. Dacă plecai însemna implicit că renunți automat la statutul de acționar. Nu ştiu cum s-ar fi putut şi aplica aşa ceva, dar ştiu că nu ne prea venea să ne luăm tălpăşița ştiind că există o asemenea hotarire. Dar acum, gata! Vândusem şi puteam pleca încotro vroiam. Eu vroiam în vacanță, dar trebuia să-mi câştig cumva şi existența…

Bobby şi Tohăneanu s-au pus între timp pe acumulat şi în câteva luni au şi anunțat că vor prelua radioul. Lumea a vândut şi rămăseseră s-o mai convingă pe Marina, singura care mai putea fi convinsă dintre cei rămaşi. Şi cum mai putea fi convinsa? Prin şantaj! Din câte mi-a povestit chiar ea o aveau la mână cu nişte lucruri pentru care ea-şi pusese semnătura… nu vreau să intru acum în detalii, mă rog, nimic ilegal… doar că ei i-ar fi putut face zile fripte şi-atunci Bobină şi Tohăneanu (care între timp s-au şi făcut rude prin alianță, respectiv Bobby i-a devenit naş de cununie, probabil pentru a fi sigur că nu fuge cu acțiunile, hehe) s-au pus pe amenințări. Primul lucru a fost desigur, c-o s-o calce cu maşina… Apoi că-i omoară copilul şi soțul, apoi au terorizat-o cu telefoane noaptea, îi spuneau că n-o să-şi mai vadă familia, c-o s-o omoare, că, că, că… şi până la urmă Marina n-a mai rezistat să umble sub escortă şi-a cedat, moment în care Cătălin Tohăneanu (cu banii lui Bobby şi ai lui) a devenit acționar majoritar. Iar prima lor manevră a fost să vină cu bodyguarzii şi să dea pe toată lumea afara din radio. Apăreau DJ-ii la program şi constatau că nu pot intra în clădirea unde era postul de radio, pe starda Latină, decât dacă au legitimație de la Tohăneanu! Iar legitimațiile se eliberau din strada Speranței, la parter! Acolo s-au strâns aproape toți angajații şi acționarii radioului la acea data, să hotărască ce vor face. N-au putut acționa, decât pe cale legală. Şi-au luat avocat, s-au dus la poliție şi după 12 zile au intrat ei (Klinger &Co.) cu bodyguarzii. Nebunie curată, hehhe. Războiul Rozelor!
Când emiteau a lui Bobby, duminica se difuza muzică lăutarească şi populară. Suna radioul ca-n târg, dar asta era concepția lui Bobină. Avea şi teorii care mai de care mai interesante pe tema asta… de fapt Bobină era tare fericit. În sfârşit i se implinise visul, avea radioul lui, precum cravata de pionier. Degeaba plângeau copiii pe la porți, că-i radioul lor, el avea o teorie care cică era de la americani, că treburile se rezolvă „cu banu' şi cu ganu'". Bani le-ar fi dat tuturor celor care vroiau să lucreze în radio sub conducerea lui (mi-a propus şi mie la un moment dat), iar cu ganu' i-ar fi împuşcat pe toți care i se împotriveau. Ciudată combinație omu' ăsta, care la 47 de ani era ca un copil dispus oricând sa-şi dea cele mai frumoase cartonaşe pe o jucărie că radioul. Din păcate n-a avut parte de el decât câteva zile, căci Klinger a ripostat cu poliția şi statutul societății, care interzicea vânzarea acțiunilor fără un anunț prealabil şi licitație în cadrul societății. Aşa se face că am ajuns eu din nou acționar! Iar Cătălin Tohăneanu mă chema, pe mine şi pe ceilalți, la data de 23 mai, 1995, „în judecată şi personal la interogatoriu" „pentru că în contradictoriu" să se constate că are „o cotă de participare la pierderile şi/sau beneficiile S.C. Uniclub Multimedia S.R.L., de

54,08%”.
„Cu toate că în prezent am o participare la pierderi şi/sau beneficii de 54,8%” continua el în citaţie „mi se refuză de către ceilalţi asociaţi posibilitatea înregistrării la Oficiul Registrului Comerţului al Municipiului Bucureşti a drepturilor şi obligatiilor ce decurg, motivându-se că există NEMULŢUMIRI MORALE. Totodată s-au adoptat hotărâri care îmi încalcă dreptul meu de decizie şi vot în Adunarea Generală”.
În fond, chemarea foştilor acţionari la tribunal a fost făcută pentru ca fiecare să declarăm în faţa instanţei că ne vândusem acţiunile (sau părţile sociale).
Ce făcuse de fapt Klinger: de câte ori cumpăra o acţiune nota repede şi se ducea la Registrul Comerţului să o înregistreze. Aşa a făcut şi cu ce-au cumpărat ceilalţi acţionari, de exemplu eu. Cum cumpăra cineva, cum se făcea înregistrarea, însă atunci când a început Tohăneanu să cumpere en gros şi era clar că vrea să devină majoritar nu s-a mai înregistrat nicăieri şi s-a impus regula cu anunţul şi licitaţia în cadrul societăţii. Ceea ce mereu am susţinut că n-a fost cinstit. In love, as in war… dacă ai pierdut, ai pierdut… iar statul român ar fi trebuit să dea dreptate celor care aveau majoritatea. Asta dacă nu erau avocaţii, ehe, când apar ăştia e vai mama ei de justiţie, hehe.

Pe vremea aceea eu eram deja la Radio 21 şi aveam o emisiune, „Blow Up”, un talkshow de noapte. Am sunat la Uniplus şi am aranjat un duplex (în direct, normal) despre scandal. La ei pe post erau Traian Radu, Radu Filip, iar in studio Bagheera parcă, Klinger şi alţii. La noi pe linia telefonică erau Bobby şi Tohăneanu. De nedescris tărăboiul care a ieşit! Eu eram în tabăra lui Bobină, pentru că n-am putut înghiţi chiţibuşurile de care se lega Dani. La urma urmei şi visul lui, ca şi visul lui Bobby a fost să devină acţionar majoritar. S-au luptat amândoi pentru acelaşi lucru, cu diverse arme. Pe de o parte Bobby avea banii şi acţiunile, iar de cealaltă parte Klinger avea chiţibuşuri avocăţeşti şi o droaie de fanatici şi războinici prin vocaţie, care-l susţineau.
De ce am fost de partea lui Bobby? Pentru că am ales dintre două rele şi pentru că aşa mi s-a părut mie mai cinstit! Şi-apoi, Bobby ceruse o emisiune, iar Klinger i-a dat-o… cu alte cuvinte, dacă de la unul aveam pretenţii (respectiv de la Dani, ca să nu existe confuzii), de la celălalt mă aşteptam la orice! Pe Dani l-am preţuit enorm şi nu mi se par decât simple speculaţii în stilul caracteristic, vorbele celor care spun că aş vrea să-l denigrez în vreun fel… nici vorbă! Cu Dani, dacă vreţi, m-am simţit mereu pe un câmp de luptă amical, în care aveam fiecare toate piesele pe masă şi aşii în mânecă. Chiar şi povestea cu radioul a fost un joc permanent, cu echipe diferite, dar din care fiecare a câştigat câte o rundă.
În fine, atunci s-au certat, s-au dus şi s-au întors, a venit fiecare cu bodyguarzii şi-au ocupat clădirile, a fost un circ total. După aceasta, unii emiteau din Latină, ceilalţi din Speranţei, până când Klinger a depus plângere la CNA, că se emite ilegal din Speranţei (unde era Bobby &Co), când în acte scria că trebuie să se emită din Latină… aşa că CNA-ul a suspendat licenţa de emisie a Uniplusului pe o perioadă de trei luni. Punct.
Trei luni! Atâta timp a avut Dani la dispoziţie să câştige războiul şi l-a câştigat, căci ăilalţi doi s-au plictisit şi-au vândut. Pe bani buni, lui Popa Cristinel care a fost, din câte am înţeles principal acţionar la RDT, Tofan şi ESS.
Iar acum Popa Cristinel i-a vândut lui Burci, care însă a pus condiţia că ori cumpără tot, ori nimic, aşa că şi ceilalţi acţionari rămaşi (Klinger &Co) au fost nevoiţi să vândă… şi iată cum a luat sfârşit toată tărăşenia până la urmă… tot din cauza banilor… când au vândut n-a mai făcut nimeni grevă, n-a mai păzit nimeni radioul cu trup şi suflet… acum sunt fericiţi dacă-i angajează noii patroni…

Ciudat e că simt aşa, o tristeţe, când ma gândesc că după toate aventurile s-a spulberat un vis frumos în care am crezut odată… timpul nu se mai poate întoarce, noi nu mai avem entuziasmul de atunci… mă gândeam dacă am mai putea noi cei de-acuma să ne strângem şi să facem macar pentru o zi, un post de radio pirat, care să se numeasca Unifan… oare cum ar suna? Din păcate, cred că foarte profesionist….

064 - Radio 21

N-o să uit cât trăiesc seara în care am făcut eu cunoştiinţă cu Radio 21. Era o zăpadă pe stradă, albă şi de vreo juma' de metru, de nu mă vedeam şi eu umblam de nebună să găsesc sediul postului, din strada Ion Slătineanu, intrarea Filioara. Era pe la începutul lui decembrie, 1994 când eu deja eram pornită rău să plec de la Uniplus, aşa că m-am dus să văd ce-o fi şi cu acest radio care emitea precum internetu', hehe. Aveam un bun amic acolo, pe Vadi Ruş, pe care-l descoperisem pe vremea Uniplusului, în martie 1993, când, îşi aminteşte Vadi „aţi dat un anunt pe post că aşteptaţi casete demo. Am trimis şi eu. Şi m-ai sunat că e ok. M-ai învăţat butoane şi după aceea m-ai plasat lui Liviu Zamora, noaptea. Apoi am primit şi programe, mai veneam prin nopţile tale de program… Cam ăsta a fost începutul. Am plecat …nici nu mai ştiu când…după vreo 3 sau 4 luni? Ceva de genul ăsta. Dia (care era şef de DJ) avea probleme cu vocea mea şi m-a trimis acasă să mai studiez dicţie şi intonaţie. Ironia sorţii face ca peste ani, Dia să- l roage pe Nic Cocârlea să vorbească cu mine ca să îi fie invitat permanent în „La Stradă" (la radio 21). Nu m-am opus… Dia are voce bună!".
Cam asta îşi aminteşte Vadi despre începuturile lui în radio. El e medicinistul de care vă vorbisem mai pe la începutul cărţii, omul cu 10 pe linie la toate materiile, dar căruia i-a luat radioul minţile, hehehe. Avea o adevărată pasiune, mai ales pentru chirurgie, dar i-a scos Dumnezeu radioul în drum şi asta a fost. În timp a devenit şef DJ la radio XXI, iar apoi director general. Acum e director de programe, dar la Uniplus, defapt Radio Star. Ce mică e lumea şi cum se învârte… Poate apare iar şi Dia în contextul ăsta, hehe.Vedeţi, nu toţi îşi dau seama de la început dacă vreun om sau altul va face sau nu carieră în radio. Trebuie să asculţi de instinct. În cazul lui Vadi, eu l-am avut, Dia nu. Dar apropos de Dia:chiar are voce bună! Păcat că acum şi-o foloseste doar să vorbească cu clienţii în magazinul lui de computere… mare păcat!
Au fost însă şi cazuri când m-am înşelat, de exemplu în cazul lui Mircea Radu, căci dacă e adevărat că i-am ascultat caseta demo (nu ştiu nici eu exact, eram doi care le ascultam, eu şi Z-ul) şi nu l-am primit în radio înseamnă că am făcut o greşeală… peste ani mi-a şi spus: „Singeroaico, nu m-ai primit atunci…" I-am răspuns că dacă aş fi ştiut cât de bine arată, sigur nu-l refuzam, trebuia să-mi aducă caseta personal, hehehe. E o gluma, nu trageţi concluzii pripite!
Radio XXI (scris exact aşa cum vedeţi) s-a lansat în septembrie, 1993, iar şef pe atunci era domnul Marin Traian, omul care făcea pe vremea lui Ceaşcă la Televliziunea Română „Un zâmbet pe 16 mm", singura emisiune pe care o mai urmăreau românii. Printr-o cunoştiinţă, Vadi a ajuns la el şi l-a întrebat dacă mai fac angajări. „Erau doar trei DJ la ora aia, locuri libere destule, deci m-au luat", povesteşte el. „Prima oară am ascultat Radio 21 după ce mă angajaseră. Era o tragedie… dar am crezut în steaua lui. Erau 3 categorii de voci pe post la vremea aia: ştiriştii, compeurii- adică ăia care povesteau poporului lucruri inteligente şi redactorii muzicali, adică ăia care puneau muzică şi mai prezentau piesele din când în când, de regulă într-un mod neinteligent pentru că altfel ar fi fost compeuri".
Bine că n-am ajuns la compeuri, un termen de care n-aţi avut de unde să auziţi decât dacă aţi fost angajaţi la Radio Bucureşti sau aţi lucrat la începuturile lui, la radio XXI. Compeurii erau ceea ce noi azi numim jurnalişti sau redactori, adică cei care prezintă emisiunile şi le şi scriu de obicei. Compeurul se presupunea că e un om inteligent şi cu o vastă cultură. Stătea în cabina de emisie şi baleta încercând să-l facă pe mixerist (azi DJ) să priceapă când trebuie să-i închidă sau să-i deschidă microfonul, ca să se adreseze naţiunii. Compeuri dintr-ăştia mai văzusem numai la Radio Vacanţa, v-am spus, iar când am făcut prima vizita la XXI, Vadi făcea parte din tagma lor. M-am speriat rău de stilul ăsta de lucru, eu veneam de la un post independent, la care tu centrai, tu dădeai cu capul… Am stat eu ce-am stat, m-am gândit bine (da' nu foarte) şi-am zis :"soartă, unde m-ai adus?", după care m-am mai calmat, căci studioul arăta mai bine şi mai curat decât la Uniplus, ba aveau şi aer condiţionat! Oamenii erau veseli şi drăguţi (deşi unii mai practicau iluzionismul şi astfel dispăreau şi de acolo o grămadă de CD-uri şi casete). Iar afară era iarnă, se apropiau sărbătorile, aşa că am zis că n-ar fi rău să schimb locul.

Acum sunt pe cale să scriu ultima parte a acestei cărți şi e tot decembrie, în câteva zile sărbătorim Craciunul. Ieri am fost în vizită la Radio 21, care acum îşi are sediul într-o clădire de birouri din Calea Victoriei, la etajul 9. Urci cu liftul şi când ajungi sus alegi: la stânga Radio Total, la dreapta: Radio 21 (fac amândoua parte din acelaşi trust). Încăperile sunt minuscule şi întunecate, iar atmosfera e rece, neprimitoare, în ciuda pomului de Crăciun şi a ghirlandelor agățate peste tot. Directorul radioului, Alex Macavei, alintat de colegi şi de cei care vor să se pună bine cu el „Maca", băiatul care venise acum 10 ani în radio cu o floare pentru Doina Ene era într-o şedință care dura de vreo cinci ore. Nu l-am mai aşteptat.

065- Radio 21, comunistii si FMu'

La momentul lansării, proprietarul Radio XXI era Fundația Secolul XXI, care avea scopuri culturale şi avea ca membri fondatori personalități de seamă printre care Oliviu Gherman, părintele Tatu, Solcanu şi alții. La sfârşitul anului 1993, Marin Traian renunțase la conducerea postului şi rămăsese colaborator, director general fiind numit domnul Mircea Cranta. Director de programe era Cristian Unteanu, redactor şef la ştiri, Sofia Şincan iar director muzical a fost numită celebra Daniela Caraman Fotea. Aşa s-a târât Radio XXI vreo 2 ani şi jumătate, încercând sub „măreața conducere" să fie o copie palidă a radioului public din anii '60. Cei pe care i-am amintit mai sus încercau practic să facă pe stil vechi un radio în FM şi credeau că experiența într-un radio care nu avea nici-un fel de legătură nici cu piața în schimbare, nici cu muzica de atunci le este suficientă. Alți contrazişi de istorie! Noroc că mulți dintre ei s-au lăsat destul de repede de jucăria asta şi s-au aruncat cu toate forțele în… politică.
În 1995 am intrat şi eu în scenă, căci după ce l-am rugat pe Vadi să-mi pună o pila la Mircea Cranta şi acesta m-a primit imediat, am intrat pe grilă sub conducerea stimatei Fotea. Această doamnă scrisese pe vremea lui Ceaşcă o enciclopedie muzicală, din care lipseau o grămadă de artişti (din cauze politice, pe vremea lui Ceaşcă nu puteai să scrii de artişti români de exemplu, care au fugit din țară) şi fusese redactor la Radio Bucureşti. Ştiu că se credea foarte cultă doamna şi bnuiesc eu că avea impresia, ca orice om de-atunci cu experiența dânsei, că noi ăştia micii suntem nişte tăntălai înculți, fără pic de perspectivă. Sub oblăduirea ei trebuia să prezentăm mereu playlist-urile înainte de program, pe care ea trebuia să le aprobe. Nu cred că va puteți imagina cât ne tortura acest lucru!!! Eu cel puțin venisem dintr-un radio în care eu făceam playlistul şi acum eram pusă în fața unei situații foarte ciudate: muzica generației mele, pe care eu o cunoşteam atât de bine trebuia să fie aprobată pentru a intra în program de către un om care venea dintr-un radio unde ani de zile s-au difuzat numai muzică românească şi teatru radiofonic! Aşa că băgam în playlist-uri o grămadă de trupe de nu auzise neam de neamul ei şi ne distram la culme când începea să strâmbe din nas că trebuie să le scoatem, că sunt melodii inculte şi idioate. Cel mai rău o enervau piesele rock, aşa că aveam grijă să-i trec pe listă Type O'Negative cu „I know you're fuckîng someone else", hehehe. Turba rău! „Ce vocabular! Ce cuvinte! aşa ceva nu este permis!"
Iar eu veneam dintr-un mediu în care TOTUL fusese permis. N-am avut eu vestitul top intitulat „Nice fuckin' ballads"?. N-am avut metal party-uri şi alte emisiuni precum „Azilul de noapte", în care se înjura orice? Iar dintr-o dată, stop, că nu-i plăcea lui Fotea… e-adevărat că nu mă mândresc cu asemenea exprimare (dar nici nu mi-e ruşine!), dar după revoluție înjurai cu pasiune şi nesaț, mai ales într-o altă limbă decât cea oficială!
Ce mi-a plăcut însă la dânsa este că avea pretenția să ne exprimăm corect româneşte şi latineşte. Țin minte că a supărat-o cumplit că am pronunțat Status Quo cu accent englezesc. Numai că nici trupa cu pricina nu-şi pronunța numele altfel, hehe.

Şi „La Starada", talkshow-ul pe care l-a înițiat Vadi la Radio 21 era tare cuminte…până am apărut eu, că invitată, mai lucram încă la Uniplus. O dată cu mine s-a stricat şi talkshow-ul lui, noroc că nu-l asculta doamna Fotea, că era emisiune de noapte. Încercam în general să aduc cu mine radioul independent într-o formula „naşpa" rău, o amestecătură de radio comunist, fosile şi atehnică. De ce zic atehnică? Pentru că iată ce-şi aminteşte şi Vadi: „E foarte ciudat, dar asta demonstrează că se

poate. Emițătorul şi antena radioului erau plasate pe hotel Parc. Studioul era într-o vilă pe Intrarea Filioara (din Ion Slătineanu). Iar legătura până la hotel Parc se făcea pe linie telefonică dedicată (ca pentru internet, nu v-am zis?). De asta se şi auzea ca la telefon în primul an. Aveam un mixer rusesc (cum era şi la Uniplus), multe magnetofoane Kashtan, dar şi un CD-player şi un deck Technics". Adică, chelul dacă n-avea tichie nu era sănătoas, hehe. Nimeni n-asculta radioul ăsta, decât dacă chiar n-avea ce face şi-şi dorea experienţe masochiste!
Intrarea lui Edgar Surin în Radio XXI însă a adus postului cel mai modern studio al Bucureştiului din vremea aceea. Prin 1995 a apărut încă un asociat în SC Radio XXI SRL şi anume firma EST SRL, aparţinând (nu ştiu dacă în întregime) lui Edgar Surin. În orice caz, studioul era modern, dar tot ca internetu' emitea radioul. De-aia nici nu prea se auzea şi se pare că fundaţiei Secolul XXI nu-i displăcea. Păi de ce să se mai şi audă, ce, ne dă la export? Hahahaha!
Ce-a mai fost şi cu fundaţia asta! Erau numai PDSR-işti în ea, iar radioul era închinat politic. Ţin minte c-am primit 10.000 de lei penalizare odată, când n-am vrut nici în ruptul capului să-i dau dedicaţie de ziua lui, lui Adrian Năstase. Era sarcină de la partid, iar eu asemenea sarcini nu primesc! Doar n-o să-i cânt osanale lui Năstase în direct, gândeam eu. Aşa că domnu' Cranta, directorul postului la ora aceea m-a penalizat. Heh! Mare şmecherie, doar eram obişnuită, reblă cum sunt de+o viaţă….Klinger mă penalizase de N ori pentru fumat în studio, acum Cranta că nu i-am dat dedicaţie lu' sefu… uite, numai d-astea am pătit şi trebuie să recunosc că n-am scăpat de penalizatu' ăsta nici în ziua de azi. Da' las' că poate mă cuminţesc până la urmă, hehe. Oricum, ţin să mă folosesc de acest prilej pentru a-i ura „La mulţi ani" domnului Adrian Năstase, pentru acea zi de naştere şi pentru restul care au urmat şi care vor mai urma. În fond, aşa-i frumos de ziua cuiva, nu? Dar nu pe post! Uite c-am scris aici, în carte.
Şi mi-am mai luat o penalizare de la Cranta, că am constatat on air într-o zi, că s-a schimbat mobilieru' în studio, deoarece cu o zi înainte fusese Ion Iliescu în vizită. Doamne, Doamne, comuniştii ăştia tot cu vizitele şi cu politeţurile! Dacă am fi zis noi că vrem scaune calumea în radio, sigur nu se putea, da' aşa, c-a venit şefu' s-a făcut imediat investiţia! Şi sigur, Cranta nu m-a penalizat direct, m-a aşteptat el la cotitură cu ceva, cred c-a descoperit şi el că fumeasem în studio şi a pus-o pe seama acestui fapt. Dar eu ştiam pentru ce, hehe.
La Uniplus venisera o grămadă de „ştabi" alde Iliescu, dar n-am schimbat niciodată nimic. Ba în hotel Modern îi şi puneam să facă sport şi să urce 12 etaje perpedes, printre moloz şi cărămizi. Înstrucţie! Oare ar mai veni ăştia azi la radio, în asemenea condiţii? Neah, că acuma nu le-ar da voie PR-ul personal, hihihi.

066- primul talkshow la Radio 21

Să revin însă la doamna Fotea. Dânsa încerca de multe ori să fie şi drăguţă, mai ales când s-a prins că nici-un DJ n-o prea înghiţea. Ţin minte c-am fost odată cu Kid (setterul meu irlandez) în radio şi i-a plăcut la nebunie de el… L-a alintat „porcule"! Altă dată era aşa de drăguţă cu tine, precum un borcan cu gem. Pe 19 ianuarie 1995 însă n-a mai rezistat, şi-a luat concediu 10 zile, după care a plecat defînitiv din Radio XXI. Iată ce-şi aminteşte Vadi: „La mijlocul anului 1995, contrele puse acestei echipe de către DJ a determinat conducerea superioară să conştientizeze praful care se aşezase pe radio. Şi atunci a fost adus un director de marketing tânăr- Tiberiu Olteanu şi numit un nou director de programe- Cristi Dicianu, venit de la Radio Contact. Tot atunci ai apărut şi tu şi, ulterior Nicolae (Nic Cocârlea). Daniela Fotea şi Sofia Şincan s-au simţit atacate şi au părăsit corabia. La ştiri a fost numită redactor şef, Cristina Bazavan- azi PR la Europa FM- iar la Programe am fost numit eu ca redactor şef, în locul lui Cristi Dicianu care după doar câteva luni s-a dus la ProFM".
Adevărul este că Fotea plecase din Radio XXI pentru că era sabotată din greu de dracii de copii, adică de noi, hehe. „Cireaşa de pe tort" a fost când ne-am dus la Cranta cu un playlist 90% inventat şi aprobat de madame Fotea. Tăiase toate piesele rock şi lăsase numai piesele inventate de noi, ceea ce a demonstrat clar că n-avea nici-o treabă cu un post de radio în FM.
Si Tiberiu Olteanu şi Dicianu şi-au dat apoi pe rând demisiile când au constatat că atâta timp cât era

Fundația Secolul XXI la putere nu se putea face un radio calumea. În plus – nu existau nici bani şi nimeni n-avea chef de investiții. Edgar Surin cumpărase nişte părți sociale, dar nu era deloc mulțumit de ceea ce primea în schimb. În plus, ca să facă bani el era ocupat cu tot felul de alte afaceri.
Atât Tibi Olteanu, cât şi Dicianu au fost băieți de gaşcă. Şi amândoi au vrut să inoveze, să schimbe ceva. Dacă de primul nu mai ştiu din pacate nimic, de cel de-al doilea ştiu că se numără printre şefii de la PRO FM. A avut şansa de a se realiza, iar timpul cred c-a şters cu buretele dezamăgirea pe care a trăit-o la începuturile Radio XXI. Ți minte că odată am organizat o emisiune „Miss Radio XXI" (auzi, ce tâmpenie, miss la radio! Dar cred că tocmai asta m-a şi „fascinat" atunci) şi nu i-a plăcut, nu mai ştiu de ce, dar pot să deduc, haha. Dupa ce că ideea era tâmpită, nici c-am avut vreun ajutor în punerea ei în practică, în afară de colegii mei (Felix Crainicu, cred şi Nick), care au venit să mai debiteze şi ei câte ceva la microfon. Concurente am avut o grămadă (alte defazate, după ce că eu am organizat tâmpenia aia, ele au venit să şi concureze, hahaha). Dar „circul" a ieşit jalnic, cred că singurii care s-au distrat la emisiunea aia am fost doar noi cei care am prezentat-o. Dar ce să-i faci? Alte emisiuni n-aveam şi încercam şi noi să mai învioram puțin atmosfera şi să aducem puțin dintr-un post independent, pe frecventa prăfuită a radioului.

Revenind la mine, iată că după ce m-am zbătut să ajut la punerea pe picioare a unui post de radio, atunci o luam de la început. Iar săracie, iar hei rup… O oră de program era plătită cu 3.900 de lei, impozabili! Realizam programe de după amiaza, dar fără prea mult entuziasm. Mă plictisisem rău de radio, ăsta e adevarul şi din păcate nici nu ştiam ce ar trebui să fac, încotro s-o apuc. Trecând zilele acestea din nou pe-acolo am crezut că o să mă lovească puternic nostalgia, dar mi-am dat seama că plictiseala aceea nu mi-a trecut nici până în ziua de azi. De unele lucruri sau de unii oameni ajungi să te plictiseşti, însă după o vreme se aprinde iar scânteia şi poti s-o iei de la început. De alții însă, sau de alte lucruri ajungi să te plictiseşti o dată pentru totdeauna. Aşa m-am plictisit eu de radio. Aproape că nici nu mai conştientizam că vorbesc în fața unui microfon deschis, cât despre muzică, deja mi-ajunsese până-n gât! Orele de program ajunseseră un calvar, la capătul căruia nici măcar n-aveam sătisfacția unei munci apreciate. Nimeni nu-ți spunea dacă-a fost bine, dacă-a fost rău… şi cred că uneori îmi conştientizam autosuficiența, ceea ce mă deprima. În plus, feedback-ul nu era ca cel de la Uniplus, care fusese cel mai ascultat post din Bucureşti. Radio XXI nu era concurentul nimănui, cred că nici în sondaje nu exista.

Pe vremea aceea mai făceam „La Strada", cu Vadi, un talkshow care adunase toți nebunii din Bucureşti. A născut chiar şi cluburi, cum ar fi cel din Cuza Vodă, la unul Caton, mare filozof în viață, care-şi strângea toți amicii şi ascultătorii la el acasă, să ne-asculte emisiunile împreună. Până la urma i-am vizitat şi noi, să le vedem fețele şi țin minte că am rămas foarte surprinşi de ce am văzut acolo: misogini, complexați, războinici şi filozofi, o amestecătură cum nu se poate mai ciudată. Stăteau la taclale în fața unui aparat de radio şi comentau tot ce auzeau. Ciudată invenție şi talkshow-urile astea, poți isca adevărate scandaluri sau controverse, poți manipula minți, chiar şi atunci când nici tu nu şti exact despre ce vorbeşti, hehe. Țin minte că de multe ori n-aveam nici-o temă şi cu 5 minute înainte de intrarea în emisie făceam un brainstorming rapid, ca s-o găsim. Ne storceam creierii iar uneori eram inspirați, alteori, nu.
Pe atunci habar n-aveam de puncte de rating, aşa că nu ne prea dădeam seama dacă suntem ascultați sau nu, decât după numărul telefoanelor. Cel mai stresant era atunci când sunau aceeaşi oameni, abonați permanenți la orice temă. Te țineau câte o oră şi nu spuneau nimic, mai sunau câțiva care înjurau şi în rest de multe ori ajungeai să te întrebi de ce nu eşti la tine acasă, la televizor, ce naiba cauți tu om normal, noaptea în studio. Până şi portarul dormea dus!
O altă emisiune pe care am pus-o la cale a fost „Natural Born People", după filmul lui Oliver Stone „Natural Born Killers". Ma inspirase tare mult acel film şi am decis că trebuie să fac o emisiune care să-i poarte numele. Acum şef de DJ era Vadi, aşa că puteam face ce aveam chef, aveam pile! În orice caz, aceea a fost cred ultima mea încercare de a mai inventa ceva. Căsnicia mea cu radioul era clar pe butuci şi nici măcar un tribunal nu ne-ar mai fi putut împăca vreodată! Pe vremea aceea nu ştiam ce-i aia carieră şi nici că trebuie să-ți croiesti un drum în viață (sinceră să fiu şi acuma mi se

pare desuet „îndemnul”). Nimic nu mi se părea imposibil şi puteam în orice secundă să răstorn munţii, care dacă n-ar fi existat, i-aş fi inventat sau dimpotrivă, i-aş fi ignorat, erau prea mici…
În scurt timp s-a inventat „powerplay-ul’, adică o piesă care se difuza de mai multe ori în acelaşi program (sau pe zi, nu mai ştiu acum exact) şi pe care o alegeau DJ-ii. N-o să uit niciodată de exemplu piesa Antract „Eşti frumoasă/Dar eşti extraordinar de proastă”, pe care o difuzau toţi, en gros. Mai era şi piesa care face parte din coloana filmului „Pulp Fiction”, refrenul era ceva gen :”Girl, you’ll be a woman, soon” şi ţin minte c-o aveam pe minidisc. Ah, aceasta invenţie m-a înnebunit la început şi m-a torturat, pentru că mi-a fost tare greu să mă obişnuiesc cu telecomanda. Nici acasă, la televizor nu cred c-aveam. Genericele de ştiri şi „virgulele” dintre ştiri, jingles-urile, toate erau pe minidisc şi mi-a trebuit multă vreme să mă obisnuiesc cu aparatul acela îngrozitor. Sper că s-a desfiinţat între timp, hehe… Ce mi-a plăcut însă era faptul că începuse să se renunţe la casete, ceea ce era o mare bucurie. Nu mai trebuia să stai să cauţi ca tâmpitul piesa şi nici nu mai intra pe post fâsâitul acela specific. Curând s-a întrodus şi calculatorul în emisie, ştiu că dădeam jingles şi generice de pe el. Mare invenţie, zău!
În februarie, în urma unei şedinţe cu Cranta ni s-au mărit salariile la 225.000 de lei brut, în cazul meu. Tot atunci, şeful nostru venise cu ideea că trebuie să renunţăm la animaţie, să facem numai emisiuni. Mare prostie! Făceam ce făceam şi ne îndepărtam din ce în ce mai tare de un radio în FM. Între timp toata lumea complota…
Alte emisiuni pe care aveam să le introducem în grila de programe au fost „Short stories” (despre istoria trupelor rock) şi „Schimbul 4”, un program obişnuit de după amiaza. La aşa zisii compeuri nu se renunţase însă, chiar dacă existau Dj. Cu ideile lui Cranta, pe lângă faptul că puneam muzică şi făceam animaţie, trebuia să mai deschidem de câteva ori microfonul, ca să intre cu graţie pe post tot felul de doamne şi domnişoare care debitau „ştiri” selectate din ziare! Şi ce fumuri pe capul lor, n-aţi văzut aşa ceva, parcă ar fi fost decupate din romanele de epoca, cu domnişoare care aveau mereu nevoie de săruri!
N-am înţeles niciodată rostul lor, deşi la un moment dat am început să citesc şi eu ziare la microfon, oricum nu ne-asculta nimeni. Şi cred că asta a fost cea mai mare deziluzie a mea. Mai întâi a căzut Uniplusul, acum eram la un post care nici măcar nu era bine recepţionat… iar eu nu mai eram dispusă să ridic vreun deget pentru cauze pierdute din vina altora… Noroc cu invitaţii în studio, artişti şi oameni politici. Cei din urmă mă distrau la culme cu minciunile lor şi mulţi spuneau lucruri ilogice de-a dreptul.

067 –Fat Frumos, Airbus-ul si audientza

Ţineam un jurnal la vremea aceea şi iată ce mi-am notat: „Eu, Nick şi Vadi am întârziat la şedinţa cu Cranta, aşa că ni s-au luat din programe… prin urmare ne-am dus să bem ceva”, hehe, ne-am „răzbunat”. Altă dată m-a rugat Cristina Bazavan să fac eu ştirile. Eram aşadar şi DJ şi stirist şi-am vrut să le demonstrez cum se fac ştirile, deh, orgoliu de independent! L-am rugat aşadar pe Cristi Balaci, fostul meu coleg de la Uniplus să mă ajute. Prin urmare, în timp ce eu eram în emisie, el asculta toate posturile de radio şi înregistra ştirile. Altă sursă de informaţie n-aveam şi nici să luăm ştirile din ziarele de dimineaţă, la 9 seara, n-aveam chef. aşa că am furat ştiri de la celelalte posturi şi a ieşit un jurnal first class. M-am bucurat mult atunci şi am avut senzaţia că mai iau o gură de aer „sănatos”. A doua zi ştirile se făceau tot din ziare… Ţin tare mult să remarc un lucru: noi, la Uniplus chiar ne-am bătut capul să facem ştiri şi să învăţăm, să fim cei mai buni. La radio XXI lucrurile au mers, cel puţin la început, tare liniar… iar lumea nici nu se zbătea prea mult, era fericită cu salariul ăla brut şi nemulţumită că nu se poate face mai mult. Era ca munca la stat, pe vremea lui Ceauşescu. Vorbesc aici de jurnalisti şi de renumiţii „compeuri”, ehhee.
La DJ erau câţiva entuziasmaţi, printre care daţi-mi voie să-i numesc pe Florin Velea (un băiat de zahăr), mai târziu Dan Dima, care a făcut din matinal unul dintre cele mai ascultate programe din Bucureşti, Body (Adi Simion, acum la Mediaservices), cu celebrele party-uri de sâmbătă noaptea şi cu top-urile (de care nu s-a dezlipit nici în ziua de azi), Felix Crainicu (acum la radio Total), copil fain, rocker de-al nostru, Nick (cu talkshow-urile lui), Andreea Billig (acum redactor şef la revista

Popcorn), Mihai Pahonțu, Anca Niță, Diana Sârghi şi alții, îmi cer scuze dacă nu i-am menționat chiar pe toți.
Dintre ei am colaborat cel mai bine cu Nick şi cu Felix. Primul avea un umor şi un sarcasm deosebit, acesta fiind şi motivul pentru care l-am recomandat lui Vadi, să-l angajeze, Nick fusese coleg cu mine la Uniplus. Felix era foarte pasionat de muzică, el făcea cam ce făcusem şi eu la „Dialog Rock", aducea o grămadă de trupe în studio, organiza concerte unplugged în emisiunile lui şi promova o grămadă de artişti. Din păcate nu se bucura de o audiență foarte mare, deoarece nici postul nu era ascultat.
Dar apropos de rock: mereu s-a pus problema scoaterii lui din programe, a deranjat pe toată lumea în asemenea hal, încât şi rockerii au ajuns până la urmă la concluzia că asta-i hiba. Pe lângă rock mai făceau şi talkshow-urile parte din rândul inamicilor unui radio ascultat. Aşa că până la urmă soluția a fost simplă: scoatem rock-ul, scoatem talkshow-urile şi vorbăria şi gata radioul de top.
La început a fost discotecă cu antenă, pe urmă s-a mai renunțat la beat. În final s-au câştigat ascultători. Un radio fără personalitate avea în curând să cucerească pe toată lumea. Numele DJ-ilor aveau să se topească în necunoscut, totul s-a transformat odată cu trecerea timpului într-o „pată sonoră" care îți trece pe lângă ureche şi nu te deranjează. DAR a venit Făt Frumos şi-a schimbat lucrurile!!! Aiurea, n-a venit nimeni, nu vă entuziasmați, hehe. Rețeta cu lipsa de personalitate (transformată în format) ține şi azi, deşi PRO FM-ul m-ar putea contrazice, ei sunt defapt ultima şansă să se mai petreacă oareşce în FM. Uniplusul e acum RADIO STAR (un nume care i-a fost propus şi lui Klinger în 1993, dar am ajuns la concluzia că nu e destul de sonor şi de „catchy"), cu o campanie slabă şi cu un target care mi se pare cel puțin bizar: femei între 25 şi 35 de ani! Ce „target" o mai fi şi ăsta, nu ştiu, încerc să-mi imaginez femeile astea care ascultă şi nu văd nicicum „poza"… în fine, or şti ăştia cu marketingul…
EUROPA FM se bazează tot pe uniformizare şi lipsă de vedete, adică de personalitați, în opinia mea. Radio Romantic dă muzică din anii 70 şi muzică uşoară, tot ca tonomatul. Ar mai fi Contactul, care nu s-a dezmințit, Radio 21 care pune accentul pe evenimente şi restul de radiouri, care nici nu mai contează. Iar în spatele tuturor acestor posturi de radio se află o armată de oameni de marketing, care se dau peste cap să afle cum mai stau cu ratingul şi cu imaginea. Două lucruri lipsesc din tot acest context, bine pus pe hârtie şi bine reprezentat: ideea şi instinctul. Restul e… maculatură.

La data de 31 martie, 1996 s-a prăbuşit un avion Airbus, pe ruta Bruxelles-Bucureşti. A fost pentru prima dată când un post românesc de televiziune filma din elicopter şi acela a fost PRO TV-ul (nu mai ştiu de ce-am remarcat eu tocmai acest aspect). Tot acest post a făcut şi cea mai monumentală gafă! Nişte reporteri isteți nevoie mare s-au dus la soția pilotului acasă. Aceasta nu ştia de prăbuțirea avionului, aşa că nemernicii i-au dat ştirea „în direct", mai precis :"doamnă, unde trebuie să plece soțul dumneavoastra când se întoarce din cursă? În Bulgaria? Şi ar fi vrut să cumpere jucarii copilului din Bulgaria, nu? Ei bine, aflați că soțul dumneavoastră a murit în accidentul aviatic de la Baloteşti". (sau era cel de la Baia Mare, nu mai ştiu exact, căci au fost două, la fel de grave). Nu cred că vă puteți imagina disperarea de pe fața femeii… gândiți-vă cum ar fi să primiți voi o asemenea veste… femeia nu mai putea vorbi, plângea cu sughițuri, iar deşteptii ăştia cu camera pe fața ei, nu cumva să le scape vreo lacrimă! A fost crud! Crud şi crunt şi lipsit de etică, dar, dacă vreți, profesionist….! O națiune întreagă a privit cum este moartea anunțată în direct la tv şi nu i-a venit să creada! Mulți ani s-a vorbit despre acest reportaj. La un moment dat, televiziunea lui Adrian Sârbu a şi anunțat o emisiune în care se va difuza filmul reportajului. S-au prins însă la timp de pericol şi de ridicol şi au renunțat. Slavă Domnului, că după ce am văzut stupidul reportaj n-am mai văzut şi cum s-a filmat stupidul reportaj… o gafă monumentală şi iată c-a fost un exemplu clar de reacție violentă a publicului, chiar dacă a fost poate cel mai vizionat şi comentat reportaj din istoria televiziunii românești. Atunci ar fi avut motiv să intervină zdravăn CNA-ul, dar se pare că această instituție ori a avut alte priorități, ori n-a vrut să-l supere pe Adrian Sârbu. Nu ştiu ce-a fost, dar de-atunci nu mai au dreptul, în opinia mea, să comenteze. Pe Bobby l-au suspendat c-a citit dintr-o carte „porcoasă", licența pentru Cluj era să nu ne-o dea din cauza unor discursuri cu legionari, de-acum 50 de ani, însă acest reportaj l-au trecut cu vederea! Halal să-ți fei CNA-ule şi e

a nu ştiu câta oară când ți-o spun…
În orice caz, de-atunci nu se mai uită chiar atât de multa lume la PRO TV, după ce la data de 1 decembrie, 1995 toată suflarea României s-a grăbit s-ajungă mai devreme acasă, deoarece se pregătea să emită pentru prima dată PRO TV-ul, adică postul care a dat startul în exploatarea cruntă a emoțiilor umane. Orice lacrimă era surprinsă şi toate nenorocirile din țara asta au fost prezentate la ştiri. „Să umblam la emoțiile omului", aşa facem televiziune şi spectacol păreau să declare, iar celelalte televiziuni s-au luat după ei. Aproape că s-a petrecut, după uniformizarea radiourilor şi cea a televiziunilor. Se iau unele după altele şi lumea după ele, ehehehe.

068 –Salut! Eu sint mortul!

Hai să revin însă la radio XXI. Între timp mă duceam la „programe" şi-l boscorodeam de zor pe Cranta, care venea cu idei care mai de care. Eram obosită frântă din cauza radioului şi dezamăgită cât cuprinde. Nu mai aveam chef de nimic şi am început să-mi iau o grămadă de zile libere…
La „La Starda", emisiunea unde devenisem corealizator cu Vadi, continuam s-avem o grămadă de invitați care mai de care: vrăjitoare, profesori de Chi Kung, patroni de pub-uri, oameni care au reuşit în America, cum ar fi Christine Valmy, psihiatrii, radiestezişti, spiritişti, teologi, preoți şi mulți mulți alții! Ba mi-am luat revansa şi l-am învitat şi pe domnul Cristian Țopescu.
După „La Stradă" am realizat un alt talkshow intitulat „Blow Up", emisiune în care, conform spotului făcut de Mişu Nae (azi la Media Services) încercam s-aruncăm în aer tabu-uri şi prejudecăți. Aici a fost învitat Pruteanu (îngrozitor de plictisitor!) şi aşa am ajuns să iau eu premiul pentru cel mai interesant învitat (nu mai ştiu exact, Cristina Bazavan a fost cu ideea). Din păcate am pierdut premiul pentru cea mai sexy voce (hahaha), pe care l-a luat Vadi!
Dintre invitații la „Blow Up" (talkshow pe care îl realizam împreună cu Vlad) îmi aduc foarte bine amînte de o vrăjitoare care a venit însoțită de secretarul ei personal şi care pretindea că are puteri paranormale. Dacă nu erai cuminte puteai să rămîi „ipotent" sau cine ştie ce ți se mai putea întâmpla. Trebuia doar să se concentreze sub teiul ei din curte! În aceeaşi noapte, invitată a fost şi o ghicitoare în cărți. aceasta nu era țigancă şi nici vilă cu tei în curte, Mercedes şi secretar personal n-avea. Nu ştia nici să ghicească ce-i drept, dar făcea o grămadă de bani, căci ştia cum să exploateze sentimentele şi emoțiile „publicului". Cu alte cuvinte, vrăjitoarele astea două adoptaseră de multă vreme rețeta pe care avea s-o urmeze PRO TV-ul şi îşi creasera o adevărată afacere bazată pe asta.
La „Blow Up" au mai fost Adrian Florea, profesor de Chi Kung, Nicu Covaci, trupe , artişti, actori, taximetrişti, piloți de avioane, etc, etc. În total cred c-au fost peste 70 de ediții. La ultimele douăzeci mă duceam ca să nu stau acasă. Emisiunea începea la 11 seara şi se termina a doua zi în zori, când de obicei apărea ca o floare, plin de entuziasm Dan Dima, să trezească Bucureştiul.
Tot la emisiunea asta am luat odată o mare țeapă. Un ascultător cam țăcănit, Marian cred că-l chema a dedicat o poezie prietenului lui mort şi îngropat. Apoi a citit o grămadă din poeziile „mortului" şi ne-a rugat să îl ajutăm să editeze un volum de poezii în memoria celui dispărut. Nu mică mi-a fost mirarea când peste câteva zile a apărut la poarta radioului însuşi… mortul, adică tot el. Am crezut că o s-ajung la spital de spaimă. Când ne-am întâlnit mi s-a prezentat „eu sunt Marian, mortul" , iar defectul lui fizic (avea un ochi aproape alb) m-a băgat rău de tot în sperieți. Mi-am promis să nu-i mai cred pe toți ăştia de zic poveşti la talkshow-uri, deşi până la urmă Marian ăsta s-a dovedit un tip extrem de simpatic.
Un alt ascultător haios era Mircea, care putea s-o țină dintr-o poanta într-alata până dimineața. Cel mai mult îi plăcea să-l imite pe Ceauşescu. Mi-am făcut mulți prieteni dintr-ăştia, care mai veneau pe la radio, să stea cu noi la o bârfă.
Între timp CNA-ul ne impusese să înregistram emisia. Din păcate n-am mai păstrat însă nici-o casetă din vremea aceea şi tare rău îmi pare.
O altă emisiune pe care o făceam cu Vlad şi care era programată înainte cu o oră de Blow-Up a fost „La carul cu muzici". Descoperisem noi o enciclopedie muzicală pe CD şi ne-am gândit să ne dăm mai deştepți decât toată lumea aşa că-i rugam pe ascultători să ne sune şi să ne adreseze orice întrebare legată de muzică le trecea prin cap. Noi, între timp dădeam un search în enciclopedia de

pe computer şi în câteva secunde dădeam răspunsul la orice întrebare ni s-ar fi pus. Nu ştiu însă cum se face că încă de la prima ediție am dat greş. Ne-a întrebat unul care este numele real a lui Freddy Mercury, iar noi tare înțepați (Freddy era unul dintre idolii nostri, deci trebuia să ştim pe derost!) am răspuns: „AAAAAAAAAAAAAAA…", căci, nu ştiu cum se face dar nu ne mai aminteam pur şi simplu, nici în ruptul capului numele de Frederick Bulsara! A fost o pauză jenant de lungă, care a necesitat şi o piesă pe fundal (a fost un Led Zepp, n-o să-l uit niciodată, hehe). Până la urmă ne-am uitat în enciclopedie şi i-am răspuns omului. Curând le-am spus şi care este sursa noastră de informare, că prea cereau răspunsuri repede, iar PC-ul se mai întâmpla să se şi blocheze…

Ar mai fi enorm de multe lucruri de povestit despre emisiuni, despre oamenii pe care i-am cunoscut şi despre subiectele abordate. Am trăit în acei ani parcă mai mult decât alții şi sper că oamenii pe care i-am cunoscut atunci să citească această carte şi să-şi amintească cu mare plăcere de acea perioadă. Oare pe unde or fi ascultatorii nostri de-atunci, ce s-o mai fi ales de ei? Pe mulți nu i-am văzut niciodată, sunt doar nişte nume în agenda mea sau nişte voci în eterul îndepărtat…

069 –Cum l-am cunoscut pe Serban Huidu

N-am vorbit foarte mult despre ştiri şi despre alte emisiuni jurnalistice şi cred că este cazul. Din cauza memoriei lui de elefant, a talentului de cronicar şi a faptului că a ramas în XXI mai mult decât mine am să-l las pe Vadi să punceze câteva lucruri:
„De-a lungul anilor, stilul redacției de ştiri a trecut prin diverse etape în funcție de viziunea editorială a diferiților redactori şefi. În cele din urmă, după 99, datorită apropierii de un format CHR (Contemporary Hit Radio) pur, ştirile au căpătat o pondere redusă la Radio 21, reducându-se la 6 buletine pe zi. Însă până atunci au fost câteva demersuri jurnalistice de referință, cum ar fi: emisiunea de reportaj radio a Cristinei Bazavan "Sens Unic" parcă se numea (şi dura 6 ore, o să vedeți ce spune şi Cristina despre ea, ceva mai încolo) şi talk-show-ul Mirunei Coca Cozma (astăzi, în Elveția, jurnalistă la Television Suisse Romande), în care a rămas de pomină înfruntarea pe care a avut-o cu un Adrian Păunescu înfuriat, sau arbitrarea "meciului" Dinescu – Cataramă în care Dinescu a sfârşit prin a mușca microfonul…la propriu! Poate tot aici ar fi de inclus şi cristalizarea la 21 a primului show matinal cu identitate reală din România, adică „Cronica Cârcotaşilor". Huidu şi Găinuță au ajuns să facă un matinal de tip Howard Stern fără să-l fi auzit pe Stern vreodată. Sărind de la una la alta, îmi aduc aminte de o fază genială, când într-o dimineață au sunat la o ghicitoare… iar aia a întrebat: Da' cine e la telefon? Ghici!, a răspuns Şerban. "Pai, nu ştiu"…Da ce fel de ghicitoare esti mata' dacă nu ghiceşti cine te sună?"

Şi pentru că tot am ajuns la subiectul Şerban Huidu, hai să vă povestesc ce-am pățit eu pentru că l-am chemat în programele mele. Şerban fusese adus în radio de cineva, nu-mi amintesc acum exact (probabil Florin Velea), în orice caz a ajuns cu mine în program. Eu pe vremea aceea, sătulă cum eram de radio şi profitând de faptul că domnul Cranta vroia mai multe emisiuni m-am folosit de ocazie pentru a nu mai fi nevoită să stau la butoane. Inventasem „Natural Born People" care era defapt un program de după amiaza pe care-l presăram cu tot felul de bârfe, can-can-uri, ştiri, învitați, interviuri, etc. Şerban era începător într-ale radioului, dar extrem de entuziast. Super! Mi-am zis. Ce bine a picat, hai să facem emisiunile împreună. Pe atunci butonarii nu prea aveau voie să vorbească la microfon, dar eu l-am lăsat, că mi s-a parut talentat. Înca de pe atunci avea o mare pasiune pentru glumițe şi efecte sonore, nu ştiu de unde şi le tot aduna şi ne strâmbam de râs cu toții când le ascultam.
Şerban era şi este în continuare un om vesel şi cu mult bun simț, ceea ce i-a adus apreciere din partea tuturor. Numai Cranta nu ştiu ce-a avut cu el, că m-a chemat într-o zi la el în birou să mă întrebe, cu o falcă-n cer şi una în pamînt „cine-i dragă Huidu ăsta şi ce caută în programele tale?". I-am explicat că-i băiat bun, pasionat şi că mi-e de mare ajutor. Cumva am reuşit să-l conving, că l-a lăsat pe post.
Când l-am sunat pe Şerban acum câteva luni, după ce nu ne mai auzisem ani de zile m-a întrebat

„Diana, eşti mândră de mine?”. Hahahaha. Cică „îți mai aminteşti la prima emisiune împreună că n-am reuțit să nimeresc piesa de trei ori la rînd?” Era vorba de piesa despre care am mai spus, aceea cu „Girl, you’ll be a woman, soon”. El s-a tot chinuit s-o găsească şi nici cum nu-i ieşea pasiența. Eu o tot prezentam şi el punea altceva (de pe minidisc-ul cu pricina, ce v-am zis c-a fost horror!). Eu, nebună cum eram pe-atunci am început să urlu: „Cine l-a mai adus şi pe ăsta în emisie, că nu-i în stare să nimerească un buton?”. Îmi venea să-l strîng de gât, dar a fost simpatic şi l-am „iertat”. Ne-am înțeles apoi foarte bine, după care am început să-l las să facă întreg programul de unul singur. În curând Vadi i-a dat programe separate şi l-a susținut şi după plecarea mea. Acum e suerstar ▪ Bravo lui! Sânt curioasă care va fi următoarea lui mutare, după „Cronica”.

070 –Radioule, hai sa-ti ghicesc viitoru’!:)

Daca la Uniplus l-am avut pe Vali Andronescu la producție, ca mare meşter, la XXI l-am avut pe Mişu Nae, fratele Anei Maria Nae, care era jurnalistă, tot la radio. Mişu era mare pasionat de calculatoare şi de muzică, făcea generice şi spot-uri publicitare. Tot ca Vali era şi el înlocuitorul tuturor, căci atunci când nu puteam să venim la program îl rugam pe el să ne înlocuiască. Uneori îşi lua şi programe separate, de muzică.
Şi la XXI reclamele se făceau tot că la Uniplus, numai că nu prea aveam pentru cine. Puține firme se încumetau să dea bani unui radio pe vremea aceea, dar ne descurca PDSRu’ cu finanțarea până la urmă. De fapt mereu am avut impresia că cei din conducerea radioului, de comunişti ce erau nici măcar n-aveau nevoie de banii „capitaliştilor”, hehe. Țin minte că atunci când a ieşit Constantinescu în alegeri (1996) preşedinte de țară, postul ar fi trebuit să se regrupeze ca „organ” de opoziție, haha, nu ştiu cum se putea realiza asta pentru că toți angajații l-au votat pe țărănist.
În septembrie 1996, Mircea Cranta şi-a dat demisia (a intrat în politică şi în afaceri) şi în locul lui a fost numit Dan Ghibernea. Acesta a fost primul director general al postului care chiar a vrut să se întample ceva cu Radio 21 şi nu să-şi încaseze doar salariul, cel puțin aşa-şi aminteşte Vadi.
La 21 decembrie 96, Radio XXI a fost relansat, aceasta fiind ziua în care a început să urce spre ceea ce a devenit astăzi. Au venit DJ de la posturi independente, printre care şi Alex Macavei, dacă-mi amintesc eu bine şi s-a pus problema unui playlist. Tot eu am fost cea care l-a făcut şi aici, într-un program mult mai puțin profesionist decât cele de astăzi. Dar a dat rezultate. A început să se cumpere apoi şi muzică şi să se investească ceva mai mulți bani în radio. Frecvența era în bandă vest şi începuse lumea să-l asculte prin maşini şi magazine, ceea ce e primul semn de apreciere în cazul unui radio…
Vadi devenise şi el dintr-o dată extrem de pretențios şi vroia cu orice chip să-şi lase amprenta şi să schimbe radical totul. De când îşi visa el să lucreze într-un radio într-adevar independent! Apoi mai circula şi un zvon că cică radioul se va vinde pe bani mulți unei firme mari, franțuzeşti, ceea ce s-a şi întâmplat într-un final. La restructurare s-au tăiat în primul rând piesele rock şi s-a mai renunțat la talkshow-uri. S-au făcut reguli de vorbit pe oră, s-au dinamizat ştirile şi s-a mai renunțat la emisiunile de peste zi. O să râdeți, dar aceste lucruri acum banale au urcat radioul pân’ la cer, hehehe.
În scut timp a început să intre în sondaje şi să concureze cu posturi precum Contact şi PRO FM. Emisia s-a inbunătățit se renunțase la „internet” şi astfel tot mai mulți bucureşteni ne puteau asculta mai uşor. N-o să vă vină să credeți, dar Radio 21 şi-a deschis şi câteva filiale în țară, înfiripându-şi astfel o retea proprie care avea să se tot lărgească.

Aşa cum am mai spus, prin 1994 sau 1995 dacă nu mă înşel, a apărut încă un asociat în SC Radio XXI SRL, şi anume firma EST SRL, aparținând lui Edgar Surin. Ei bine, în 1997, EST SRL şi-a schimbat proprietarii, fiind cumpărată de Iliuță Naghi (Național) sau de o firmă a lui. În aprilie 1998, cele 47.5 % părți sociale deținute de Est au fost cumpărate de Europe Developpement International, divizia de radio internațională a Europe 1 Communication, parte din concernul francez Lagardere.
În februarie 1997 Vadi a fost numit Director General Adjunct la Radio 21, răspunzând în continuare

şi de programe. În 1999, grupul Lagardere a câştigat licenţa naţională pentru Europa FM şi până în ianuarie 2000, Europa FM s-a construit în birourile din Radio 21, cu oameni din 21 şi de la Paris. În februarie 2000, Dan Ghibernea a plecat la conducerea Europa FM, care se pregătea de lansare iar Vadi i-a luat locul, la Radio 21. Prin 2001 l-a făcut pe Alex Macavei, Director de Programe, ceea ce a ramas şi astăzi.
Săriturile acrobatice ale lui Vadi dintr-o funcţie de director într-alta îmi aduc aminte de prezicerile alambicate ale domnului Albu. Acesta din urmă a fost invitatul nostru la emisiunea „La Strada". Era un domn de peste 60 de ani, orb complet şi care dezvoltase o scriere, un alfabet şi o limbă pe care numai dânsul reuşea să le desluşească. Ei bine acest domn ghicea matematic viitorul, numai că matematica dânsului era construită atât din cifre cât şi din acest alfabet ciudat, el spunea că e daca veche, amestecată cu diverse influenţe lingvistce (scrisese şi o carte, pe care n-am reuşit niciodată s-o citesc, oricât de mult mă străduiam de fiecare dată tot nu reuşeam să pricep nimic). Am fost la el acasă cu ajutorul unei prietene comune, Anca, ea-l cunoştea de mult şi ne făcuse prezentările. Ne-a cerut data naşterii, ne-a ascultat, ca să ne poată desluşi inflexiunile vocii, iar peste numai câteva zile horoscopul nostru era gata. N-am să uit câte zile o să am ce ne-a prezis şi ce s-a şi adeverit până în prezent. Lui Vadi i-a spus c-o să aiba un viitor extraordinar, funcţii şi onoruri. Era până şi dânsul extrem de entuziasmat de turnura pe care o va lua destinul lui. Peste întâmplările din viaţa mea a trecut însă destul de repede, chiar superficial. Cine ar fi crezut? La momentul acela nimic din viaţa de până atunci a lui Vadi nu prevestea un destin extraordinar, ci dimpotrivă. Dar Albu a avut dreptate! Caretea dânsului am descoperit cu stupoare că o mai am şi în ziua de azi, se numeşte ERTFRAGATU KOGAZON DZATRA sau CARTEA VIEŢII DATĂ DE URSITAR POPORULUI ROMÂN, apărută la Editura Casa E.V.I.O. de tipărituri. Bucureşti, România.

071 –Imi plac mai mult oamenii, decit companiile care-i angajeaza

La data de 1 aprilie 2002 Vadi şi-a dat demisia din funcţia de Director General şi imediat a fost numit în locul lui… Ilie Nastase, deja Director General EDI ROMANIA SA (compania care operează Europa FM).
Vadi şi-a dat demisia, spune el din cauza că: „Radio 21 mergea extraordinar şi presiunea devenise mult prea mare. Poate că realizând ceea ce îmi propusesem am ajuns să constat şi enorma oboseală acumulată. Nu oboseala de radio, ci oboseala să mai fac ceea ce nu însemna radio. 21 ajunsese primul post al Bucureştiului în august 2001 şi a rămas acolo până când mi-am dat demisia. Ultimul sondaj îl plasă la peste 80.000 de ascultători distanţă de Pro FM şi cu audienţa dublă faţă de Contact. Era pe locul 4 pe naţional, în condiţiile unei reţele minuscule, dar totuşi strângând jumătate din audienţa naţională a mamutului Europa FM. Deschisesem personal cea mai nouă staţie a reţelei, adică Timişoara şi în câteva luni, 21 ajunsese acolo o modă. Erau stăpânii oraşului. Am retrăit la Timişoara stările pe care le-am simţit toţi la începuturi, în 91-94.
Era firesc ca postul de radio să devină interesant pentru tot felul de oameni. E mult mai uşor să iei ceva de-a gata decât să munceşti să construieşti. Într-o zi n-am mai suportat mizeriile şi războiul nervilor … incomodam prea multă lume, se pare aşa că le-am pus în braţe toată munca mea de aproape 10 ani şi a echipei de care nu mi-a fost deloc uşor să mă despart şi am plecat spre propria mea afacere, urmând calea bătătorită de foarte mulţi programmeri de radio, care au căpătat oarecare experienţă- consultanţa. Mă gândeam oricum demult la asta. Fie şi prin prisma faptului că îmi oferă libertatea de a privi global lucrurile şi nu punctual, legat fiind de contractul de muncă cu un singur post de radio. Am avut până acum de lucru cu un post de radio croat, cu unul polonez, sunt în legătură permanentă cu o altă companie de consultanţă din Franţa iar în ţară, probabil că drumurile mă vor purta înapoi la începuturi (hmmm….sună bizar înapoi la începuturi) adică spre Uniplus. E o cu totul altă abordare a problemei, acum… În plus, să o iei de la zero, asta e într-adevar genul de provocare care- mi place. Dacă regret ceva din anii Radio 21, regret drumul spre vârful ierarhiei. Sper să am şansa să repet experienţa asta".
Spuneam mai devreme că Vadi îşi dorise foarte tare să lucreze într-un post de radio cu adevărat independent. Până la urma a reuşit şi nu într-un post oarecare, ci în postul la care şi-a dorit de prima

dată să lucreze, iar Dia l-a alungat spunându-i că mai are ceva de lucrat la voce. Acum se pare că şi-a dres-o destul de bine, hehe şi să sperăm că Uniplusul (transformat din Radio STAR in Magic FM) îi va purta noroc.

Nu ştiu dacă a avut dreptate în ceea ce priveste conflictul lui cu radioul din P-ta Victoriei (acum din str. Horia Macelariu, nah, halal strada ati mai ales!:)) şi dacă nu cumva îi voi supăra pe cei de la Radio 21 publicând doar varianta lui Vadi. Dar ce conteaza? Îmi plac mai mult oamenii, decât companiile care care-i angajează

Dezvaluirile lui Vadi Rus pentru cartea mea nu s-au oprit aici. Dar sintem in 2009 si adaug: dupa experienta de 10 ani la Radio 21 Vadi a facut din Radio Contact ceea ce este Kiss FM azi, iar din Uniplus ceea ce este Magic FM. Anul trecut si-a dat din nou demisia si acum iarasi este pe cont propriu, dar sint curioasa la ce post de radio va ateriza, ca e altul care nu poate respira fara radio…

Recapitulăm. Printre cei care au lucrat la Radio 21 se numără: Cristi Nicolau, Cristina Bazavan, Cristi Dicianu, Gabi Butnaru, Florin Velea (acum la Guerilla, dir. tehnic cred), George Zafiu (acum la Europa FM), Felix Crainicu, Şerban Huidu si Mihai Găinuşă (acum la Kiss FM, Kiss TV si Prima TV). Vali Bărbulescu a plecat la ProFm şi apoi la MCM şi MTV. S-a apucat şi de cântat. Dan Dima are propria agenţie de ştiri din cite am auzit. A facut matinalul la Magic FM fiind inlocuit de Mondenii in iarna lui 2008. Anca Niţă (acum la City FM), Suzana Laurenţiu, cea care scria textele matinalului lui Dima a fost la Burda, România. Ana Maria Lembrau şi Mălina Popa au plecat la ProTv- nu se ştie dacă mai sunt acolo. Mihai Naie din producţie a lucrat la studioul Media Services- Sony Music. Andreea Billig a lucrat la Zone Records şi la revista Popcorn.

Eu am plecat din 21 undeva pe la începutul anului 1998, dacă-mi amintesc bine. Mi s-a pus pata într-o zi şi am considerat de cuviinţă să fac orice altceva în afară de radio. Eram gata să fug cât vedeam cu ochii, să mă avânt în orice, numai să nu mai aud de programe, de playlist-uri, de DJ. Multă vreme nici n-am mai ascultat radioul sau muzică, de nici-un fel. Descoperisem calculatorul şi viaţa la 200 de km/oră.

072 –Cum s-au nascut Kiss si Magic FM

Vadi se racorea pina acum 1 an, cind iar si-a dat demisia, la umbra a două radiouri (chiar 3 daca socotim si mai tinarul ONE FM), care cândva au fost number one, pe rând desigur. Uniplus şi Contact au devenit Radio Star (apoi Magic FM) şi Kiss FM, iar drăguţul de el le ocârmuia pe amândouă. Iacătă impresiile lui, după ceva vreme:

„Recitind manuscrisul acestei cărţi am avut revelaţia comprimării timpului. Sunt descrise aici întâmplări din aproape 14 ani de zile. Cu toate acestea, în ultima jumătate de an, s-au petrecut atât de multe în mass media românească şi mai ales in radio încât mă întreb de ce timpul s-a grăbit aşa. Uniplus a devenit Radio Star (mai tirziu Magic FM) şi a inceput lupta pentru publicul feminin adult de peste 30 de ani. Radio Contact şi-a schimbat proprietarul şi într-o bună zi (5 noiembrie, 2003) a fost redus la tăcere pe nepusă masă, pentru ca în secunda următoare să se nască Kiss Fm. Am avut bucuria să mă ocup de ambele "naşteri" şi continui să mă îngrijesc de programele ambelor staţii. Citeam propriile rânduri scrise în urmă cu aproape 1 an când îmi doream să pot repeta experienţa devenirii altui post de radio. Mă gândeam atunci la un singur post dar probabil că mi-am dorit prea mult şi am primit două. Am avut bucuria ca la lansarea Kiss Fm să retrăiesc împreună cu câţiva dintre cei mai buni prieteni momente pe care le mai gustasem cu 7 ani în urmă. Mare parte din echipa pe care o formasem la Radio 21 şi de care eram atât de mândru, m-a urmat la Kiss Fm si alături de alţi oameni de mare valoare am hotărât într-o zi să o luăm toţi de la zero si să aducem pe piaţa românească un alt tip de radio, aşa cum se face în ţările cu tradiţie şi care în conjunctura actuală se putea face în România.
Dar, înainte de orice, ce era de făcut concret? Să refacem Radio Contact – un brand cu o asemenea vechime si tradiţie în România, sau să creeam un cu totul alt post? Cum o să ne judece publicul dacă

noi ştergem pur şi simplu cu buretele un capitol important al istoriei radioului din România? Cine suntem noi să facem asta? A urmat o cercetare intensă a brandului şi a percepţiei sale în rândul publicului. Surpriza nu a fost deloc mare când am primit rezultatele şi am constat că Radio Contact era un brand aproape mort.. Foarte cunoscut, ce-i drept, dar cu o percepţie ultra negativă. Şi era firesc să fie aşa având un format absolut abracadabrant pentru anul 2003, acel " aici avem de toate de la Beatles la Sean Paul " ; radioul de tip Magazinul Victoria cu 50 de magazine într-unul singur. Era evident că indicaţiile de la Bruxelles proveneau din partea cuiva care nu mai citise nimic despre radio din 1985 încoace. În ziua de astăzi, nu o librărie cu 1000 de piese este secretul reuşitei ci una cât mai restrânsă dar cu melodii alese pe sprânceană, aşa numitele killer hits. Nu un target cât mai extins îţi dă şansa unei audienţe mari ci dimpotrivă, un focus cât mai concentrat şi mai bine ţintit. În marketing, se numeşte Legea Contracţiei şi funcţionează de zeci de ani: aşa Microsoft , Coca Cola, Intel şi alţii au ajuns unde au ajuns. În SUA, s-a ajuns la un asemenea rafinament al research-ului încât unele radiouri (ca legendarul Z100, de exemplu) să- şi definească targetul principal ca: o femeie numită Jenny, 26 ani, caucaziană, funcţionar de bancă, necăsătorită dar având un prieten de aproape 2 ani, locuind în Manhatan, într-un aprtament de 2 dormitoare la etajul 10, fără balcon, posesoare de automobil. Desigur ca Jenny este persoana reprezentativă pentru o mare parte a audienţei tipice a acelui post, şi este, în fapt, o reprezentare metaforică a populaţiei ţintă. Am analizat toate soluţiile pe care le aveam şi până la urmă s-a ajuns la concluzia că reformatarea Radio Contact era mult prea dificilă şi reimpunerea lui pe piaţă ar dura prea mult, dată fiind îmbătrânirea brandului şi imaginea învechită. Preferam să investim într-un brand nou de viitor decât să punem perfuzii unei mărci în colaps. Audienţa, de asemenea în cădere liberă de vreo 2, 3 ani încoace. Aşa că s-a hotărât în cel mai mare secret naşterea unui radio absolut nou care va emite pe frecvenţele Contact. Target 20-30 de ani, având ca element central al adresării pe adultul tânăr.
Primul pas erau oamenii; condiţia obligatorie – să fie de excepţie. Şi aşa s-au strâns: Cârcotaşii- cel mai bun matinal din România, Cristi Nițu, Vali Bărbulescu, Andreea Berghea, Ovidiu Stănescu, Sorin Mocanu, Andu Câmpu, Emanuel David- de departe cei mai valoroşi Dj i ai momentului, Adrian Popescu- cel mai bun PR din mass media pe care mi-a fost dat să-l cunosc, Kuky – un producător de mare rafinament, Doctorul Cristian Andrei. Toţi aceştia alături de Dani Klinger- pentru partea tehnică, Radu Voicu si Lăcrămioara Loghin pentru cercetare, eu pentru programe şi mai ales Nora Marcovici- coordonatorul proiectului si astăzi Directorul General al companiei- am format nucleul de plecare.
O etapă foarte importantă a fost procesul de convingere al lui Adrian Popescu să ne urmeze pentru a prelua Departamentul de PR si marketing. Adrian este cel mai bun PR pe care mi-a fost dat să-l cunosc în mass-media. Cu câţiva ani în urmă, Andrei Gheorghe, la 13- 14, s-a jucat pe post şi a anunţat că nu poate face emisiunea şi roagă orice coleg de la radiourile concurente să vină să-l ajute. S-a dus Şerban Huidu. A doua zi am avut surpriza să văd cum Adrian (pe atunci PR la ProFM) a reuşit să creeze din nimic, un adevărat eveniment de presă; toate ziarele erau pline pe prima pagină de poze cu Andrei şi Şerban. Atunci mi-am zis că aş da oricât să am ocazia sa lucrez cu un astfel de om. În cele din urmă, după multe discuţii, cafele si mese luate împreună am reuşit să-l smulgem de la compania producătoare de vinuri unde lucra si unde îi era, profesional vorbind, mai mult decât bine, şi să accepte să plece la drum cu noi. Cred că nu-i pare rău acum; nimic nu se compară cu viaţa în mass-media şi de altfel avea deja microbul în sânge.
Al doilea pas a fost strategia. Ţin minte discuţii purtate la ceasuri târzii în noapte cu Şerban Huidu (poate cel care a dat cel mai mult entuziasm proiectului KissFm) sau Cristi Nițu despre cum o să numim noul post, ce tip de evenimente o să facem, ce atitudine o să avem, cum poziţionăm staţia, etc. Parfumul acestor lucruri nu se poate uita niciodată. Următorul nivel pe care îl gândisem pentru Radio 21 dar pe care n-am mai apucat să îl pun în practică, putea fi baza de plecare a noului post de radio si toată lumea a fost de acord. Market research, cercetare de nivel înalt al muzicii şi comportamentului consumatorului, campanie publicitară semnată McCann, pachete de jingles produse în Statele Unite, echipament de emisie ultra performant, PR si marketing de nivel înalt – am pornit la drum folosindu-ne de toate instrumentele pe care ştiinţa radioului le-a inventat, fără a neglija cele mai mici amănunte. Lansarea a avut loc în direct la Prima Tv, cu desant aerian si

mascați care au ocupat studioul Contact înlocuindu-l cu Kiss fm(ideea lui Şerban) şi Cristian Sabagh relatând de la fața locului. Mascații erau DJ-ii KissFm care aşa şi-au anunțat revenirea în Fm. După ce emisiunea de lansare s-a terminat cu o conferință de presă difuzată în direct la radio, am intrat în studio sa-i felicit pe DJ-i şi am dat peste Vali Bărbulescu care avea căştile pe urechi şi era transfigurat la față. Şi le-a dat jos si ne-a zis: "Ați înebunit, mixerul ăsta e mono!". Am ascultat toți şi…surpriză- într- adevăr, mixerul Soundcraft al Contactului obosise atât de tare încât scotea semnal mono. Am simțit cum îmi cade cerul în cap, era ultimul lucru la care cineva se putea gândi, că Radio Contact scosese atâta timp semnal mono din studio. S-a conectat automatul de emisie si tehnicii au desfăcut mixerul şurubărindu-l toată noaptea pentru ca măcar a doua zi lucrurile să fie în regulă. Grație lui Adrian Eftimie au reuşit să îl apropie de parametrii normali până la 7.00, când începea primul matinal KissFm dar nu de tot; a trebuit comandat în cea mai mare viteză unul nou. A urmat un marş sufocant de evenimente si nopți nedormite. În acest moment, la nici 5 luni de la apariție, Kiss Fm este un fenomen ale cărui dimensiuni noi deja le cunoaştem si care ne sperie oarecum văzând în cât de scurt timp am reuşit ceea ce părea imposibil. Primele sondaje de audiență probabil vor comunica şi marelui public aceste dimensiuni.

Vorbeam însă de comprimarea timpului. Lucrurile nu se opresc aici. Radio 21 şi-a pierdut emisiunea fanion- Cronica Cârcotaşilor, auto promovându-se ca " stație de distracție" fără a mai avea însă elementul central al distracției si intrând într-o degringoladă de neoprit nici măcar prin aducerea lui Andrei Gheorghe (in octombrie 2003, deşi rămăsese la limită, nr.1 pe Bucureşti, pierduse 100 de mii de ascultători față de aprilie acelaşi an când Huidu şi Găinuşă erau încă acolo). Mi-aduc aminte cum intr-o zi (Kiss Fm deja emitea), mă sună Şerban si îmi spune ca în noul matinal de la 21, moderat de Ciprian Dinu şi băieții de la Hi-Q (mă întreb cine a avut bizara idée a acestei combinații, între timp desființată de altfel) a apărut o rubrică numită Cronica Cârcotaşului. Ne-a umflat râsul văzând cum acolo cineva pur şi simplu nu îşi dă seama că noțiunea de "cârcotaş" nu mai poate fi disociată astăzi de Şerban şi Mişu. Părea de necrezut dar cineva acolo chiar ne ajuta serios să îi învingem, făcându-ne munca din ce în ce mai uşoară. Pentru că de foarte multe ori, în febra evenimentelor se uită că un număr de oameni, undeva în fața aparatelor de radio, ascultă…şi judecă.
Într- o altă zonă a clasamentului audiențelor, Fun Radio şi-a schimbat formatul difuzând exclusiv muzică românească – idée nu tocmai fericită acum, ținând cont de datele de market research pe care le dețin, dar salutară pentru a deschide drumul spre conceptul de radio specializat. Pentru că va veni o zi în care va fi loc si pentru un jazz radio, un rock radio, etc… Radio Total, de asemenea, şi-a schimbat proprietarul şi a ieşit din tripleta 21- Europa Fm- Total, îndreptându-se spre un format talk-news. De asemenea un alt post – Național Fm îşi tot strânge rândurile pentru a ataca piața bucureşteană. În scurtă vreme, alte 8 licențe radio pentru Bucureşti vor fi scoase de CNA la concurs. În plus, a doua licență națională îşi va găsi şi ea un stăpân. Piața radio se găseşte într-o foarte mare transformare iar următoarele sondaje de audiență vor oferi multe surprize. Radioul nu a trecut niciodată prin atâtea prefaceri în aşa de scurt timp iar cartea lui de istorie se scrie astăzi în fiecare zi. Poate tocmai din cauza asta o carte ca cea de față este importantă .Ca să fixăm începuturile şi să ne aducem aminte de unde am plecat. Ca să ne aducem aminte de ideile bune sau rele avute de-a lungul anilor. Pentru că nimic nu se poate compara cu o idée în care sa crezi cu tărie. Şi câtă vreme oamenii din radiouri nu vor înceta să fie creativi si nu vor uita că secretul reuşitei este să te raportezi în permanență la public ("it's all about the listener", cum zic americanii), acest segment al mass-media nu va înceta să fie dinamic şi să producă bucurii celor care îl consumă ca pâinea caldă. ".

073 - Keep It Simple, Stupid!

Cind am reluat legatura cu Cristina Bazavan era PR & Promotion Manager la Europa FM (acum este redactor sef la revista Tabu). Am fost câțiva ani colege la Radio 21. Cred că rar întâlneşti persoane care să vorbească cu atât de mult entuziasm ca ea, despre ceea ce face! Cristina este un adevărat dicționar de termeni de specialitate, iar dacă o întrebi de rating şi de „mesaj" te-ai ales cu un curs de marketing în toată regula! Interesant la ea este că mereu a îmbinat tehnicile de marketing cu poezia. Nimic mai simplu, nu?!

Dar iata ce povesteste despre experienta ei in radio:

Când a apărut primul post privat de radio în România ('90) nimeni nu se gândea la ceea ce înseamna de fapt radio. Era ceva boem, era o distracție, era FUN – ca şi numele primului post apărut.
Astăzi, la mai mult de un deceniu distanță, facem research (cercetăm adică) ca să aflăm gradul de favorabilitate al cântecelor pe care urmează să le difuzam (audithorium), cercetăm gradul de saturație al pieselor difuzate (call out) şi estimăm cu formule matematice cu cât ne va creşte audiența (în reach şi market share) ca urmare a promoțiilor şi campaniilor publicitare. Cercetăm în fiecare an percepția publicului asupra brandului – de la imagine până la structură şi impact. Monitorizăm stațiile concurente şi facem analize la fiecare modificare în programele lor sau în liniile comunicaționale.
Ştim mecanisme complicate de promoții şi avem studii care ne arată ce preferă publicul în materie de concursuri şi premii în functie de vârsta celui care participă la competiție.
Astăzi, lucrând în radio, am mai multe cifre în minte decât pe vremea când eram studentă la matematică.
Ştiu că încă mai există în Romania stații radio care trăiesc în pionierat, dar în toți aceşti ani am învățat că radio înseamnă 3M: music, morning, marketing. Şi că totul se rezumă la research şi la vorbele lui Ogilvy spuse odată la nervi: Keep it simple, stupid. ("Fa-o cât mai simplă, tontule"… era vorba de o reclamă).
Mi se pare foarte departe vremea când se venea la radio cu muzica de acasă.

Am ajuns la radio din întâmplare. În noiembrie 1993, la doar 3 luni de la lansarea Radio 21 (pe atunci se numea Radio XXI). Am ajuns să muncesc la radio pentru că aveam nevoie de bani. Eram studentă, veneam din provincie şi vroiam "mai mult". Şi-acum mă întreb cum naiba m-au primit pe mine care n-aveam nici o pregătire în ale radioului… Aveam însă o voce caldă, cu tonuri joase şi mai înregistrasem câteva reclame, tot din dorința unui câştig suplimentar.
Am început cu un program de weekend care acum mi se pare inuman de lung (6 ore), atunci mi se părea normal… Nici măcar nu-i mai ştiu numele.. Era ceva cu Edgar Surin – numele sponsorului, cel care utilase noul studio de la 21… Singurul lucru de pe vremea aceea de care sunt mîndră este European Top 100. Am fost prima şi singura voce feminină care a prezentat topul respectiv în varianta românească. Dar am fost doar o voce, căci n-am avut nici o treabă cu conceptul sau redactarea materialelor, totul venea pe hârtie şi eu citeam. În rest, dacă aş asculta acum înregistrările cu mine de pe vremea aceea, probabil că m-aş desființa din doar câteva vorbe; dar e în ordinea firească a lucrurilor, a progresului.
Am avut însă întotdeauna o privire pe termen lung aşa că mi-am dat seama curând că DJ-iala nu e pentru femei (şi uite că astazi femeile Dj de radio aproape au dispărut) aşa că m-am apucat de ştiri. (Mai târziu, cu aceiaşi privire pe termen lung mi-am dat seama că nimeni nu s-a ocupat încă în România de comunicarea în radio, comunicarea off air, pentru ascultători, şi-am mai schimbat o dată direcția către o rămurică din marketing).
Am învățat să fac ştiri de la BBC (era o şcoală care ținea 10 sau 12 săptămâni, cu un examen final pe puncte, la care am obținut în cele din urmă cea mai mare medie din istoria şcolii - cred că eram cam tocilară!!!), dar asta se întâmpla în '96.

Până atunci, la Radio XXI, ştirile s-au făcut din ziare. Culmea ironiei! Am învăţat mai târziu că radioul e cel mai rapid dintre mediile de comunicare – ca să faci o ştire n-ai nevoie decât de un telefon, o sursă şi o bucată de hârtie, pe când televiziunea are nevoie de imagini şi editare, iar presa scrâsă are handicapul tiparului şi aduce ştirea abia a doua zi.
Până la începutul lui '96 citeam la radio ştiri din ziare!!! Adică, vă spuneam ştirile "de ieri", ştirile pe care ar fi trebuit să le aflaţi, tot de la radio, cu o zi înainte.
Vremea de început a radioului a rămas în mintea mea că o dulce poezie. M-am angajat la Radio XXI la sfârsitul lui 93 şi până în aprilie 96 n-am vorbit niciodată cu directorul postului, n-am avut nici o şedinţă, nu m-a chemat niciodată în biroul lui. Şi să fim înteleşi, vorbesc de directorul unei companii/ instituţii care avea vreo 15 angajaţi cu tot cu femeia de serviciu, nicidecum de conducerea vreunei companii cu sute de oameni unde ar fi fost greu să-i cunoască pe fiecare în parte. Şi era un director care venea zilnic la biroul lui din radio. (Astăzi îmi petrec 20% din timp în şedinţe!!!)
Prima mea întâlnire cu directorul de atunci al Radio XXI a fost după ce el a aflat că am terminat şcoala iniţiată de BBC.M-a chemat să-mi spună că a auzit lucruri bune despre mine, aşa că vrea să mă facă redactor şef la ştiri. Pur şi simplu! Nu m-a testat nici măcar o clipă şi nici diploma sau referinţele profesorului britanic nu mi le-a cerut. Ceva mai târziu am aflat că nu ştia limba engleză, deci n-ar fi avut cum să înţeleagă referinţele scrise de profesor la terminarea şcolii.
Încă îmi mai aduc aminte cu bucurie de prima ştire Radio XXI citată de presă. Ziarul Adevărul a scris despre o ştire de-a noastră şi ştiu că am pus o copie din ziar pe peretele redacţiei!
Un an mai târziu, în 97, redacţia ştiri Radio 21, ajunsese la 9 oameni care, şcoliţi după lecţiile învăţate de BBC şi cu antrenamentul terenului, au ajuns curând să aibă exclusivităţi, comentarii, reportaje speciale, ba chiar documentare nominalizate la Mediafest. Cei din redacţia de pe vremea aceea lucrează acum la Pro Tv, Acasă TV, Antena 1 şi Europa FM. E o evoluţie firească.
Radio XXI a devenit Radio 21 în decembrie 96 şi de atunci se poate vorbi despre ceea ce înseamnă radio pentru cei implicaţi în aventura din Intrarea Filioara (acolo era atunci sediul lui 21). Îmi aduc aminte că primul lucru pe care l-au făcut directorii care au venit atunci (Dan Ghibernea şi Cristina Zegheru) a fost să aducă bani de acasă ca să zugrăvească!!!!! Era o mizerie îngrozitoare peste tot, de la holuri şi până la studiouri.
Cu o echipă pe jumatate nouă, pe jumătate veche, Radio 21 a ajuns în 6 luni de la "şi altele" pe locul 3 în Bucureşti şi ştiu că prima mie de dolari intrată din publicitate printr-o comandă venită de la o agenţie a fost sărbătorită cu o mică petrecere. Astăzi Radio 21 încasează din publicitate sute de mii de dolari, anual!!!!!!!!!
Apoi piaţa a început să se aşeze. A venit Pro FM cu primul concept global (format, imagine, comunicare) şi a impus Star Station. Cred şi acum, la mulţi ani distanţă de atunci, că relansarea PRO FM – campania care a anunţat schimbarea formatului postului şi i-a întinerit publicul – ar trebui să se înveţe în şcolile de specialitate. În şcolile de la noi desigur, căci şi Pro-ul a luat-o de la alţii "de afară". Dar e normal, ce sens mai are să inventăm roata?! La mai bine de 6 ani distanţă, conceptul Generaţia Pro e încă valabil şi vandabil (vă mai amintiţi cântecul cu "Geta-i sor'mea" ?!).
A trebuit însă să apară Europa FM (proiectul la care am lucrat de când era doar un dosar pentru C.N.A şi încă mai lucrez când scriu aceste rânduri) ca să existe şi reversul medaliei – comunicarea instituţională (în care primează produsul, instituţia şi nu vedeta)
E o discuţie foarte lungă şi foarte tehnică pe tema eficienţei celor două genuri de comunicare, care e mai avantajos şi pentru ce e mai bun un gen sau celălalt, dar dincolo de asta, e un semn că piaţa radio a evoluat şi s-au căutat breşe, formule alternative de comunicare.
Când am intrat în radio eram foarte naivă, dar şi foarte tânără (abia la 5 ani de la prima mea zi în radio mi-am dat seama că unii dintre colegii mei se drogau. Şi-acum îmi mai aduc aminte cât de surprinsă/şocată am fost). Vremea de început a radioului a avut doza ei – mare – de decadenţă. Şi mult mai târziu am înţeles de ce colegul meu din talkshow-urile de noapte - Nick – încerca să mă protejeze de unii şi de alţii.
Cu cât ne-am instituţionalizat şi am crescut mai mult în sondaje şi în încasările din publicitate, am pierdut din familiaritatea echipei sau din "bairamurile prin studio", am pierdut ceva din atmosfera

lejeră şi relaxată, dar cred eu că ne-am mai "curățat". Îmi aduc aminte de un coleg care-şi lua micul dejun – în care era inclusă şi slănina – pe mixer, direct în studio!!!! Astăzi unul dintre studiourile din radioul în care lucrez (Europa FM) valorează cu mult mai mult decât toată aparatura care era în 21 pe vremea aia.

La aproape 10 ani de la debutul meu în radio, tot îmi mai place anonimatul conferit de microfonul fără camere de luat vederi şi fără imagini în ziare. E o satisfacție deosebită să auzi oameni comentându-ți vorbele pe care le-ai spus mai devreme la radio, fără că ei să ştie că tu esti cel/ cea despre care vorbesc. Ei sunt cu mult mai sinceri şi în aprecieri şi în critici, iar tu ai doza ta de notorietate, dar şi de intimitate.
Am întâlnit în toți aceşti ani o mulțime de VIP-uri sau aşa zise VIP-uri (pentru unii, chiar şi eu sunt un fel de VIP…hehehe ce ți-e şi cu sistemele astea de referință) şi am învățat că ai emoții oricât de mare ai fi (ca vârstă, ca funcție sau notorietate) în fața celor care te-au impresionat cu ceva (o vorbă, o melodie, un vers). E confortabil să vezi că şi "ei" sunt vulnerabili.
În cei aproape 10 ani mi-am câştigat însă doza mea de superioritate şi îi privesc un pic de sus pe cei care au abandonat cursa cu radioul, dar şi pe mulți dintre cei cu care am de-a face zilnic. Şi nu mi-e teama să o recunosc! Sunt conştientă că astăzi ştiu cu mult mai multe decât banuiam eu că înseamna radioul pe vremea când am bătut la uşile lui Radio 21. Ştiu tehnici subtile de comunicare şi ştiu cum poate ajunge cel mai eficient un mesaj în mintea ascultătorului, dar mai ştiu că ştiu mai multă teorie şi am mai multă experiență decât mulți dintre colegii mei cu care mă întâlnesc, negociez, uneori îi enervez şi, adesea, îi domin. E un drept pe care mi-l câştig zi de zi, cu fiecare întâlnire de afaceri, cu fiecare greşeală a celui care se află de partea cealalta a mesei de negocieri, cu fiecare carte pe care o citesc în plus, cu fiecare oră petrecută încercând să înțeleg de ce cei care au inventat radioul, americanii adică, au reacționat într-un fel într-un caz sau altul.
În mintea mea s-a amestecat de mult "businessul radio" cu "plăcerea de a vorbi pe post". De altfel, astăzi îmi petrec majoritatea timpului în partea de business a radioului şi doar câteva ore pregătindu-mi emisiunea care are doar o oră de emisie efectivă. Şi dacă încă mai vorbesc la radio, pe post adică, e doar pentru că nu vreau să pierd ritmul şi nu vreau să creez mesaje promoționale sau publicitare fără să mă supun aceloraşi reguli pe care încerc să le impun.
Dacă lucrați în radio, ştiți că e un microb de care scapi cu greu şi va doresc să va păstrați entuziasmul şi să perseverați în a vă perfecționa.
Dacă vreți să lucrați în radio, gândiți-va că înainte de orice (cunoştiințe despre muzică, umor, dicție, personalitate puternică) aveți nevoie de mult entuziasm, de multă pasiune, dar de şi mai multă rigurozitate şi disciplină. Cea mai bună/reuşită improvizație este aceea gândită mult înainte!!
După zeci, dacă nu chiar sute de ore de emisie, după mii de ore de lucru în partea de business a radioului, ştiu că citim/învățăm/cercetăm din ce în ce mai mult doar ca să respectăm mai bine vorba spusă la nervi de Ogilvy: Keep It Simple, Stupid!
Şi asta e valabil pentru toți, fie că lucrăm în radio, fie că ne dorim să lucram în radio, fie că ramânem doar ascultători.

074- Radio Contact "All I Wanna Do Is Make Love To You"

Urmeaza o povestioara in 6 parti, despre defunctul radio Contact.

(De la stinga la dreapta: Cristi Schnebli, Andreea Ionescu, Roxana Niculescu, Raluca Moianu, Alex Macavei)

Atunci când a început să emită, după ce i-au adus belgienii echipamentul, Radio Contact îşi avea sediul în clădirea Institutului de Arhitectură, chiar vis a vis de Universitate şi deci şi de Uniplus (pe atunci Fun Radio). Au ieşit în eter cam cu o luna mai târziu decât noi. Printre cei mai apreciați DJ-i ai lor mi s-au parut a fi: Gabi Dobroiu (care s-a perindat foarte scurt şi pe la Uniplus, apoi a plecat la PRO FM), Liana Stanciu (acum la Magic FM), Doina Ene (acum la Infopro, dar in "culise"), Raluca Moianu (acum la Gold FM), Cristian Tomescu (care din câte am auzit s-a retras, c-a

descoperit că ştie să faca bani), Cristian Schnebli (acum la PRO FM), Alex Macavei (acum director la Radio 21), Cristi Dicianu, Şarpe (Bogdan Popescu, care s-a mai perindat pe la Fun, la Radio Total şi Infopro, Pro FM şi Radio 21), Radu Bârsan (care a parasit la un moment dat radioul, pentru o firma producatoare de tutun).

În 1991 sediul radioului s-a mutat în Splaiul Independenței, la fostul Minister al Chimiei (unde este Kiss FM acum). Atunci au devenit şi ei societate pe acțiuni, până atunci fuseseră sub aripa liberala, căci aparatura venise că donație pentru tineretul liberal, aşadar se creease ATLD – Asociația Tinerilor Liberali din România. La ei însă angajații n-au devenit şi acționari, ca la Uniplus, excepție făcând Radu Şoancă şi Peppino (Giuseppe Rossi). Din SA mai făceau parte belgienii şi Călin Popescu Tăriceanu. Apoi Şoancă şi-a vândut acțiunile pe care i le-a preluat Peppino (care în 1990 apăruse la radio ca prezentator de emisiune de jazz şi care este român 100%).

Şi la Contact, la început studioul era dotat doar cu 2 casetofoane, 2 pick-up-uri şi un mixer. În timp au apărut şi la ei CD-urile, minidisk-ul, iar apoi calculatoarele. La fel ca la noi, în 1990 reclamele se puneau fiecare pe casete de 30 de secunde, şi dacă aveai un calup trebuia să le ai pe toate pregatite "cu degetul" exact la începutul spotului audio şi să le schimbi din mers, pentru că nu aveai decât 2 deck-uri… şi ei, ca şi noi au făcut şedințe despre cum se potriveşte caseta cu degetul, hehe.
Adevărul este că pe vremea aceea, în şedințe abordam teme tare ciudate… despre cum se numără CD-urile, despre cum se semnează în „caietul de antenă", despre cum se închide uşa la baie şi câte şi mai câte bazaconii!
Tot în 1990, radio Contact a fost atacat de mineri, care după cum ştiți devastau tot ce prindeau, din ura față de intelectuali şi față de bucureştenii „capitalişti". Noroc cu Radu Şoancă, care a apărat postul de mineri. Dacă nu era el, spun cei care au fost acolo putea fi distrus totul, însă a ştiut să le vorbească minerilor pe limba lor postâindu-se în uşă, ca să nu poata intra potopul. După cum ştiți, toate celelalte ateliere ale arhitecturii au fost devastate, iar dacă vă aduceți bine aminte, în facultate au avut loc violențe de coşmar!

Din punct de vedere muzical era frumos că în 1990-1991 recunoşteai posturile de radio după piesele leit-motiv, sau mai bine zis super difuzate: la Contact, Gabi Dobroiu difuza Heart cu "All I wanna do is Make Love to You" sau Whitesnake cu "Here I go Again", iar Uniplusul avea "Valse de Vienne" şi "Comment te Dire Adieu" pe care le difuza în prostie. La noi cel puțin aceste piese aveau sa intre pe lista de „interzise", însă au fost înlocuite mereu cu altele, de care ne îndrăgosteam şi mai şi!

Clasamentul a fost pentru mulți ani acesta: Uniplus – number one, iar Contactul pe 2. A apărut apoi PRO FM, care multă vreme a fost a 3-a roata la caruță. Ştiu că pe vremea aceea mă gândeam uneori:"Doamne, ce groaznic ar fi fost dacă aş fi nimerit la un alt post de radio!". Si nu ştiu de ce, mulți ani n-as fi vrut nici în ruptul capului să lucrez la alt post decât la Uniplus, cred că eram fanatică, or something!:)) Şi-ar mai fi ceva de adăugat: de câte ori ne venea vreun nou coleg de la un alt post de radio nu încercam să-l adaptăm, ci îi dădeam doar pur şi simplu, libertate. Curând se adapta singur iar după câteva luni aveai impresia că lucreaza la Uniplus de când lumea şi pamântul! Aşa s-a întâmplat cu Mircea Radu, cu DJ Z, cu Beatrice Popa şi mulți altii.
În altă ordine de idei: vă vine să credeți că deşi eram ca o familie există şi în ziua de azi vechi oameni de radio care nu s-au văzut niciodată la față? De exemplu eu pe Cristi Schnebli nu l-am vazut în viața mea pina in 2006! Exista oameni care fac radio şi in ziua de astăzi şi care nu-l cunosc personal. Pe Liana Stanciu am văzut-o pe vremea „şedințelor" de la cârciuma din strada Olari, dar nu ne-am dat mâna niciodată (aveam sa ne cunoastem si sa ne vedem mai mult cind s-a maritat cu Mitza de la Bere Gratis). Nici pe Doina Ene n-am cunoscut-o personal, deşi o apreciam foarte mult. Aşa că propun să se faca un fel de congres sau un party mare, la care toată lumea să se întâlnească cu toată lumea!:)

Dacă Radio Contact a început în 1990 într-un atelier de 20 de metri pătrați, în anul 2000 avea deja două studiouri de emisie, un studio de producție foarte performant şi unul de ştiri unde puteai prelucra pe orice suport (minidisc, CD, DAT…), în total 4 studiouri şi aproape 30 de birouri (adica

încăperi).
Rețeaua lor s-a extins foarte bine apoi în țară, chiar mai bine decât cea a Uniplusului. Nu ştiu de ce, poate şi din cauza intervențiilor lui Tăriceanu, ei au avut parcă mereu pile şi întotdeauna primeau cele mai bune licențe de emisie, peste tot, inclusiv în Bucureşti, unde ne-au luat-o înainte în clasament tocmai din cauză că emiteau în banda vest….
La toate terasele şi prin toate magazinele începuse lumea la un moment dat, să asculte Contact, pentru că aparatele de radio in banda est au intrat la naftalina, după care au fost aruncate.
Mai tirziu radio Contact se lauda cu licențe de emisie în cele mai importante oraşe din țară, cum ar fi: Cluj, Sibiu, Constanța, Craiova, Oradea, etc. La sfârşitul lunii noiembrie 2002 se lăudau că „Rețeaua națională Radio Contact acoperă în acest moment aproape trei sferturi din populația mediului urban din România". Bravo lor! Asa s-a construit reteaua pe care in 2009 o cunoasteti sub numele de KISS FM.

La Contact au mai fost Gabriela Vrânceanu Firea (cunoscută mai mult de la TVR şi acum de la Antena 1), Mirecea Radu (care a venit apoi la noi, după care a plecat la TVR şi apoi la Antena 1), Maria Zărnescu, Radu Cazan, Marius Furdui (în prezent director la Europa FM), Andreea Ionescu (care acum are firma ei de design şi decorațiuni interioare), Roxana Niculescu Costei, Sorin Mighiat (folkist şi profesor la Arhitectură) şi mulți altii.

Update post: Jesus, recintind textul imi dau seama citi directori a creat Radio Contact asta:) Din cei de la Uniplus foarte putini mai sint acum in media, darmite directori! Cu sigurantza ca noi am fost mai mult niste puslamale imbatate de muzica si poezie:)

075 –Radio Contact. de Andreea Ionescu

Andreea Ionescu (foto) povesteste despre Radio Contact (unde şi-a petrecut 10 ani din viață):

„Aveam 18 ani când am intrat prima oară în studioul Radio Contact, în 1990. Aveam 28 când am trântit uşa după mine. Aşa că pot să spun că îmi povestesc "adolescența", nu?
Cred că a fost un fel de cadou de 18 ani. Tocmai intrasem la ASE (Cibernetică) şi mă pregăteam să dau şi la Arhitectură. În vara aia se făceau cursuri de pregatire chiar în institutul „Ion Mincu", acolo unde avea sediul şi Radio Contact. Îl ascultam încă din februarie, de când se înființase şi eram fană declarată a lui Gabi Dobroiu (încă mai sunt, chiar dacă nu se mai aude prea des). Când terminam meditațiile, fugeam la ultimul etaj, într-unul dintre atelierele facultății, acolo unde era studioul improvizat. Îl pândeam. Interiorul studioului se vedea complet de pe culoar, pentru că erau ferestre de sus până jos. Seara, când studioul era luminat, mă ascundeam în semiîntunericul culoarului şi îl urmăream pe Dobroiu cum se bâțâie pe scaun. Avea ticul ăsta: când vorbea, dar numai când vorbea, se bâțâia pe scaun. Acum realizez că şi eu am ajuns să am acelaşi tic ulterior, când am ajuns pe scaunul acela. Şi nu numai eu. Culmea e că pe Dobroiu nu l-am apucat niciodată, nu ştiu cum, am fost mereu în contratimp. Când am intrat eu în radio – se făcuse deja octombrie 1990 – a plecat el. La ProFM parcă. Am avut un mare respect față de omul ăsta, a fost singurul DJ român pe care l-am ascultat ca o fană adevărată, îi înregistram intervențiile şi apoi i le învățam pe de rost, încercând să fiu la fel de profi ca el şi să vorbesc pe intro-ul piesei, "până când începe cântărețul". Heart cu „All I wanna do is make love to you" şi Whitesnake cu „Here I go again" îmi vor aduce întotdeauna aminte de el şi numai de el. Omul ăsta e făcut pentru radio, poate unii îl consideră fumat, dar are talent nativ pentru a vorbi în fața microfonului şi avea o uşurință şi eficiență în exprimare fantastice. Vorbea firesc, nu se strofoca şi pentru mine a fost un profesor fără voie.
A propos de stil, nu pot să-l uit pe Cristi Nemțeanu (care de la noi a plecat la Uniplus), "dr. DJ"! Primul DJ amerrricorromân! Asculta multe casete cu înregistrări ale radiourilor americane, le mai şi difuza pe post şi vorbea peste ele încât ajungeai să nu mai ştii care e el şi care e americanu'. Omul ăsta putea să vorbească ore întregi fără să spună nimic, dar accentul uşor american şi starea de bună dispoziție pe care o răspândea te trimiteau în altă lume. Ăla animator adevărat! De fapt n-avea habar de engleză, vorbea o americană de baltă, dar era fermecator.
Tot pe atunci era şi Cristian Tomescu – un alt nume al vremii care a părăsit repede scena, deşi avea talent cât carul. Probabil că l-a schimbat enorm sentimentul pe care l-a avut când a încasat primul

comision. A convins unul dintre primii publicitari (cred că era firma Miralon – ulterior Kodak) să dea banu' pentru o campanie publicitară şi s-a întors în radio cu 4 cărămizi de bani. A intrat zâmbind larg şi a zis: eu mă las de radio nene, eu mă fac agent publicitar! Nu mai ştiu nimic de el de când a plecat (în 1991) dar el a fost adevăratul meu profesor şi a fost tipul de profesor pe care mi l-aş fi dorit: dur, necruțător, ironic, haios.
Dobroiu a fost primul realizator al emisiunii Top 30. Din câte ştiu e cea mai longevivă emisiune de radio din 1990 încoace. A preluat-o Tomescu, apoi tot felul de începători printre care şi eu până s-a stabilizat la Cristi Schnebli, care a dus-o 10 ani după care a dat-o şi el mai departe când a plecat la ProFM. "Copilul lui" aşa îi spunea… Apoi el a creat şi copilul cel mare, topul 100 de sfârşit de an. Îl ajutam să realizeze clasamentul de sfârşit de an: eu eram "mouse-ul" lui. Scriam 150 de piese pe fâşiuțe de hârtie şi le aşezam frumos una sub alta, pe podea ; făceam astfel vreo 5 metri de melodii, pentru că trebuia să le vadă pe toate, iar monitoarele nu prindeau decât cel mult 30 de piese (iar prin '91 nici nu aveam calculatoare…). Apoi le aşeza şi reaşeza, le elimina şi le sorta până rămâneau 100. Si, mai ales, nu asculta de nimeni, oricâte presiuni se exercitau asupra lui ("Băăăăăi! Să pui "Ai cap de taur" pe primul loc!). După ce le păstorea, le gândea şi răzgândea, se declara mulțumit. Ştiu că într-un an nu am mai apucat să le rescriem la calculator, era 31 decembrie şi a citit topul după fâşiuțele alea lipite cu scotch… . Mulți au crezut că e nebun să facă 8 ore de program – atâta durează cele 100 de piese – şi totuşi a devenit una dintre emisiunile tradiționale radio, având mai mult de 10 ani.
De la Cristi am învățat o groază de şmecherii legate de muzică, are un talent deosebit pentru o disciplină pe care aş numi-o "comportament psiho-socio-muzical al ascultătorilor"; anticipează foarte bine reacțiile oamenilor şi succesul unei piese. În plus mai are o calitate (sau defect?): simte enorm şi vede monstrous!
A fost frumos la preselecția din 1990. Ca în poveşti: mă plimbam pe culoarele Facultății de Arhitectură, tocmai terminasem cursurile de pregătire, când văd o mare de oameni fremătând. Era concursul de preselecție pentru animatori la Radio Contact. Acolo i-am văzut pentru prima dată pe mulți dintre cei care ulterior mi-au fost colegi timp de 10 ani. Țin minte şi acum că Liana Stanciu se remarcase încă de pe culoare: era într-o scurtă de blană, vorbea tare şi gesticula. Avea părul tuns până la urechi, tot blond, cred că a fost singura perioadă când l-a avut atât de scurt. Era apoi un băiat slăbuț ca un fir de iarbă şi puțin ciudat, avea obrajii supți şi cearcăne, iar ochii mari cât toată fața. Ştiu şi cu ce era îmbrăcat, toate detaliile astea mi le-am rememorat de mii de ori ulterior, pentru că el era cel ce avea să îmi devină soț peste 8 ani. Poate că aşa arată şi acum Cristi Schnebli, nu ştiu, nu l-am mai văzut de 2 ani.
Dar să revin la preselecție… a fost una dintre cele mai obiective, după parerea mea. Îmi amintesc că erau în juriu Radu Şoancă, Ami Costantinescu, Ovidiu Cătălinoiu, arhitectul Sorin Minghiat şi alții. Ne-au pus în față nişte texte şi câteva single-uri pe 45 de turații, le-am citit, m-au plăcut şi… aşa am început ceea ce avea să fie "cariera mea în radio". Din 150 de oameni câți eram acolo au rămas vreo 10.
Nimic nu era greu pe vremea aia… totul era emoționant, dificil, nou, dar nimic nu era o povară. În 1991 a fost chiar spectaculos… Începuseră discuțiile despre SRL-uri şi SA-uri şi învățam politică şi economie din mers. Între timp intrasem şi la Facultatea de Arhitectură, dar radioul (din fericire) s-a mutat în Splaiul Independenței, la fostul Minister al Chimiei. Dacă rămânea în şcoală probabil că nu mă mai vedea nimeni pe la cursuri…. Aşa, am fost nevoită să mai dau şi pe la scoală.
Vara lui 91' a fost una dintre acele "veri de neuitat" dintr-o viață de om. Aveam 19 ani şi făcusem gaşcă cu Şarpe (Bogdan Popescu – alt călător prin cartea radiourilor), Cristi Schnebli şi Costică Iancu (devenit după mulți ani director la Radio Contact Botoşani). Umblam noapte de noapte colindând cârciumile, experimentând senzații şi libertatea de a fi mici vedete şi de a se uita barmanii cu respect la noi. Ei trei au fost "profesorii " mei de socializare. Până atunci fusesem o poetă în adevăratul sens al cuvântului, scriam poezii la liceu şi eram timidă. Cu ei am învățat să privesc oamenii din jur. Nici acum nu înțeleg de unde aveam atâta putere să umblăm pe jos noapte de noapte prin oraş şi apoi dimineața să o luăm de la capăt cu facultate şi cu radio… Ei m-au învățat să mă uit la oameni, să fumez, să beau, să vomit, să pierd nopți, să trăiesc senzații. Mai târziu unul

dintre ei m-a învățat să iubesc. Şi mă bucur că a fost Cristi acela". *(va urma:)*

076 –"Păi ce, mă Peppino, faci radio pentru proşti?"

"Peste puțin timp" povesteste Andreea "a apărut la radio Alex Macavei (prin 1992?). Îmi amintesc şi acum cum a venit cu cei 17 ani ai lui, cei 2 metri înălțime şi cu un trandafir în mână să i-l aducă Doinei Ene, al cărei fan era. Acum are un birou mare cu canapele de piele şi prestanță de director. Bravo lui! Pe atunci Doina Ene era un nume mare. Fata asta a inventat cred, "dantela lingvistică". Făcea nişte intervenții (muzicale) de te amețea: te lua de departe, te învârtea de vreo 3 ori, te aducea unde vroia ea şi apoi te trântea cu capul de pereți ca să te trezeşti. Totuşi, intervențiile ăstea rafinate ale ei n-au mai fost la mare căutare pentru şefi, pentru că erau prea lungi şi prea intelectuale pentru audiență. "Păi ce, mă Peppino, faci radio pentru proşti?" – se certa ea cu şefu'. (Pe atunci încă nu ne era clar ce atitudine trebuie să avem pe post, cui ne adresam, ce target avem, nici nu exista noțiunea asta pe care acum o ştie orice licean. Noi încercam să părem cât mai deştepți şi mai culți). Drept urmare o mare cunoscătoare în ale muzicii stă undeva în culise, fără sa dea verdicte, dar eu ştiu că judecă şi acum aspru orice gresală a animatorilor de radio.
Pe "vremea mea" (a se citi anii 1990-2000) aşa ni se spunea şi aşa am ajuns să ne şi placă să ne spunem: animatori. DJ-ul era doar cel din discotecă, noi trebuia sa "animăm populația". Chiar şi când veneai beat sau mort de oboseală după o noapte petrecută în discoteca R2 iar la 8 dimineața aveai program, vocea ta trebuia să inspire încredere şi să fii vesel. Îmi amintesc cu mare plăcere de oboseala aia plăcută după o noapte nedormită, în care gândurile o luau razna şi ieşea o emisiune mai interesantă decât dacă aş fi fost odihnită. Din când în când adormeam preț de câteva secunde cu capul pe mixer şi mă trezeam în timp util pentru a schimba piesa şi a face o intervenție "de succes". Eram tare mândră de mine dacă reuşeam să fiu spirituală sau găseam un joc de cuvinte. Era la mare preț omul care avea texte, atunci. Ca şi acum, doar că acum e suficient să fii vesel şi să nu te bâlbâi, atunci conta mai mult substanța pentru că majoritatea eram studenți şi căutam noul. Iar dacă te bâlbâiai era important să "te scoți" cu o glumă sau o exclamație haioasă. Cei de astăzi mi se par foarte blazați (nu toți, recunosc), au texte "de întreținere" şi nu ies cu nimic în evidență. Noroc cu un Dobrovolschi sau cu un Nono Semen, sunt oameni care au reuşit să dea culoare FM-ului păstrând ideea de radio comercial, cu rețetă şi play-list. Astăzi mulți animatori au început să vină la radio "ca la serviciu", ori chestia asta mie nu mi s-a întâmplat în 10 ani de radio.
În anii aia, acolo, în studiourile pustii, am învățat singură programe de calculator, dactilografie PC cu cartea în față, noapte de noapte. În 92-93 când au apărut calculatoarele, noi, cei care ştiam să umblam cu ele eram avangardişti. Pe vremea aia 90% din populație nu ştia nici cum arată un fax. Îmi amintesc de celebra expresie a ştiriştilor vremii: "am primit un fax la redacție prin care suntem anunțați că partidul cutare a făcut nu'ş ce". O ştire din care se deducea că avem şi redacție şi fax. Partea frumoasă cu lipsa PC-urilor era că între '90 şi '93 de la ascultatori veneau numai scrisori. Ramân la părerea că altceva e să vezi emoția literei scrise. Acum toți scriu pe mail şi distanța între oameni se măreşte… Ajunsesem experți în caligrafie, ştiam când cineva trimite 10 scrisori cu 10 caligrafii diferite ca să urce New Kids on the Block în top…. Top 30 s-a făcut în primii ani exclusiv din scrisori şi pe vremea aia apăruseră fanii NKOTB şi Depeche Mode. Se băteau în a trimite cât mai multe scrisori pentru a urca în top o formație sau alta, se crea o legătură mai strânsă între animatori şi public.
Radu Şoancă a fost unul dintre primii oameni ai radioului, adus de domnul Tăriceanu. E ciudat cum, după atâția ani de când îl cunosc, mie tot îmi vine să îi spun domnul Tăriceanu. Pentru că față de mine, cel puțin, a făcut nişte gesturi de care o să îmi aduc aminte toată viața şi pentru care va rămâne un domn. Îl respect până la ultimul meu fir de păr. Mi-a părut rău când a început să se retragă din administrarea radioului. S-a implicat din ce în ce mai puțin şi noi, cei care l-am cunoscut de la început, am regretat asta. Pentru că era (şi bănuiesc că este şi acum) un şef pe care ți l-ai fi dorit. Diplomat şi domn până la ultimul fir de sprânceană.
Şoancă a fost un bun om de radio. Un tip tare deschis la minte şi foarte alunecos. M-am îndrăgostit de el deşi eu avem 18 ani, iar el 50. M-am îndrăgostit pe bune, cu toată ființa mea şi îi scriam

netrimise lungi scrisori. Din păcate puțini au înțeles cât de platonică şi sinceră a fost iubirea mea de adolescentă pentru el.
Prima reclamă a radioului a fost cu mine şi cu Şarpe (Bogdan Popescu) şi era la cârciuma Şarrrrpele Roşu de pe „Galați colț cu Eminescu". De acolo i se şi trage porecla lui Bogdan. Pe vremea aia relațiile se strângeau foarte repede astfel încât în curând eram prieteni la cataramă cu personalul din cârciumă, acolo unde am băut primul meu pahar de vin dintr-o lunga serie care a durat vreo… 12 ani de zile. Acum nu mai îmi place să beau şi mă suspectez că sunt puțin anormală… Prima beție s-a soldat şi cu prima vomă în veceul lor, unde Costică m-a ajutat să scot din mine ce îmi făcea rău, că eu nu ştiam procedura "digitală"…. Eram cu el, cu Şarpe şi cu Cristi Schnebli şi am sfârşit cântând la microfon, acolo în curtea restaurantului "Murfatlar, perla vinurilor din Rrrrromânia !"… Aveau un taraf celebru pe atunci care ne-a făcut o demonstrație de improvizație de neuitat, cântând un „imn" pentru Radio Contact. Ne-am simțit regi. Si-apoi ne-am dus fiecare cu metroul acasă, că Traby a venit mulți ani mai târziu.
Mi-a rămas o nostalgie pentru Traby, de câte ori văd un trabant albastru parcă îmi văd trecutul boem şi "depravat". Dar nu se compară cu ce văd astăzi în cluburi şi discoteci. Nouă nu ne ardea de drogat sau de orgii pentru că ardeam altfel, TRĂIAM. Depravarea noastră maximă consta în a umbla pe străzi până la 5 dimineața (până la primul metrou), a dormi 3 ore şi apoi a o lua de la capăt. Eu zic că era un fel de practică psihologică ce făceam noi acolo: socializam, asistam la crearea unei pături de consumatori de localuri, le studiam comportamentul. Orice local nou apărut era un mare eveniment iar atunci puteai să fii prezent la toate că erau atât de rare…
Cu Traby am socializat ani de zile, am organizat chiar şi primul raliu de maşini Trabant din Bucureşti, am făcut recorduri de încărcare (7 oameni), am "cărat" colegi bețivi (cu care beam cot la cot) şi apoi îi duceam acasă. Nu pot să uit când stătea Bârsan în spate, eu conduceam, iar Cristi Schnebli era în dreapta. Era prin '96 cred, într-o dimineață geroasă ne-ndreptam spre case… La un moment dat o ploaie caldă de toamnă îl stropeşte pe Cristi în ceafă. Norocul lui a fost că in ultimele ore Bârsan nu băuse decât şpriț curat, că altfel puteam să vedem tot meniul desfăşurat… Radu Bârsan a fost pentru mine omul contradicțiilor. Avea o nemulțumire în suflet, nu ştiu ce şi de ce, poate un complex şi n-am înțeles niciodată care, pentru că mie mi se pare un om de mare valoare care ar putea face orice şi-ar propune. Omul ăsta are o gândire extrem de ordonată, nu iartă niciodată greşeli de exprimare sau de vorbire şi are o dicție impecabilă ajunsă proverbială. Fuma Snagov cu fidelitate şi cu ritual şi avea mare respect pentru muzica românească. Vorbesc de muzică, adica de MUZICĂ, da. Formații că FFN sau Celelalte Cuvinte, apoi Timpuri Noi se auzeau des la el şi la Cristi Dicianu în program în perioada în care puteam să dăm ce muzică vroiam.(adică până prin 94 cred…). Mari promovatori de muzică românească au fost băieții ăstia într-o perioadă în care nimeni nu lua în seamă astfel de gesturi. Ei o făceau pentru că într-adevar credeau în valorile româneşti, nu o făceau pentru imagine aşa cum se bat mulți azi cu pumnul în piept. Dacă e să vorbim despre asta, Andrei Voiculescu (Europa Liberă) a fost primul pentru că el a fost într-o perioadă în care nu era nimeni altcineva… Îmi amintesc cât de modest şi adevărat a fost când l-am avut invitat într-o emisiune. Mă mir că nu am luat penalizare atunci… Erau la modă penalizările subiective, pentru că nici regulile nu erau clare. Când a apărut Orchestra Direcția 5 ale caror cântece le ştiam pe de rost pentru că mergeam la repetițiile lor şi mă încânta sunetul lor curat, i-am invitat în emisiune. A fost prima lor apariție într-un interviu live timp de 30 de minute, lucru foarte rar la vremea aceea pentru că formațiile româneşti noi puteau fi numărate pe degete. Am luat 15% penalizare de la Peppino pentru că am depăşit "cu formația aia de rahat" 5 minute timpul alocat emisiunii. Nu era nici o altă emisiune după asta, eram tot eu într-un program de animație. După circa un an de zile, formația era luată sub impresarierea lui Peppino şi se difuza de 12-15 ori pe zi. Ajunsesem Radio Direcția 5. Eheeeii… flerul se pedepseşte, ca şi faptele bune". *(va urma)*

077 –Pionierii (radioului) de ieri, directorii de azi

Istoria Radio Contact partea a 4-a. Andreea Ionescu povesteste:

“Perioada ‘96-2000 era deja una în care regulile se aşezaseră, recalcitranţii (ca mine sau Şarpe) se cuminţiseră. Şarpe a vrut să-l bată pe Peppino când a plecat prima oară de la Contact (asta se întâmpla în 1992, apoi a avut o revenire prin 1998 după ce a trecut bine pe la Total…). Mulţi au regretat că nu a făcut-o… Cred că e cu adevarat greu sa fii director de post de radio într-o perioadă aşa tulbure în care toţi eram plini de viaţă şi de visuri şi nu ne era frică de nimic… De câte ori nu ne-am propus sa îi punem un sac în cap şi să îl liniştim, numai noi, cei care sufeream ca nişte proşti pentru radio ştiam… Dar asta se întâmplă acum cu orice şef din orice domeniu: ar trebui să fie conştient că 80% dintre subalterni îl consideră prost, idiot şi ar vrea sa îl bată dacă se poate…
Dar să revin la primul val. Mircea Radu, Gabriela Vrânceanu Firea. Fata asta a ştiut întotdeauna ce vrea. A venit la Contact de la Adevărul şi a ştiut să se descurce. Are un fler înnăscut în a-şi folosi şi cultiva relaţiile, şi, dacă cineva vrea sa înveţe ceva în acest domeniu, să o întrebe pe ea. Cred că nu a fost om pe care să nu îl exploateze cu diplomaţie şi rafinament obţinând maximum. Se îmbrăca întotdeauna ca şi cum în seara aceea ar fi fost invitată la un dineu oficial. Asta i-a ridicat imaginea în ochii multora, şi eu i-am admirat mereu ambiţia de provincial care vrea să ajungă cu orice preţ “departe”. Îmi amintesc că spunea pe vremea aia – era ştiristă şi venea dimineaţa devreme - că în copilărie şi-a promis că va avea o meserie care să nu o oblige să se trezească devreme iar ea se trezea la 4 că să ajungă la emisiune. Timpul a dovedit că atunci era încă la început de drum iar majoritatea targeturilor şi le-a atins.
Mircea Radu a venit la Contact că Omul-Queen. Era prieten cu Cristi Schnebli. A venit cu o casetă, l-am ascultat cu toţii şi ne-am hotărât că nu are o voce extraordinară, dar are şarm, dicţie şi ştie muzică. Era suficient. N-a stat mult la radio (vreo 2 ani parcă…) dar suficient încât să evolueze mult din punct de vedere jurnalistic. Cei mai mulţi care îl văd la “Din Dragoste” îşi pot imagina cu greu cât de spiritual poate fi omul ăsta, cât de sarcastic şi ironic şi, mai ales, neiertător cu proştii. N-o să uit verile la terasa de lingă Contact care se prelungeau până dimineaţa şi în care ne tavaleam de râs cu el şi cu mulţi alţii. Cum ar fi Dicianu, Arabu’ (Vali Dragu) şi Bârsan. Ăştia au venit toţi odata încă din 90 şi s-au păstrat ca un grup compact mulţi ani. Erau “new-wave”-işti. Au fost primii din FM care au avut tupeul să citească din Urmuz pe post. Aveu o emisiune vineri noaptea în care aberau în stilul de mai târziu al lui “Midnight killer”. Cu ăştia chiar râdeai până te dureau maxilarele…”Al dumneavoastră Radu Bârsan” (acum mare om la o mare firmă de ţigări) pe care nu l-am mai văzut de vreo 3 ani, părea făcut pentru radio, chiar dacă el nu a crezut constant în asta. “More than a feeling” o să îmi aducă aminte întotdeauna de el şi de Dicianu. Majoritatea celor care au început din ’90 au ajuns ce şi-au dorit: directori la radiouri, directori în companii multinaţionale, proprii lor directori. Dacă nu la radiouri atunci la firme cu bugete mari.
Îmi amintesc de vremea când ne “tatonam” cu cei din PRO FM (“the strong no 2” – pe vremea aia”) şi râdeam de ei că erau în perioada “Star Station”, aveau stele în cap şi steluţe pe creier… Bogdan Strătulă arăta cel mai simpatic, avea părul verde cu galben, ras în formă de stea şi recruta discret prin discoteci.
Am trecut şi eu printr-o funcţie de director, sau mai multe. PR Manager, Special Events Manager. Mă pufneşte râsul la ideea că mă mândream cu funcţiile ăstea. Munceam zi şi noapte pentru campaniile de promovare, mai ales pentru cea „De 10 ani”, din 2000 şi care îmi aparţine în totalitate; am făcut atunci munca unei întregi agenţii de publicitate: concept, grafică, outdoor, scenariul şi castingul producţiilor video, semnale audio, copywriting-ul pe întreaga campanie în presă, producţia autopromo, PR, BTL, conferinţe de presă, DTP, urmărire în tipografie a printurilor, cântece-imn cărora le-am semnat versurile şi pe care le-au compus apoi diferite trupe, pachete de jingle-uri de sezon, şi ar mai fi…. Câtă patimă puneam şi cât mă consumam pentru orice greşeală. Acum lucrez pe cont propriu şi n-aş mai suporta să fiu angajatul cuiva. Privesc de departe lumea radioului şi îmi imaginez câte mustrări de conştiinţă au animatorii şi ştiriştii când fac vreo gresală de dicţie sau gramaticală. Acum ştiu că ascultatorilor li se rupe pentru o gresală; (totuşi, de la a doua în sus nu te iartă!)

Apoi a fost al doilea val. Raluca Moianu, Maria Zărnescu, Alex Macavei. Când a venit prima oară la radio Raluca era silfidă ca o trestie şi se îmbrăca tare elegant. Avea maniere de pension şi de casă nobilă. Mie chiar mi-a plăcut de ea. Era uşor să o înveți pentu că prindea foarte repede şi avea un talent nativ oral. Vorbea uşor. Mulți dintre cei crea am fost sau suntem animatori am muncit mult ca să avem o dicție ca lumea şi să iasă cuvintele simplu din gura noastră. La Raluca vorbitul era firesc şi curgător ca apa… Îmi amintesc că prima ei intervenție a fost în programul meu, era "ucenică" şi am pus-o să facă o intervenție. A spus ceva fără culoare dar a spus frumos şi atunci am văzut că îi va fi foarte uşor să rămână în lumea asta. Apoi am văzut-o şi plângând, şi luptându-se cu cei din jur, şi înjurând şi suferind şi bucurându-se. Dar cel mai mult mi-a plăcut când era trestioară şi avea ochi de căprioară. Acum, la emisiunea asta, "Scuză-mă", nu e în pielea ei şi nu cred că n-o arde dorința de a face altceva. Sau poate îi place, mai bine nu mă pronunț că nici cu ea n-am mai vorbit de o vreme. Postul de redactor-şef i-a venit brusc când nu avea decât câțiva ani de experiență radio. A fost preferată pentru că era serioasă, ştia limbi străine şi… nu avea experiență radio (nu trecuse proba de cunoştințe muzicale). E mai uşor să formezi pe cineva decât să numeşti pe unul care poate să îți ia locul oricând. Era cea mai nouă şi abia ieşise de pe băncile facultății de biologie-chimie. În timp am văzut că a fost mai bine aşa. Noi eram pătimaşi, subiectivi, pasionali… probabil că nici unul dintre noi nu era pregătit atunci pentru o astfel de funcție.
Acum 3 ani săream cu coarda elastică, organizam curse de maşini Trabant şi petreceri Radio Contact în clubul Salsa. Făceam PR, promovare şi mă ocupam de campaniile publicitare. Aveam 2 emisiuni „Muzică pe sufletul tău" şi „O fată deşteaptă începe la timp". În timpul care îmi mai rămânea compuneam, divorțam, mă mutam dintr-o casă în alta. Atunci îmi vedeam viața ca un zilnic „special event". Acum îmi ajunge să privesc cum ninge afară.
1999 a fost cel mai greu an din viața mea. Făceam "Pauzele de dimineață", (o emisiune matinală care a ținut 2 ani vârful de audiență în FM), eram organizator de evenimente, înființam departamentul de PR. Amenajările interioare în sediul Radio Contact tot atunci le-am făcut, cu proiectare şi urmărire de execuție. Aveam bani, maşină la dispoziție, telefon, funcții. Iar viața personală era un vis şi un coşmar la un loc. Ziua eram la radio încercând să fiu profesionistă şi să nu se vadă nici o suferință, noaptea dormeam prin parcări, în maşina radioului, pentru că nu ştiam încotro mi-e casa… Cel mai greu mi-a fost la emisiuni, pentru că în cele 3 minute cât dura o melodie plângeam în hohote sau vorbeam la telefon cu soțul sau cu amantul, treceam prin 1000 de sentimente şi senzații, după care trebuia să deschid microfonul, să intervin şi 30 de secunde să fiu fericită, veselă şi exuberantă. Noroc că eram dependentă de adrenalină, altfel n-aş fi rezistat… " *(va urma)*

078 –Radioul comercial te obliga sa fii fericit

Istoria Radio Contact – partea a 5-a. Andreea Ionescu povesteste:

“Era multă ardere în radio. Trăiam fiecare secundă la pătrat. Evenimentele erau mai rapide, timpul exploatat la maximum, nu vroiam să pierdem nimic. Nu ştiu dacă nu cumva era şi multă superficialitate…. Facând totul atât de repede, eficient, productiv, ajungeai să nu mai aprofundezi nimic. În vremurile alea, de exemplu, nu eram în stare să stau singură. Nu suportam tăcerea şi liniştea pădurii. Fără un radio înnebuneam. Şi asta nu cred că e bine.
Până la urmă sunt vorbe în vânt, arunci cu vorbe… sau poate mişti oameni, poate îi bucuri cu ceva, poate schimbi ceva… din păcate puțini animatori de astăzi au alt scop în ceea ce fac decât un superficial entertainment. Nu ştiu câți dintre ei vor ca ascultătorii să se simtă cu adevărat bine, cei mai mulți vor doar să pară simpatici, să-şi creeze imagine şi atâta tot. Când eşti în spatele microfonului ai putere, poți schimba mentalități, poți intra în gândurile oamenilor. Un ziar îl citeşti şi te opreşti dacă ai ceva mai bun de făcut, dar având un radio care merge într-una, aşa cum se întâmplă în majoritatea caselor, maşinilor şi magazinelor, fără să vrei asculți, digeri, te transformi. Fără să vrem ascultăm toți aceleaşi reclame, aceleaşi concursuri, aceeaşi bani se învârtesc şi ne cumpără mințile… Să vrei şi nu poți să te păstrezi pur.
M-am gândit mult de ce e atât de specială munca de prezentator radio şi de ce mi-a adus atâta bucurie. Şi de ce mulți dintre cei realizați pe sticlă vor să aiba şi emisiuni radio… Pentru că la televizor interpretezi un rol, fie că e unul de ştirist, de clovn la un show de divertisment sau de cititor de texte… La radio poți sa fii tu, poți avea textele tale. Poți fi supărat şi te poți plânge de chestia asta, pe post. Dacă eşti suficient de profesionist poți să te autocompătimeşti atât de bine încât nimeni n-o să fie supărat, în fond e natura românească să se bucure că altuia îi merge prost… Chiar şi atunci când te plângi de ziua pe care ai avut-o poți să o faci simpatic. Radioul comercial te obligă să fii fericit. Exersând zilnic ajungi chiar să fii aşa. La radio nu ai timp să îți plângi durerile, orice supărare trebuie să treacă în cele 3 minute cât durează o piesă… Şi apoi e muzica… câți dintre oamenii nefericiți ascultă muzici care să le facă bine? La radio mai “scapi” peste play-list câte o piesă care să te “remonteze” sau care să rezoneze cu durerea pe care o ai, important e că faceam terapie muzicală şi nici o suferință nu avea timp să-şi facă culcuş în sufletele noastre… Apoi mai e obligația de a fi creativ în fiecare secundă. EA te ține în formă într-un radio. Textele alea ale DJ-ilor care par atât de fireşti şi de banale uneori, sunt născocite, gândite, scremute…. create cu trudă uneori.
A propos de voci celebre care s-au lansat la Contact. Nu pot să nu îl amintesc pe Dorin Niculescu, o voce de “bunic” pe care am descoperit-o prin 1991-92 odată cu Corina Dănilă. Căutam voci pentru reclame şi am dat un anunț la facultatea de actorie. Când a venit Dorin nu ne-a venit să credem ce voce se poate ascunde într-un piept atât de mic. A învățat multe la Contact, acum e omul care iți poate citi o reclamă în 30 de moduri diferite şi fără gresală. De atunci a prins cam o treime din toate reclamele pe care le auziți zilnic pe orice post de radio sau televiziune… Corina Dănilă era în an terminal sau tocmai absolvise facultatea. Vocea ei cristalină ne-a impresionat şi a fost, o perioadă bună voce pentru promo-urile Contact.
Îmi amintesc şi de o preselecție pe care o făceam pentru a angaja un ştirist. Au intrat în “cuşca” antifonată pe rând, vreo 3, au citi textul impus, după care a intrat şi un baiat înalt, pe nume Radu Cazan. Nu a apucat să spună decât “Pete Sampras a învins…”. L-am oprit şi i-am spus că e suficient. S-a speriat şi, consternat, a întrebat ce se întâmplă. I-am spus că gata, nu mai e nevoie să continue. L-am mai fiert un pic şi apoi i-am spus că poate începe de a doua zi. Peste câțiva ani l-am auzit la Prima TV. Un ardelean adevărat, Cazan ăsta, cu o voce răsunătoare.
Am învățat mult la Contact, şi am învățat şi pe alții, asta îmi e o bucurie şi mai mare. Nu ştiu dacă ei îmi vor fi vreodată recunoscători, cert e că eu m-am simțit bine împărtăşind din experiența mea şi din secretele pe care le-am descoperit singură. N-am făcut nici un curs la început (BBC-ul l-am absolvit abia în 1995), au fost doar câteva reguli pe care belgienii ni le-au adus şi, de câte ori eram trimişi acolo furam cât puteam din meserie. Mă pasiona atât de mult subiectul încât nu pierdeam nici o teorie, nici o discuție, nici un curs (când au apărut) ca să evoluez mai mult. Dar cel mai mult te construiau discuțiile şi certurile de seară până dimineață despre nu’ş ce emisiune care era bună sau proastă.
Radioul mi-a oferit cea mai frumoasă adolescență întârziată. Generația mea, care a terminat liceul

exact la revoluție, a avut ceva energie de consumat…. şi ne refulam în muncă… Când am câştigat primii bani eram studentă şi aveam 18 ani, era prima leafă de la Contact şi din viața mea. Nu mai ştiu cât era… 25 de mii de lei, a fost nemaipomenit… Apoi banii au venit constant, Contactul a fost unul dintre puținele locuri în care nu s-a întârziat niciodată cu banii cel puțin cât am fost eu acolo… Şi cu Furdui (Marius) te distrai, ăsta e un om dintr-o bucată. "Animalul" – că e un munte de om, ştie muzică şi a prins un tren bun cu directoratul la Europa FM. Ne-am dat demisia de la Contact la distanță de 3 zile unul de altul dar nici unul nu a ştiut de celălalt. Asta ca să se înțeleagă bine ce atmosferă de teroare domnea pe culoarele Contactului… Îți era frică şi de umbra ta acolo pentru că toți erau pârâcioşi şi nu țtiai niciodată cine te toarnă. Aşa că, dacă vroiai să pleci trebuia s-o faci în linişte şi de unul singur, altfel te trezeai dat afară.
Cel mai dor îmi e de valurile albastre pe care le-am desenat pe pereții postului şi în toate birourile… şi de mobilierul ăla pe care l-am creat pentru studiourile Contact. Delfinul era o ființă pentru mine. Eram hipnotizată când vedeam sigla pe care deja o ghiceam de la multe sute de metri depărtare sau într-o imagine de o secunda pe care o vedeam la televizor. Probabil că asta se întâmplă cu toți cei care lucrează într-o multinațională care are o puternică cultură a organizației. Spălare de creier. Acum delfinul nu mai are nici un conținut. E doar o siglă simpatică…" *(va urma)*

079 –We have a mission from God!

Radio Contact in viziunea Andreei Ionescu. Ultima parte.

“Ca să fii „cineva” trebuie să faci oamenii mai buni. Asta e misiunea ce contează. Într-o lume a desfrâului ridicat la rang de artă probabil că sună ca o frază de om nebun. Şi totuşi, cei care „au puterea”, cei din spatele microfonului ar trebui să ştie că au o misiune şi nu doar o emisiune. Ar trebui să ştie că nu au dreptul să folosească şansa ce li s-a dat doar ca să se distreze şi să pară simpatici… Ei au misiunea de a face oamenii mai buni. Asta e tot. Din păcate e atât de simplu încât pare stupid. Din păcate oamenii sunt atât de ocupați să facă bani, după care sunt atât de ocupati să-i cheltuie încât nu mai au timp să se uite în jur la ceea ce au construit sau distrus în acțiunea lor. Parcul e salvarea noastră. Copacul, apa.Când toți aceia care aleargă astăzi haotic în costum prin birouri pline de hârtii şi se înjură pe la semafoare vor realiza cât de puțin importantă e înjurătura pe care o scuipă şi cât de uşoară ar fi viața dacă am lăsa să treacă pe lângă noi ura celor din jur, fără să ne luptăm cu ea, atunci ar fi ceva…

Visul meu e să fac un proiect pentru o lume mai bună. Vorba lui Artanu’ “ea vrea ca să salveze lumea”. O să încerc, dar numai când voi fi suficient de pregătită pentru batjocura şi ironiile oamenilor…. Am alergat 10 ani căutând oameni şi, de fapt, căutându-mi misiunea… M-a durut căutarea asta şi am făcut pe mulți să sufere.

Acum că dau filmul înapoi haotic şi cu opriri întâmplătoare îmi mai amintesc de Roxana Niculescu Costei. Sau Costel, cum îi spuneam între noi, de răi ce eram. Era un monument de bun simț şi eleganță. A venit prin 1992 şi a rămas în continuare redactor şef la ştiri. A rămas chiar şi când am făcut restructurarea redacției de ştiri, după un training de 9 săptămâni în care am încercat să îi învăț tot ce am primit eu la cursul BBC. După care am fost pusă să stabilesc noile ierarhii în departament. M-aş fi putut propune fără probleme în funcția de redactor şef dar nu mi-a plăcut niciodată munca de reporter şi nici să explorez durerea altora şi să mă mai şi bucur pentru ea. “Bad news are good news” – celebra sintagmă m-a făcut să înțeleg că lumea ştirilor nu e pentru mine. Eu aş fi dat numai ştiri pozitive dacă ar fi fost după sufletul meu, aşa că aş fi fost dată afară imediat. Şi pe ea am văzut-o plânsă de nenumărate ori dar e o fire tare şi puternică şi în primul rând are intenții bune, iar asta e tot ce contează până la urmă…

Un alt om pe care nu îl voi uita este Sorin Mighiat… încerca să facă educație cu Jethro Tull, Deep Purple şi folk autentic (fiind el însuşi un folk-ist de valoare). Cu domnul arhitect mă întâlneam şi la cursuri, la facultate, unde era asistent.

Decada Radio Contact a fost o perioadă a planurilor şi viselor. Da, visam să ajung mai sus, să fiu director de programe sau să-l dea pe Peppino afară şi să fiu eu director plin. Sau oricine altcineva. Probabil mulți sperau asta. Când am înțeles că mai e mult până acolo, şi când am înțeles că nu mai pot face nimic pentru că radioul era în cădere liberă, când glasul meu şi anticipările mele nu mai erau ascultate de nişte oameni care credeau în continuare în “number 1, radioul cel mai tare, etc”, am plecat. Am plecat cu scandal şi, probabil am fost ştampilată ca “isterică şi necontrolată”. Părerea mea e că nu poți fi şi spontan şi controlat în acelaşi timp. Pe atunci preferam să îmi fie rău dacât să îmi pară rău că nu mi-am spus părerea…

Asa era atunci. Mult foc puneam în toate şi ardeam că artificiile fiecare secundă a vieții mele. Uneori îmi amintesc cum arăta primul studio de emisie, primul mixer, primul studio de înregistrări (am şi acum fotografia, era un mixer cu 8 canale şi un rec Marantz de care eram foarte mândrii pentru că mergeam cu el şi la reportaje, în stradă; era foarte bun şi mare cât o valiză). Ăla era studioul , adică ceva ce îşi poate face astăzi orice adolescent într-o debara…

Apoi era magnetofonul pe care înregistram ştirile de la România Actualități. La începutul anilor ‘90 România Actualități avea monopol pe ştiri şi era singurul post de radio care avea acces la agențiile de presă. Înregistram buletinele lor, apoi luam ştirile şi le cosmetizam ca să sune cât mai comercial şi mai scurt. Adică le furam pur şi simplu. Reporteri erau, dar evenimente ioc. Mai o conferință de presă a unui partid (în care nu se spunea nimic), mai un vernisaj. În perioda în care aveam “Pauzele de dimineață”, aveam zile când la 12 mă duceam cu scuterul la o lansare de carte, la 12.30 ma întorceam în studio şi dădeam ştirea în direct.

Mă aşezasem să scriu câteva rânduri despre deceniul meu mass-media, şi acum nu mă mai pot opri. Când e vorba de radio, zeci de antene telescopice mi se înalță şi sunt receptivă la orice mişca în domeniu. Îmi place să comentez ce aud, sunt cinică şi super critică la adresa animatorilor de azi.

Analizez fiecare gest media pentru că ştiu ce efecte sunt căutate, ce e în culise. Îmi place să ghicesc "ce a vrut autorul" unui event să spună, şi să văd dacă şi-a atins scopul. Ascult, simt, văd. În afară de Gheorghe (Andrei) doar Vintilă (George) mai reuşeşte să mă mişte cu "X şi zero". Sunt „fană" de Gheorghe de când adormeam cu radioul lângă ureche ascultând Midnight Killer. O dată cu apariția pe sticlă a renăscut. E atât de interactiv încât ma uimesc eu pe mine de câte ori vreau să-l sun şi să îi spun părerea mea. Înainte râdeam de cei ce intrau în direct să-şi spună poveştile. Îi consideram o categorie aparte "cine crezi că sună la radio? Cine nu are ce face….". Nu mai cred asta, de când sunt o simplă ascultătoare de radio trăiesc altfel interactivitatea.
Ce a mai fost frumos: emisiunile cu invitați deştepți, cu trupe simpatice, aniversările, bilanțurile de sfârşit de an, momentele în jurul bradului sau petrecerile cu mici şi sarmale din sala de conferințe. Intenții bune. Până la urmă asta e tot ce contează. Şi să fii tolerant. Mi-au trebuit 10 ani ca să înțeleg că nu sunt perfectă şi că nici omul de lângă mine nu este. Când toți se vor obişnui cu asta viața va fi mult mai uşoară şi mai fericită. Trebuie doar să anticipezi greşeli şi să fii pregătit pentru ele.
Oamenii de radio sunt printre PUȚINII care au timp şi putere să facă BINE. Vedetele TV sunt prea ocupate să fie frumoase şi să citească texte, ziariştii nu au interactivitate; prezentatorii radio sunt singurii care pot vorbi liber. De obicei însă, ei se ascund în spatele sintagmei "radio-ul comercial nu face educație, face bani"; realitatea e că atunci când vrei poți face în fiecare secundă educație; cu fiecare melodie pe care o propui spre ascultare, cu fiecare carte pe care spui că o citeşti. Oamenii de radio ar trebui să facă ceva cu ceea ce au, şi nu pot face decât un singur lucru: să facă BINE. Metodele le aleg singuri: manipulare, persuasiune, diplomație… treaba lor, rezultatul contează. Când eşti la radio nu mai ai dreptul să fii anonim sau să ai gesturi anonime…
Experiența Radio Contact a fost minunată. Atunci vorbeam oamenilor, dar acum am mai mult timp să mă GÂNDESC la oameni, şi mă bucur pentru asta. Când nu voi avea timp decât pentru mine voi şti că sunt pe un drum greşit… La ozon şi salvarea animalelor planetei se gândesc alții… la oameni cine se gândeşte?
Szia ! Szia!" (2003)

080 –Doina Ene. Radio. ONE LOVE!

“Cand am inceput experienta Radio Contact, eram deja toba de muzica. Asta pt ca toata adolescenta mi-o petrecusem ascultand muzica cu caietul in fata si creionul in mana. Imi notam tot ce ascultam. Nu suportam sa ascult ceva fara sa stiu cine canta si cum se numeste piesa. De ce? Poate fiindca ma pregateam sa devin om de radio. Si chiar daca nu s-ar fi ivit aceasta extraordinara oportunitate, cine stie cum altfel mi-as fi folosit cunostintele muzicale.
Aveam un radio Latvija, cu lampi, identic cu al domnului Tariceanu (dragul de el, ce sef!), pe care il tinea ca amintire in biroul lui din sediul Radio Contact. Si ascultam Europa libera, vestitul si minunatul Radio Veronica si mai aveam eu unul de care nu stiu daca a auzit multa lume: Radio Aman. Senzational. Pur si simplu senzational!
Eram mai coapta decat fragezii mei colegi, si evident, stiam mult mai multe, lucram deja la stat, fapt care ar fi trebuit sa ma faca din start condescendenta. Dar n-a fost asa. Pt ca eu aveam deja experianta dar si multa frustrare pt faptul ca, desi imi dorisem din suflet o cariera artistica, nu reusisem decat sa fac ASE-ul, facultatea de cibernetica, si serviciul era pe masura studiilor absolvite, adica anost.
Eu aveam norocul de a sti mult mai multa muzica decat ei, ei aveau norocul de a nu fi cunoscut alt loc de munca, inainte de Radio Contact.
In orice caz, eram atat de fericita ca lucrez intr-un radio, ca pot sa pun oamenilor muzica, ca le pot impartasi muzica, ca in timp ce ascultam impreuna o piesa, avem poate aceleasi trairi, incat nu mai conta ca am vrut sa fac orice altceva decat ce facusem pana atunci, daca tot venise momentul cel mare, si era extraordinar.
Am inceput timid, ca sa zica asa, cu o emisiune in 2: eu si Sorin Minghiat, un artist aiurit si dulce in acelasi timp, cu care, in afara de faptul ca imi mai cimentam niste cunostinte muzicale, radeam de ma tavaleam, de niste mici gafe din timpul emisiunii, care se numea “Cutiuta cu vechituri”. Si micile gafe erau ocazionate de faptul ca, el facand butoane, si asta neintamplandu-se in fiecare zi, le cam incurca cateodata, mai ales ca trebuia sa-mi asigure si mie calea, jingleuri, fond de stiri, caci eu dadeam si stiri, in afara interventiilor muzicale.
Cu stirile astea, era un circ intreg, am realizat eu dupa ce am intrat singura in emisie: aveam 2 casetofoane si doua pickup-uri. Si evident casete si viniluri de la belgieni, in marea lor majoritate. O buna bucata de vreme animatorul trebuia sa dea si stiri. Si faceam asa: pe casetofonul din stanga aveam fondul de stiri, care putea fi lasat sa mearga. Pe casetofonul din dreapta aveam o caseta cu o virgula ce trebuia sa intre intre stiri, caseta pe care o derulam pe repede inapoi in timp ce citeam urmatoarea stire. Dupa ultima stire, nu se mai dadea virgula. Scoteam repede caseta cu fondul de stiri de pe casetofonul din stanga, si bagam repede o caseta cu un jingle. Va dati seama cam cum era? Tare de tot!
Ieseai transpirat!
Aaasha! Si a venit momentul sa fac program singura . Am avut niste emotii cumplite dar m-am descurcat onorabil. Bineinteles ca piesele erau alese de cu o zi inainte, pe vinyl cum altfel?, cu ceva comentarii invatate de-acasa si cu o noapte nedormita inainte.
C-asa eram eu, aveam naturelu’ simtitor, si nici acum nu sint mult mai altfel, doar ca nu mai sint asa fraiera! C-am fost foarte fraiera, o sa vedeti!
Trebuie sa va spun ca la inceputuri, imi faceam comentariile de-acasa. Pe caiet. Imi alegeam niste piese, iar pt. cele la care doream sa fac o interventie, le scriam si le citeam la microfon. Era destul de obositor sa faci zi de zi chestia asta. Si ceea ce s-a intamplat la un moment dat, a fost de natura sa ma elibereze de un stress si sa ma forteze sa-mi demonstrez ca se poate si fara sa scriu dinainte.
Intr-o zi, a dat buzna in studio Peppino si cu nu mai stiu cine, pt ca fusesem parata, si cel cu care venise era desigur paraciosu’.Radeau amandoi. “Auzi, Doina, da’ tu citesti?”
“Da”. ‘PAI IA NU MAI CITI!” “BINE”. Auuuuuu! Alte emotii!
Cand am intrat la programul urmator in emisie, nu-mi venea nimic in cap! Ma uitam pe pereti, ma uitam pe fereastra, doar-doar mi-o aparea vreo ideiuta in minte! Si, ioc! Da’ vreau sa zic ca bine ca aveam fereastra, si consider ca in studiourile fara fereastra, esti pierdut ca animator! Ca daca nu vezi putin cer si un copac ceva, o vrabiuta, esti mort ca inspiratie!

Si uite-asa, o zi n-a prea mers, da' dupa vreo 3 programe, imi mergea gura de n-aveam treaba! Si mai venea Peppino, se uita cumva sub pupitru si ma intreba " Ma, tu tot citesti?" " Nuuuu!" "Cum dracu, ca vorbesti la fel!" Adica cam mult si prea elevat. Asta mi se reprosa mie. Dar nu era deloc asa. Eu eram doar un pic mai bogata in cuvinte, probabil ca si in sentimente, in idei. Aveam trecut mai amplu, de! N-aveai cum sa ma faci sa inteleg ca trebuie sa fiu mai banala.
Nici nu puteam. Asa cum exista o stacheta peste care un individ n-are cum sa treaca, fiind limitat, asa exista o stacheta sub care nu poti sa scazi, din respect de sine. N-ai cum.
"Pana n-ai zis tu o duda si azi, nu te-ai lasat" asta auzeam destul de des de la Peppino, dar sint absolut convinsa acum, ca cineva ii baga in cap ca eu sint altfel, pt ca acel cineva nu putea urca pana la mine. Si daca gresesc, lasati-ma sa-mi imaginez chestia asta, ca tot nu mai incurc pe nimeni!
A fost foaaarte frumos atata timp cat n-am avut playlist! Cand veneam cu casetele de-acasa si mai apoi cand ne bateam pe vinyl-urile din studio! Cine-a dat, ce-a dat, ce mi-a mai ramas mie de dat, si mai ales cand a dat cel de dinaintea mea o piesa, ca sa treaca cel putin 1 ½ h ca s-o pot da si eu! De aici s-a nascut si notiunea de heavy rotation!
Mai tarziu ne-am resemnat la obligativitatea playlistului si am inteles utilitatea lui. Acum n-as mai vedea radio fara playlist. Ar fi total aiurea si lipsit de orice fel de control. In plus, ar insemna sa lasi emisia la latitudinea animatorilor si nu poti baga mana in foc ca un dj stie indeajuns de multa muzica ok pt radio.
Problema Contactului a fost ca, director de programe, aproape simultan cu introducerea playlistului, a fost numit un om fara cultura muzicala. (Pana atunci fusese director muzical Alexandru Sasha Nita, pe care am deosebita placere sa-l mentionez aici, un om doldora de muzica, un om care-si scoate castile de pe urechi probabil doar cand se baga in pat, si care face playlist la un radio public. Care a plecat urat de tot, cu o acuzatie pe care nu mi-o mai aduc aminte exact, falsa, si care l-a lasat brusc pe drumuri, cu copil abia nascut. O mizerie! Vina lui, daca o fi existat cu adevarat, era oricum mult sub vina generala a multor directori muzicali actuali, care dau interzis muzicii adevarate si lasa in emisie numai ciurucuri si intoxica ascultatorii cu nonvaloare!)
Si, revenind la incompetenta si incultura muzicala, cand astepti ca directorul de programe sa invete muzica , procesul asta e clar in defavoarea radioului, pentru ca muzica se invata in timp, discernamantul in muzica se exerseaza in timp, si daca iti lipseste cu desavarsire vocatia pt radio si pasiunea pt muzica, nici macar timpul nu te ajuta. Iar cand ajungi in jobul asta, tre' sa fii cam fi brici!
De asta a cazut Radio Contact. Pentru ca niste oameni nepriceputi s-au apucat sa macelareasca muzica, taind in carne vie, au disparut treptat hiturile adevarate, care au fost condamnate la nedifuzare. SI PENTRU CA S-A "DESCOTOROSIT" FIX DE CEI MAI VALOROSI OAMENI!"

081: "Unde e piesa aia cu parintii? Aia cu parintii, cu popii mai!"

Doina Ene despre Radio Contact (partea a 2-a):
“Belgienii, sa le dea Dumnezeu sanatate, au facut o scoala de radio impecabila cu noi, au avut pe cdrom, ce doreai si ce nu, ce-ti poftea inima in materie de muzica, piese de piese! Dar cand tu nu cantai decat 30% din ele, de unde sa se mentina succesul rasunator de care se bucurase la inceput radioul?
Muzica conteaza enorm pt un radio! Si degeaba te uitai in cdrom ca curca-n lemne, daca nu-ti zicea nimic nici interpretul, nici titlul melodiei! Daca voiai si voiai sa te pui la punct, trebuia sa te inarmezi cu multa rabdare si bunavointa si sa iei piesele la ascultat. Toate. Oricate ore te-ar fi costat! Dar cine e dispus sa faca asta? Numai si numai oamenii pasionati, oamenii dedicati, oamenii care ard pt o idee, pt un vis!
Si numai fiind intr-adevar pasionat de radio, si atent cu ce-i iese pe gura, si cum se adreseaza celui caruia ii datoreaza audienta, un animator poate deveni vedeta veritabila a unui radio! Sau asa ar trebui…
Si daca nu m-as considera unica si irepetabila in multe privinte, n-as sustine asta. Daca nu m-as considera o reala pierdere pentru radio, n-as sustine asta! Domnul Tariceanu mi-a spus odata un lucru pe care nu l-am uitat niciodata: “Vezi ca intri intr-o transa verbala si nu te mai intelege nimeni!” Mi s-a parut atat de adanca remarca asta, chiar daca nu o consideram adevarata decat intr-o oarecare masura, incat am cazut pe ganduri. Culmea insa, nu mi-am insusit afirmatia lui ca pe o critica, ci ca pe o caracterizare asa, foarte interesanta! Ma simteam de-a dreptul speciala. Si poate si eram. Nu mi s-a intamplat o data sa am pana de inspiratie. Poate sa nu apuc sa zic tot ce-as fi vrut intr-o zi anume. Asta da! Da’ zau nu aveam intentia sa fiu complicata, eu credeam ca ajung la oricine cu ce spuneam. Si confirmari aveam din plin.
Trebuie sa fii original, sa ai identitate, sa ai fanii tai, oameni care sa-ti astepte programul. Oameni care sa nu mai asculte un radio, pt ca tu nu mai esti pe frecventa lui! Cel putin asa ar trebui sa crezi ca se va intampla! Sa te crezi util! Sa ajuti prin cuvintele tale muzica, pt ca ea sa-si atinga scopul, nu sa demolezi efectele ei. Sa ai un mesaj, o atitudine.Trebuie sa educi publicul, sa-l orientezi, sa-l cresti, nu sa-l lasi sa se balaceasca in incultura. Si ma refer aici la bogatia trairii. Cred in prezentatorii care nu folosesc radioul ca rampa de lansare, ci ca punct terminus. Nu pot considera radioul o afacere, sau, in primul rand, o afacere!
Eu eram destul de interiorizata si timida, dar la microfon am devenit vegetatie luxurianta, cu tot cu fauna aferenta. Acum nu mai gasesti acelasi entuziasm, aceeasi daruire, acelasi fler la gusturile oamenilor, aceeasi grija in exprimare, aceeasi preocupare pt a satisface pretentiile publicului.
Din pacate, ascultatorii pe care Radio Contact i-a invatat ce inseamna muzica, comentariile si stirile de calitate, de o anumita tinuta, au fost constant dezvatati sa aiba filtre sanatoase de selectie. NU MAI EXISTA SCOALA DE RADIO IN ROMANIA. Pentru ca profesorii au fost scosi pe tusa…
Cel mai apropiat de ceea ce a fost Radio Contact in anii de glorie, este, fara doar si poate, Guerrilla. E cel mai corect radio, cel putin din punct de vedere al playlistului. Aproape impecabil! Parerea mea, normal.
Si mie mi-au fost dragi niste oameni din radio.
Tocmai pt ca nu erau banali.Tocmai pt ca i-am perceput ca pasionati de muzica si convinsi de rolul si influenta ei asupra oamenilor.
In primul rand l-am admirat pe Gabi Dobroiu! La un moment dat ramasese numai el in radio. Asta inainte sa vina primul val, el facuse parte din valul zero, ca sa zic asa. Care s-a tirat foarte rapid. Si ascultam Gabi Dobroiu si-n sculare si-n culcare, si la baie si la bucatarie, il sorbeam pur si simplu. Cred ca venea dimineata, statea vreo 3 ore, se mai ducea pe unde avea treaba, iar venea, pleca de se culca vreo 2 ore, iar venea…. si pe urma stingea lumina si inchidea usa studioului.
Pe el l-am admirat sincer. Desi nu l-a mai prins in radio si nici macar nu am facut cunostinta, o sa ramana in mintea mea ca un reper vesnic valabil de prezentator radio.
Pe Cristi Nemteanu l-am simtit mai aproape pt ca l-am si cunoscut, si l-am si vazut la lucru. Si era mortal! Avea atata viata in el, era un om atat de normal si atat de special totodata, incat personalitatea lui m-a coplesit!
Pe Nemteanu nu apucasem sa-l vad o gramada de vreme la inceput, pt ca avea program de party in

weekend. Imi placea la nebunie ce face, si ma intrebam cu cati oare mai e in studio, pt ca iti dadea impresia ca acolo se incingea de fiecare data cate o mare petrecere si topaie lumea pe mixer! Avea o dinamica extraordinara si un tonus de invidiat, chiar si pt un prezentator american! Jurai ca-i de-acolo!
Cand l-am intalnit, am ramas masca! In studio, aruncate sub fereasctra langa calorifer, plase cu cartofi si ceapa, si la o masa de mixaj care se batzaia din toate incheieturile, un blond in transa, cu castile pe urechi, astepta momentul propice sa-si insereze interventia! Am ramas inmarmurita… Deci se poate si asa! Un om care face cumparaturile pt casa, fara aere, fara vedetisme, un om modest si un impatimit al radioului! Asa ceva mai rar. Mi-a fost drag din ziua aia! Mai ales cu doua lucruri m-a dat gata: unul ca venise el mandru cu piesa "Because I Love You" a lui Stevie B, pana sa ne-o trimita belgienii (deci frigea!), trasa direct din emisie de la nu stiu ce radio american, cu vocea prezentatorului pe ea, piesa pe care, asa cum era, Cristi a dat-o pe Radio Contact si a facut tot posibilul sa acopere vorbele aluia in engleza cu vorbele lui, facand momentul de-a dreptul EPOCAL.
Iar al 2-lea a fost cand, eu fiind in studio cu el, incepe sa ma intrebe febril "Unde e piesa aia cu parintii? " "Care piesa cu parintii mai, ai inebunit? " " Aia cu parintii, cu popii, mai!" Era vorba de Sadeness a lu' Enigma, daca va puteti inchipui! Auzi, "cu parintii"! Da' era corect, in fond, nu? 🙂 Am ras in hohote! Era nemaipomenit omul si n-o sa-l uit nici pe el, niciodata! Mare pacat ca a disparut din fm!
La Cristi Dicianu am tinut mult. Il respectam pt ca la varsta la care altii, acum, n-au habar de capu' lor, el stia si iubea muzica new wave. Si era simpatic, desi uneori prea acid. Dar avea sarm. Am facut ceva petreceri impreuna. Cu totii! Asta pentru ca eram foarte uniti, ne simteam o familie, si nu ne-am mai fi lasat dusi din radio.
Cu el am fost la Bruxelles. Pt ca belgienii aveau bunul obicei de a ne chema in cate un training mic, din cand in cand, cate 2, cate 2. Cum alegerea se facea de la Bucurest, unii au plecat mai des, altii au avut doar one single trip. In aceasta ultima categorie, am intrat eu si Dino. Mi-aduc aminte ca bateam strazile, minunandu-ne de cochetaria si curatenia orasului, si intr-o zi, ploioasa ca mai toate de altfel, l-am convins sa ne intoarcem spre motel pe un drum ales de mine. Si-am mers de ni s-a acrit, nereusind sa ne orientam corect decat tarziu. Si dupa ce, in sfarsit, am ajuns intr-o zona cunoscuta, mi-a zis el usor iritat: "Doino, daca erai gagica-mea, iti trageam o mama de bataie……"
Din '98, n-am mai stiut de el, decat ca e la Profm, si-i merge bine. M-am bucurat. Nu m-am bucurat insa ca a plecat, ca a trebuit sa plece. Pentru ceva mai bun. Ceva mai bun care nu mai insemna Radio Contact, ci alt radio. Asta nu-mi mai convenea.
Dicianu, Dino, cum ii spuneau prietenii (deci si eu), a avut un mare rol in recuperarea mea morala. Tin foarte mult la el si acum. El e unul din adevaratii oameni de radio. Care merita sa faca radio, chiar daca nu din fata microfonului".

082 –Schnebli, Furdui, Macavei

Doina Ene despre Radio Contact (partea a 3-a):
"Cu al 3-lea Cristi, Schnebli, o sa va povestesc doar o faza. Cristi prezenta topul, dupa cum bine se stie. Eu, in afara de animatie, faceam si trafic de reclame. Pentru o anumita perioada, topul a fost sponsorizat de Pepsi. Eu insa aveam o campanie Coca-cola, care incepuse anterior acestei sponsorizari si care avea un spot si in timpul topului, spot pe care, evident, trebuia sa-mi aduc aminte sa-l scot la fiecare editie. Lucru pe care nu l-am reusit intotdeauna. Prima data, hai, treaca mearga, Cristi m-a iertat. Ne-am rugat noi sa nu fi auzit Pepsi gafa si gata. Eu mi-am luat angajamentul ca n-o sa se mai intample si ersam convinsa ca asa va fi. Si nu vine bine editia urmatoare celei cu scaparea si pac! Intra spot Coca-cola in the middle of the chart! "Eneeeeeeeeeeeeeee!!!!" aud eu rasunand pe tot etajul. Imediat mi-am dat seama ca se intamplase din nou, am fugit in studio si m-am asezat pe vine de neputinta vinovata si tardiva remuscare! El si-a tras o palma peste frunte, in timp ce eu as fi vrut sa nu ma fi nascut! Dupa ce i-a trecut furia, atat mi-a zis: "Cocutza! Ce faci Cocutza?" si m-a tot tinut in Cocutza, luni bune.Si Cocutza am botezat

si eu o catelusa luata din fata cladirii radioului, in memoria acestui moment antologic. O am si-acum.
Cu Marius Furdui am avut o relatie “furtunoasa”, in sensul ca ne mai impungeam din cand in cand, el fiind un tip foarte riguros si cu o disciplina pe care eu n-o apreciam intotdeauna, pt ca eram ceva mai nesupusa si contra impunerilor de orice fel, iar faptul ca cineva respecta intocmai niste reguli, nu facea decat sa micsoreze sansele ca ceva sa se schimbe in sensul dorit de mine vreodata.
Pana la urma s-a dovedit a fi un tip cu mult fler, care a fost el cuminte cat a fost, n-a comentat, nu s-a burzuluit, da’ si cand i-a venit bine si a primit o propunere pe masura asteptarilor, a plecat si nu s-a mai uitat inapoi!
Si stia muzica. Stia ’80, stia ’90, era fan italo-disco, un curent foarte prodigios, a adus muzica in radio, ca sa nu ne lipseasca chiar nimic. Si ce daca? A beneficiat de cultura lui muzicala un alt radio!
Alex Macavei e un capitol cu totul si cu totul aparte. Pe Alex l-am preluat din frageda pruncie. Avea 17 ani. Cred ca era prin ’92, daca nu ma-nsel.
Venise la mine cu un prieten, sa-mi aduca o floare, fiindca era fan! Si sa ma intrebe timid daca nu s-ar putea sa faca si el radio. Cand l-am vazut asa inalt, finut, copil, cu o voce de pe-atunci baritonala si placuta, nici n-am mai stat pe ganduri.
Adevarul e ca nici n-am intampinat vreo dificultate din partea conducerii. Si asa a intrat Alex la lectii intensive de radio cu mine, si a fost un elev exemplar si sarguincios! Mi-aduc si-acum aminte si ma-nduiosez, cum l-au podidit lacrimile de ciuda ca ii scapase un blank! Tare cuminte mai era! Si-acum, ce credeti? Injura! Maca stie sa injure! L-am auzit eu injurand! Da’ da nici n-ai cum sa nu-njuri cand iti mananca nervii niste dj care-ti pleaca dupa ce i-ai facut vedete si cand esti pe val! Ar fi fost si ciudat sa-si pastreze inocenta si calmul de-acum 16 ani!
Am avut un rol incipient decisiv in cariera lui. Dar, fireste, au fost si alte momente decisive in traiectoria lui, si a luat hotararile cel mai bune pentru el, singur, fara ca eu sa-l fi mai conciliat cu ceva. Si asta e meritul lui exclusiv. Sint sigura ca imi e recunoscator si ma maguleste sa cred asta.
Un alt invatacel entuziast a fost Razvan Popescu. Era mereu senin si bine dispus, dandu-ti senzatia ca n-are nicio grija si nu-l poate atinge nimic, in asa fel incat sa-i rapeasca zambetul permanent. Si totusi, la un moment dat s-a suparat si el si a parasit Radio Contact. Pt el am fost si voi ramane Doinici! “Doiniiiiici, ce bine-mi pare ca te-aud!”
Asa-mi zice la telefon.
Si-au mai fost ok multi oameni. Din pacate, nu mai stiu nimic de ei.
In general am avut relatii bune cu toti colegii, doar aveam pretentia ca sint diplomatia intruchipata. Subliniez, cu colegii!”

083 –Doina Ene:“Am mancat din pensia mamei, fortand-o si pe ea sa tina regim de fasole, cartofi, lapte si multa paine….”

Doina Ene despre Radio Contact (ultima parte):

“Referindu-ma din nou strict la muzica, regimul bazat pe playlist era destul de rigid. Si nu asta ar fi fost problema, daca in playlist ar fi fost ceea ce trebuie. Dar de prea multe ori simteam nevoia sa schimbam ceva , macar cate-o piesa, suferind dupa cele pe care le dadeam la liber si le indrageam, si nu la mai regaseam deloc in configuratia impusa. Si nu intelegeam de ce trebuie sa se intample asa. Ca bine nu era. Si nu cred in teoria ca ceea ce dai pe post nu trebuie sa-ti placa, in primul rand, tie! Ba trebuie sa-ti placa, sa iubesti chiar!
Si a fost din ce in ce mai putin bine si din ce in ce mai rau. Mai ales din 1996, cand domnul Tariceanu a fost numit ministru al industriei si a trebuit sa renunte la administratia radioului.
Eu aveam programe si in timpul saptamanii, si in weekend! In timpul saptamanii de la 10 la 14 si in weekend, de la 8 al 12. Am prezentat o gramada de weekend-uri country music, mult timp dupa materiale inregistrate, pe care traduceam, de la biblioteca americana. Facea rost de ele Alexandru Gheorghias, care prezenta top nostalgic. Apoi am facut emisiunea de country exclusiv dupa niste albume vinyl, donate noua de American Navy cu nu stiu ce ocazie. Cat incepusem sa iubesc country

music!
Mai aveam un minitop: top matinal- top 5, duminica. Mama, ce–l mai iubeam! Aveam voie sa dau ce vreau eu, pana cand Peppino mi-a zis c-a auzit o piesa de era sa se taie cu lama de ras! Ma rog ! Pe urma s-a dus si topu', fiindca eu n-am suportat sa iau lectii de la cineva neavizat.
Si uite-asa, mai cu bine, mai cu rau, mai cu niste pareri divergente, mai cu niste nemultumiri inghitite, veleitati de sefi, peste cei cu care ar fi trebuit sa te comporti ca de la egal la egal, ca doar pornisem de la acelasi statut, am ajuns in anul 1998. Cu maaaare ghinion se pare, pt mine.
In urma unei sedinte la care eu nici macar n-am participat, lucru sigur premeditat, am ramas cu un singur program de emisie. Cand sa-mi iau eu castile si sa ma duc in studio, a doua zi, hopa!, Marius Furdui incepuse deja programul pe orele mele de emisie.
" Ce s-a intamplat ?" intreb eu. «Nu stiu, nu ma intreba pe mine » zice el vadit jenat de situatie. « Uite acolo pe perete noua grila ! »
Ma uit. Un program. Deci uuuuuun program. "Cum asa? Da' asta nu se poate ! Asta nu poate ramane fara comentarii!" Mi-am spus eu.
Si ma duc unde as fi putut afla si un raspuns pertinent la intrebarea mea fireasca "De ce?"
N-am aflat raspuns, m-am enervat, ranita in orgoliul meu de vedeta radio, careia i se iau ore de microfon, nejustificat, si-am zis: "Daaaaa? Atunci nu mai vreau sa fac nici programul asta ! La un program, nu te-aude nimeni!"
"Bine" a fost raspunsul parca abia asteptat. Nici tu" Stai femeie, nu fii nebuna ca masura e temporara, stai , ai rabdare, calmeaza-te!" nici tu alte vorbe de compasiune.
Si in acel moment se numeste ca mi-am semnat sentinta la tacere!
Nimeni, din cei responsabili si care aveau putere de decizie, nu a catadicsit sa-mi sugereze sa revin la microfon, dovedind micime sufleteasca si neintelegerea importantei pt radio cel putin, a revenirii mele pe post!
Cand Radio Contact a implinit 10 ani de existenta, l-am rugat pe Peppino cu cerul si cu pamantul sa-mi dea macar programul acela, la care, dintr-o furie fireasca, renuntasem.
Mi-a raspuns sec "N-ai fost inspirata!" Atat si nimic mai mult. Zambind cinic."N-ai fost inspirata" si gata. M-a ucis!

Am plans. Ooooo, cat am plans. Si mult si multa vreme. Si multe nopti visam ca sint la microfon. Si ma trezeam vlaguita. Ma simteam fara sens. Goala. In stare de prostratie. Ce-o sa fac eu fara emisie? Fara aer? Radioul era viata mea, sufletul meu! Ascultatorii mei erau parte din viata mea si-mi conditionau fericirea! Cum sa merg mai departe, schiloada de radio? Cine mai eram eu? Nimeni, nu?
Ei, atunci am fost eu fraiera! Ca n-am plecat in secunda doi la Radio 21, acolo unde copilul bun, si cuminte, si politicos, si sensibil, si talentat, Alex Macavei, m-ar fi primit sigur. Eram inca o voce indragita…..
Dar m-am incapatanat, intr-adevar total neinspirat de data asta, sa raman, in speranta ca lucrurile vor reveni la ceea ce consideram doar eu, se pare, normal. Nu doream sa plec pentru ca eu ma atasez, sint sufletista si constanta. Mare greseala! Am invatat greu si dureros sa ma obisnuiesc cu mine asa, fara sa mai daruiesc si sa primesc inapoi dovada influentei mele asupra oamenilor.
Am pierdut prieteni, am pierdut cunostinte. Toate acestea m-au marcat profund. Mai ales ca, dupa acest refuz categoric, si o perioada in care mi se scurgea singele din vene, cand toti ceilalti colegi ai mei intrau in studio, isi faceau programul ca si pana atunci, iar eu stateam pe bara, pedesita pe veci, tanjind dupa emisie, a urmat plecarea din radio si mai dureroasa. Si cutremurator de nedreapta.

Mi s-a inscenat ceva ce nu poate fi asternut pe hartie, si mai ales nu vreau sa folosesc cuvintele care descriu incalificabilul gest, si am fost constransa sa-mi dau demisia. In 2002. Incoltita si disperata, in zadar am incercat singura, singurica, sa ma dezvinovatesc. Si nu mi-a luat nimeni apararea. Nimeni. Cea care dormea cu cheia sub perna, daca recunostea acest lucru, m-ar fi scos. Dar a tacut malc. Cine stie, cunoaste.
Pt ca era UN SCENARIU SCRIS ESPECIALLY FOR ME. Motivul imi scapa. Sau il banuiesc, dar e atat de aberant si diabolic, incat nu merita mentionat.

Si mai ales eram consternata la ideea ca Peppino nu reusise sa ajunga sa tina la mine. Nu eu nu reusisem sa-l fac sa tina la mine, el nu reusise, pt ca era incapacitatea si esecul lui, nu al meu, in aceasta relatie. As fi bagat mana in foc ca n-o sa renunte la mine, pentru nimic in lume, pt ca ma considera un om de incredere si fidel. Dar uite ca ma inselasem amarnic.
Intr-atat de socanta a fost departirea mea de Radio Contact. Pacat! Mare pacat!
A urmat o perioada in care am agonizat efectiv. Fara serviciu, incercand sa muncesc orice, fara succes, si vanzandu-mi toate valorile din casa. Am mancat din pensia mamei, fortand-o si pe ea sa tina regim de fasole, cartofi, lapte si multa paine.
ianinte de asta am mai lucrat 6 luni la Radio Star, fostul Uniplus si actualul Magic FM (dar nu ca DJ) si am dat si acolo de o atmosfera sinistra. Ma simteam bagata pe gat si considerata o amenintare pt habar n-am cine. Si nimeni nu facea macar minimul efort sa mascheze atitudinea asta. A existat o fatuca acolo, Alina, care se presupunea ca trebuie sa ma invete un soft, si cand intentionam sa fur cu ochii, pt ca de invatat nici ca se punea problema, aproape ca-si intorcea monitorul, sa nu vad nimic. De vise rele! As vrea sa uit……
Acum lucrez intr-un radio. Un radio in care as putea face altceva decat fac. Un radio in care ar trebui, daca nu sa fiu rugata, macar sa mi se permita sa fac ceea ce stiu cel mai bine, si mi-ar aduce cel mai mari satisfactii, pe langa beneficiul infinit pe care l-as aduce radioului. Dar inca nu se intampla nimic…..si ma sufoc.
Mare dreptate are Diana cand zice “interesant mi se pare că Andreea nu e singura care a făcut parte din media şi care acum se retrage în sânul generos şi comod al familiei. Din păcate însă, mai devreme sau mai târziu o va trăda, dacă va avea norocul de a-şi găsi din nou un locuşor în nebunia asta, care nu te mai lasă să te gândeşti la oameni… de ce spun asta? Pentru că meseria asta îți creeaza un stil de viață şi îți intră în sânge, e un drog periculos, deoarece te hrăneşte spiritual şi chiar fizic. Odată ajuns să te înfrupți din el te va urmări toată viața şi te va defini. Oricât ai vrea şi chiar dacă existența unui copil poate să te manipuleze, un bărbat (sau o femeie) alături de care mergi pe acelaşi drum la un moment dat, nu vor reuşi, în final să suplinească nevoia de tine însuți…”
N-am sot, n-am nici copii. Am avut un sot. Pe urma n-am mai vrut. Nici copii n-am vrut. NU VOIAM SA UIT DE RADIO! Sau, poate n-am vrut sa nu pot fi o sotie model, o mama model, pt ca mintea si sufletul meu erau promise radioului, si nu as fi suportat sa mi se reproseze ca sint o sotie, sau o mama mediocra, din cauza unor cai verzi pe pereti!
Nu ma simt neimplinita ca nu am o familie, ma simt chinuita de neimplinirea pe plan profesional, fiindca nu fac radio! Nu vreau culise, vreau pe scena!
Asta inseamn ca incet incet imi revin si asta mai inseamna ca simt din nou gustul luptei, pentru ca mi-am amintit ca sint o luptatoare si n-o sa abandonez niciodata visul meu cel mai drag, radioul. Somewhere, somehow, I’ll be back!
Si fiindca sint fan infocat GUERRILLA, iar piesa asta e pe la ei frecvent, ascultati ca dedicatie: Keane – “Better Than This”

084 –Ion Cristoiu credea ca cei mai buni ziarişti sunt cei care n-au nici o legătură cu presa

Nimeni nu scrie mai frumos decât Simona Catrina*, ziarastă de când se ştie şi poetă fără operă. La ea până şi mesajele pe e-mail şi SMS-urile sunt parcă versuri fără voie, cel puțin asta a fost mereu impresia mea. O cunosc de pe vremea când lucra la Evenimentul Zilei şi am invitat-o la una dintre edițiile „Azilului de Noapte”, după care ne-am pierdut prin timp, ca să ne reântâlnim mai apoi pe internet. Pe urma ne-am pierdut din nou si uite-asa trec anii…*
Atât ea, cât şi Alice Năstase *(lucrează împreună la revista TANGO acum) scriu să te ungă pe suflet, când nu mai ai chef de citit articolele din ziare şi reviste mondene, fără zaț şi culoare. Acesta este motivul pentru care le-am rugat să-şi lase câteva dâre de tuş şi în cartea mea, considerînd că nu pot decât s-o înfrumusețeze şi să-i dea valoare.*

Iată pentru început ce **povesteşte Simona Catrina despre experiența ei media.**

„1992. Citeam zilnic abia-apărutul Evenimentul Zilei. Era ceva fenomenal, ceva ce nu avuseserăm până atunci. Costa vreo 50 de lei, parcă, şi ştiu că-i lăsam femeii de la tarabă dublu, că să mi-l oprească. Pe vremea aceea eram translator într-o ambasdă şi, deşi treaba asta sună suficient de pompos ca să nu mai râvnesc la altceva în viaţa vieţişoarelor mele, eu mă visăm prosteşte "ziarist". Colega mea de birou îşi făcea unghiile cu roşu aprins – ţin minte şi acum – (ne plictiseam, era vară şi diplomaţii erau pe coclauri, în vacanţe) – şi îmi zicea că bat câmpii de-i deznod.
Câteva luni mai târziu, am ochit prin holul Facultăţii de Litere (pe care tocmai o terminasem în 1992) un bilet tandru, scris cu pix verde, lipit strâmb pe avizier: "Evenimentul Zilei angajează redactori-traducători, cunoscători a cel puţin două limbi străine". Pe 9 aprilie 1993, executam knock-knock la Casa Presei, la uşa redacţiei. Mi-a deschis bodyguardul.
Gică Voicu (pe atunci redactor-şef adjunct) m-a angajat cam pe vorbe şi pe bănuieli, după un dialog suprarealist – eu aveam pălărie roşie şi machiaj cam cleopatric şi cred că Voicu mă privea ca pe o nebună. Mă rog. Mi-a spus că am să lucrez de probă o lună, apoi mai vedem. Am mai "văzut" după doua zile când, edificat asupra abilităţilor mele, cica, mi-a transmis prin cineva că sunt angajată defînitiv.
Înşir toate astea nu dintr-o furie a amanuntelor prosteşti, dar aş vrea să se ştie, de fapt, că nu Ion Cristoiu făcea angajările la Evenimentul Zilei. Adică nu făcea angajările care contau cu adevărat. În schimb, angaja muncitoare fruntaşe din construcţii, foşti şefi din braserii, care comandau ulterior, la magazia ziarului, "două pungi cu biţi pentru calculator" (absolut autentic, vă jur!), foşti patiseri şi fustangii de calibru. Ba chiar a angajat-o la un moment dat pe Miss România de-atunci, Camelia Ilie (pe post de redactor!), căreia şeful ei de la secţia Cultură, Petre Porea, avea obligaţia să-i rescrie tacticos ştirile, ca să pară fata ziaristă. Paranteză: îl chema în buletinul dumisale Petre Oprea, dar odată i-a apărut numele greşit în ziar – "Porea" – şi lui i-a plăcut mai mult. şi-aşa a rămas.
Revin la meşteşugul lui Cristoiu de a angaja personaje atipice: el era convins că, dom'le, cei mai buni ziarişti sunt cei care n-au nici o legătură cu presa. Oameni din toate domeniile. Timpul nu prea i-a dat dreptate. Cristoiu a făcut din Evenimentul Zilei un spectacol. Noi, redactorii, purtam la un moment dat treninguri albe cu bulina roşie pe piept – sau să zic pe sâni, ca să fie tabloul complet? Eram 500 de redactori, cu corespondenţi cu tot. Jumătate erau decor, scriau o ştire pe lună, şi aia nepublicabilă.
Deşi m-am învârtit pe-acolo vreo trei ani, personal nu aveam de a face cu Ion Cristoiu. La şedinţele de sumar nu intrau decât şefii. Am fost mai întâi în secţia de Magazin-Externe, la Bulina Albastră (ediţia de după-amiază a Evenimentului). Redactor sec, pret-a-porter. Scriam ştiri despre congolezi care mâncau ace de siguranţă şi americance răpite de extratereştri.
Peste vreun an, când s-a desfiinţat Bulina Albastră, s-au petrecut două fenomene ciudate: unii au fost puşi pe liber, lucru inedit – în general, nimeni nu era dat afară, se ştia. Al doilea: s-au mai atenuat beţiile din redacţie. Tura de noapte de la Bulină nu mai pleca acasă decât a doua zi la 9.00. Dormeau mulţi pe scaune, îi găsea femeia când dădea cu teul, a doua zi. Erau amorţiţi şi pungiţi, îmbibaţi de vodca de la bufet. Redacţia trăznea de mirosul înţepător al viciului, dar pe de altă parte geniul funcţiona. Nu ştiu cum, dar majoritatea beţivilor patentaţi de la Evenimentul musteau şi de talent.
Eram 300 de oameni în redacţie şi numai un sfert aveau scaune. O fată de la Politică Externă, Camelia Muntean, m-a repezit ca pe o spălătoreasă toantă, când m-am aşezat din greşeală pe scaunul ei. Eu nu aveam. Scriam pe trepte, aşezată direct pe ciment, veşnic murdară de praf pe fund. Carcaleam cu pixul, apoi dădeam textul la dactilografiat, după care îl corectam tot cu pixul.
La început, puneam titluri lungi şi încâlcite. Adina Mutar, prima mea şefă de la Evenimentul Zilei (conducea departamentul Magazin – sau "secţie", cum îi spuneau atunci) m-a învăţat să pun titluri. Pricepeam repede, dar aveam complexele începătorului. Când aveam o pauză de scris, mă refugiam într-un colt şi îi priveam pe toţi cu invidie.
Radu Tudor şi iubita lui, Irina Zidaru (de la Servicii Secrete), erau singurii din hala principală a ziarului – unde lucrau vreo 80 de oameni – care beneficiau de masă lată. Acaparau spaţiul şi erau posesivi cu teritoriul, încruntându-se ori de câte ori, în lipsa lor, cineva le muta ascuţitoarea mai la stânga.

Dan Andronic (şef la Politic) nu vorbea cu nimeni. Mi se părea arogant. Daca ne întâlneam în prag, forța pasul şi aproape mă îmbrâncea. Nu mi-amintesc să mă fi lăsat vreodată să intru prima, în virtutea codului manierelor cât de cât elegante. Era îndrăgostit de o fată de la secția Economic – bloduță, picioare lungi, dar toți ziceau că-i sărăcuță la mansardă. Nu ştiu, n-am vorbit cu ea niciodată. Adică ea nu vorbea cu mine. Cine eram eu ca să-mi dea atenție?
Mai târziu, Dan Andronic s-a însurat cu colega lui de secție, Anca Alexandrescu – fata lui Horia. Mi se părea firesc, nu știu de ce.
Tot şef şi tot pe la Politic (nu mai ştiu acum care, cum şi în ce ordine) era şi Adrian Halpert, redactor-şef la Libertatea de azi. Mama lui, Puşa, era secretar general de redacție.
Era epoca în care Horia Tabacu făcea ravagii şi contoriza asiduu pietoanele staționate regulamentar în patul lui, după câte-o beție antologică.
Alex Revenco, şef la Muzică, avea o secție ticsită de fete topite după el, după top-uri şi după pantalonii de velur mulați pe şolduri. Mai avea în departament şi un băiat care venea mereu cu cățelul la serviciu, pentru că nu avea cu cine să-l lase. Toți ciufuleau animalul şi le era milă de stapână-su, că se purta ca o mamă eroină. Cățelul bea Coca-Cola până plesnea."

085 –Bănica Jr. o remorcase de mână pe Cristina Țopescu, fulgerând telenovelistic: "Iată femeia pe care o iubesc!"

Simona Catrina povesteste despre inceputurile ei in presa:

"În mai 1993, a venit de la Mediafax Gabriel Stănescu, care acum e redactor-şef la Gardianul. Bietul om era exasperat că are de corectat toată ziua ştiri despre ruşi pedofili sau nigerieni canibali. La Investigații, rula echipa lui Sorin Roşca Stănescu. El era redactor şef adjunct, iar Sorin Ovidiu Bălan era şef de secție, pe aceeaşi tarla. Mai bântuiau pe-acolo, cu folos, Gabi Dogaru (acum la Playboy), Oana Maiuga (acum reporter la PRO TV), Al. Racoviceanu (acum la Gardianul). Partenera lui de anchete, Lidia Popeangă, lucra atunci la Social-Sănătate, secție condusă cu un zel aproape anacronic de Eugenia Cristea.
Totuşi, atunci am înțeles un lucru înteresant: Gică Voicu (acum, directorul ziarului Național) era creierul multor acțiuni creative, deşi ceilalți (în frunte cu adjunctul lui Cristoiu, Daniel Tomescu – actor devenit hocus-pocus jurnalist) se străduiau să-i minimalizeze aportul.
Voicu mă intimida, deşi era destul de (sau prea?) modest. Nu-i plăcea să i se dea "bună ziua", zicea că dacă ar răspunde zilnic la 300 de bunăzile, ar fi amețit. Se îmbrăca destul de cuminte, şters, era foarte slăbuț şi la un moment dat mă temeam că o să se îmbolnăvească. Muncea enorm. Ma întrebam dacă observă cineva asta, în afară de mine. Avea idei geniale şi acolo era un păcat să pari mai pe față decât şefii. Ştiți, ca-n bancul cu Cristofor Columb: se zice că era miop şi că tot echipajul văzuse pamântul la orizont (America) înaintea lui, dar au tăcut chitic cu toții, pentru că dacă nu vedea el primul, se supăra.
Aşa stăteau lucrurile şi cu Gică Voicu. Vehicula idei excelente, pe care uita să şi le revendice, la o adică. Pentru că ideile mari îi erau atribuite obligatoriu Marelui şef.
Si totusi, la un moment dat, Cristoiu a intuit că potențialul lui Voicu poate fi valorificat. În toamna lui 1993, a apărut revista Super Magazin, puiul Evenimentului Zilei. Pesemne făcusem şi eu o impresie agreabilă, pentru că atunci când şi-a croşetat echipa, Voicu m-a selectat şi pe mine. Abia dacă mă cunoştea, vag, după mutră.
El conducea revista, era redactor-şef. Cristoiu era director. Un director care nu-şi citea produsul, ba chiar ne ironiza cu fiecare ocazie. şi îşi crea ocazii frecvent.
Era o revistă extraordinară, în felul ei – mai târziu au copiat-o destui. A fost o premieră în presă, chiar dacă extrem de comercială şi cam colorată. Țin minte titlul de pe prima pagină, la primul număr. Bănica Jr. o remorcase de mână pe Cristina Țopescu, fulgerând telenovelistic: "Iată femeia pe care o iubesc!". Până atunci, fusesera doar zvonuri. Tirajul? Cam 500.000 de exemplare pe săptămână. Era un delir.

La Super Magazin s-a retras şi Adina Mutar, care a devenit ceea ce mai fusese până la ivirea lui Gabi Stănescu la Evenimentul: şefă de secţie. Ne aduna materialele zilnic, le corecta, ne lăuda sau ne bombănea, după caz. Erau două secţii: una de Magazin Extern – adică: Cindy Crawford s-a îndrăgostit criţă, Sharon Stone a alunecat în baie – şi una de Viaţă Mondenă, condusă de unul dintre personajele consistente şi boeme de la Evenimentul Zilei, Miron Manega. Un poet total lipsit de pragmatism şi convins până în ziua de azi că va ajunge calugăr într-o zi – cu toate că slabiciunile vieţii lui contraziceau, sălbatic, perspectiva monahală.
În 1994, în aceeaşi formulă, am făcut şi revista "Paranormal", care în prima zi de apariţie a declanşat o isterie şi avea un tiraj obraznic: vreo 400.000 pe săptămână. Micuţa deosebire era că acolo am ajuns şi eu şefă de secţie. Corectam materiale bătute la maşină, ajustam stilul unor redactori mai puţin familiarizaţi cu predicatele şi scriam articole nesfârşite despre vampirii din Indonezia, lupii din Seattle, hârţoagele NASA. Ajunsesem expert în reportaje despre spiritism şi tarot. Cu toate ăstea, m-am încăpăţânat să mă consider ziarist. şi chiar eram, în felul meu.
Tot în 1994, mama mea mi-a devenit colegă. Fusese profesoară de franceză până atunci, însă austeritatea şi stresul insistent al învăţământului, dar şi un talent nativ al redactării, au deturnat-o către presă. Mă învăţase să scriu nuanţat şi poetic, pe vremea când eu aveam 8-9 ani şi făceam compuneri cu "A venit toamna. Cooperatorii ară. Avem o ţară frumoasă şi bogată". Mama mea e Dara Mihaela Codescu şi o iubesc. De vreo şase ani, semnează rubrica "Radar TV" – o cronică acidă a emisiunilor TV – în ziarul Naţional.
Recunosc că simt nevoia, subiectiv, să vorbesc despre asta, în parte pentru că mi se pare semnificativ, în parte pentru că, asemeni mie şi bunei mele prietene Alice Năstase, practica genul de "jurnalism riscant", acela în care oricând poate suna telefonul, iar la celălalt capăt să fie un vip îmbibat în furie. Cu facu-ţi şi dregu-ţi şi "ne vedem la tribunal".
Şi chiar ne-am văzut la tribunal, de vreo câteva ori, dar am câştigat, pentru că noi abordam (sau, mă rog, ne străduiam să ne limităm la asta) pamfletul, satira, ironia, dezvăluirea, nicidecum insulta sau calomnia – articol 205-206 Cod Penal – of!
Am lucrat, prin urmare, alături de Dara la Paranormal – unde Sabina Tudor era "ufologul" trupei (astăzi, şefa departamentului de politică externă la Naţional), iar Amedeo Vasilescu (astăzi avocat) scria istorii thriller despre decorporalizări şi reâncarnări. şi am continuat să ne rostogolim pe val.
În toamna lui 1996, eu, Dara şi Miron Manega ne-am mutat la trustul Lion Press, patronat de Florin Ciurea, unde am editat revistele "Inima sălbatică" – ei, da, lumea era nebună după telenovele, era o afacere să scrii despre Kassandra şi Luis Fernando ăla!), apoi "Liceenii", "Nopţi albe – Revista oamenilor singuri", revista de cultură "Revanşa"…
Eu şi Manega eram şi acţionari, aproape depăşiţi de rolul nostru managerial. Din redactori care scrisesera cu fundul pe trepte, la Evenimentul Zilei, ajunseseram un fel de patroni. Câştigam bine, umblam numai cu taxiuri, cheltuiam cu voluptate şi dovedeam astfel că puteai trăi în România şi din rodul capăţînii.
Pe Alice Năstase o cunosc (Dumnezeule!…) de 15 ani. De când se numea Alice Ionescu. Era şefa noastră de grupă, la Litere, şi într-o seară, la puţin timp după ce s-a mijit anul I, şi-a cărat lucrurile în camera mea de camin – lângă Opera. Târa cu greu (n-o ajuta nimeni) trei genţi mari şi doi saci de dormit pe care îi botezase Bator şi Ducipal – pentru că unul era mai amarât, celălalt era nou şi bine ţesălat. Era roşu.
Plecase una dintre colege, care se îmbolnăvise de plămâni, iar în locul ei a venit, aşadar, Alice, o fată cu ochi frumoşi şi postere tulburătoare, pe care le-a înşirat tăcută pe pereţii camerei. Celelalte două colege aveau postere cu Tom Cruise şi Pierre Cosso, Alice avea postere cu Nichita Stănescu şi eu aveam postere cu flori mici – eram complexată de ăsta, nu ştiu de ce.
Ea era la Spaniolă, eu la Arabă. Eu maura, ea conquistata, că să zic aşa. Istoria din ghiozdanele noastre era un conflict de interese. (Azi imi vine să râd).
Dupa facultate, ea s-a casătorit cu Sorin şi a devenit Alice Năstase. Cred că mai degrabă de-atunci a izbucnit prietenia noastră, paradoxal, deşi eram destul de apropiate şi în şcoală. Dar dintre mormanele de sesiuni şi cursuri, n-am avut timp – şi poate nici chef – să ne descoperim afinităţile.
În 1996, Alice era căpitan (n-aţi sărit nici un rând, aţi citit bine) la Biroul de Presă al SPP şi, în

paralel, făcea a doua facultate – Psihologie-Sociologie. şi într-un alt “paralel”, începuse să colaboreze incognito cu trustul nostru, Lion Press – traducea şi redacta texte preluate din reviste spaniole. La început credeam că face asta fără chef, numai ca să-şi mai rotunjească veniturile, dar în 1997, când i-am propus să intre definitiv şi oficial în presă, pentru că tot apărea ziarul Național, a acceptat. Sorin, soțul ei, era sceptic şi opina discret că am luat-o razna amândouă. Glumea, e un tip prea înțelept ca să încerce să-şi impuna vreodată punctul de vedere la un mod condescendent. A mers pe mâna noastră şi am câştigat cu toții”.

086 –Simona Catrina:”Am avut momente în care m-am întrebat dacă jurnalistica e o meserie sau un blestem fățuit în aşa fel încât să pară cocaină”

Simona Catrina despre inceputurile ei in presa (*ultima parte*):

“La Național, cred (cred, repet) că am devenit cu adevărat jurnalist, aşa cum mă visăm pe vremea când îmi stâlceam maxilarul vorbind arabă de-a surda, fără folos sufletesc, ci numai valutar, la Ambasada Yemenului. În vara lui 1997, am devenit şefa departamentului Magazin la ziarul Național (şi azi mai fac unii colegi mişto de magazinul meu şi mă întreabă dacă am adus marfă), Alice a fost înşurubată şefă a departamentului Showbiz, iar Dara, mama mea, s-a apucat de o rubrică despre care habar n-aveam că va dainui atât peste ani. Noi râdeam şi-i ziceam că “Radar TV” este şi va ramâne ca Teleenciclopedia de la TVR: fără sfârşit.
Cu Dara lucram foarte bine. Însă faptul că suntem mamă şi fiică a fost din start un handicap al colaborării noastre fățişe. Coaliția ar fi devenit subiectivă şi ne-am ferit de asta, dintr-un instinct inefabil. Poate că e o prejudecată, dar ne-a fost mai bine să ne detaşăm jurnalistic una de cealaltă, chiar dacă aproape în fiecare dimineață ne întâlnim ca să ne bem cafeaua împreună.
Deşi aparent ne vedeam fiecare de pupitrul ei, eu şi Alice am devenit inevitabil un echipaj inedit. Redacția Naționalului (din strada Iancu de Hunedoara, ulterior de la Casa Presei) era zdruncinată de crizele noastre de râs şi de complicitatea necondiționată pe care o arboram.
Naționalul a adunat câteva dintre numele care cîndva pictau cartea de vizită a Evenimentului Zilei – inclusiv Adina Mutar, Mirel Curea, Popeangă şi Răcoviceanu, Daniel Stanciu (de la Sport), Sabina Tudor, Ana-Maria Gheți (documentarist), fotograful celebru Fane Jeg (Ştefan Ioniță). Nu-i mai înşir şi pe cei care, cu o îngratitudine al cărei temei îm scapă, au plecat din redacție la scurt timp după apariția Naționalului, părăsindu-l pe Gică Voicu pentru că Ion Cristoiu le găsise funcții prețioase la Cotidianul (fără viitor, după cum s-a demonstrat ulterior).
De fapt, însuşi Crâstoiu părăsise barca, după vreo şase luni în care fusese editorialistul ziarului. Repet: editorialist. Atât. Multă lume avea impresia că el conducea şi concepea ziarul Național. Fals! Ziarul era creația exclusivă a lui Gică Voicu şi, în parte, a celor de la Academia Cațavencu (pe atunci acționari ai trustului – Liviu Mihaiu, Doru Buscu, Sorin Vulpe etc.). Cristoiu nu avea nici un amestec, nici nu trecea prin redacție, îşi trimitea materialul pe o dischetă. Până când, într-o zi, considerând că nu este tratat la justa lui faimă, a plecat.
Alături de Alice Năstase am testat toate gusturile şi aromele presei scrise. Am scris fără menajamente şi fără linguşeli idioate. Unii ne-au tradus ironia şi onestitatea prin insultă, aşa se face că am încasat amândouă o serie de înjurături şi scuipați în cap de la grupul Talisman, în 1998 (chestie soldată cu un tele-show de pomină la TVR), şi o altă colecție de insulte şi îmbrânceli de la Marcel Puşcas, soțul Luminiței Anghel, la Cerbul de Aur 2001. Şi puzderie de telefoane de amenințare şi bălăcăreli de la alte personaje deranjate de faptul că demascam kitsch-ul, playback-ul, impostura, proasta organizare, aranjamentele şi stupizenia.
Am fost împreună la două ediții Eurovision (Stockholm 2000 şi Tallinn-Estonia 2002), la vreo cinci Mamăi şi doi Cerbi. Am fost în jurii, ne-am preumblat pe la TV, în contexte mai mult sau mai puțin tensionate, pe la radio, la recepții, lansări, spectacole, gale, concursuri, premii. Am stat veri la rând detaşate la mare, la Costineşti, în complexul Vox Marâs. Am transmis de-acolo materiale încinse de soare şi de un miez incandescent. Vara era un anotimp plin pentru ziarişti, mai ales pentru cei care aveau resursele de a se muta pe Litoral, acolo unde începea circul muzicalo-monden, se aprindeau spiritele, se stabileau divorțurile şi se oficializau amanții. Trebuia să observăm totul.
Naționalul ne-a dăruit… hai să nu-i zic celebritatea în sensul comercial al termenului, dar notorietate i-aş putea spune, la urma urmei.
Puțină lume ştie că Alice Năstase şi cu mine am fost, vreo cinci ani la rând, editorialistele ziarului. Conducerea hotărâse însă că “psihologic, e inoportun ca după plecarea lui Cristoiu editorialul să fie semnat de două femei care până mai ieri comiteau ironii mondene”. şi poate că aşa era. Editorialele noastre erau semnate, impersonal şi poate nedrept, “Național”. Desigur în afară de noi două, au mai scris şi alții câte-un editorial, când şi când – Aura Alexa, de exemplu. Dar o covârşitoare majoritate ne aparțin. Am scris despre partide, sex, religie, adulter, corupție, primăvară, părinți, sărăcie, aventură, armată, dragoste, sport. Am strâns în arhiva ziarului mii de articole de fond care ne-au rămas dragi până azi.
Presa din ultimii ani s-a specializat în renegarea vremurilor colorate, cu găini cu pui vii şi vârcolaci ucişi de reginele magiei obligatoriu albe. Revine, pis-pis, moda articolelor mai subtile, decorate în

stil Discovery sau Vanity Fair. Se poartă ironia inteligentă, au revenit semețe stilourile de damă, cu peniță proiectată să biciuiasca plăcut – admiteți-mi, vă rog, paradoxul.
De un an şi ceva, eu şi Alice lucrăm la revista Tabu, editată de Academia Cațavencu. Primul tabu darâmat a fost însuşi faptul că suntem primele femei care au plonjat în redacția exclusivistă, de bărbați, a cațavencilor. Asta după ce, de-a lungul experienței noastre în presă, ne certaseram şi ne impăcaseram cu ei în mod repetat, după anumite altercații reciproc (dez)avantajoase.
Avem o revistă aşa cum ne-am tot imaginat-o pe vremea în care tânjeam după indepedenta jurnalistică. Mai devreme sau mai târziu, ziariştii tind să zboare din cuib. Vor o publicație care să-i reprezînte ca persoane, nu numai ca siglă pe legitimație. Am iubit Naționalul şi continuam amândouă să avem puseuri nostalgice, în acele momente în care satisfacțiile presei cotidiane lipsesc. Dar cred că, în varianta asta de existență, nu există drum înapoi. Orice înnăditură ar fi sortită degringoladei.
La un moment dat, după ce am făcut amândouă masteratul în publicitate, ne gândeam să ajungem copywriteri(țe) într-o agenție. Am făcut o fixație admirativă pentru Mihaela Nicola, directoarea de la Ogilvy România. Treptat însă, ne-am aşezat din nou pe scaunul de redactor şi aşteptam, cu o rabdare pe care nu mi-o explic, să auzim vremurile cerându-ne ceva concret.
Mi-am dorit să fiu jurnalist şi mi-am urzit fericirea pe ghergheful acestei bresle. M-am însingurat şi m-am aventurat. Am plâns ca proasta şi am râs atât cât m-au ținut mințile şi inima. Mi-am vizualizat stresul ca pe o aură fatală. Am avut momente în care m-am întrebat dacă jurnalistica e o meserie sau un blestem fățuit în aşa fel încât să pară cocaină.
Peste câteva luni, plec defînitiv în Canada".

087 – Radio&Showbiz: Alice Nastase: „În timp ce chiar năşteam, cu telefonul în mână, am primit oferta de a scoate Tabu-ul".

Iată şi mărturiile lui Alice Năstase (acum redactor şef al revistei TANGO):

„Simona a spus esențialul. Drumul meu în presă a mers paralel cu al ei, ne-am intersectat, am scris şi am vieţuit jurnalistic într-o simbioză despre care mi-e greu să vorbesc acum. Nu vreau să fiu patetică (aş vrea ca vorba "patetic" să fie repusă în drepturile sale româneşti, dar nu ştiu dacă mai e posibil…), Simona a promis că pleacă în Canada şi se va ține de cuvânt, iar eu sunt încapabilă s-o iert pe de-a-ntregul. Dar nu cred că despre asta voiai să-ți scriu.
În 1997, chiar în anul în care m-am angajat la Național, eram încă un simplu redactor începător, Marina Almăşan-Socaciu m-a invitat să fac parte dintr-un juriu. Organiza, cred că pentru prima dată, Concursul Cântecului de Dragoste. Habar n-am cum, de ce eu, dar mi s-a prăbuşit cerul în cap. Era o onoare, nu apărusem niciodată la televizor şi-mi tremurau genunchii sub masa ostenită de atâtea prăjituri. Cred că m-am şi bâlbâit puțin când mi-am ținut spiculeţul, dar, per total, a fost bine. În redacție mă urmareau la televizor şi comentau că arat mai bine pe sticlă decât în realitate. Probabil că ar fi trebuit să mă supăr, dar eu am luat-o ca pe un compliment. Am scris un articol arțăgos, în tonul Naționalului, dar nu m-am legat de organizare, poate că nici n-aş fi avut de ce?, şi de aici mi s-a tras o lungă colaborare "televizată".
Când Marina a glisat la o altă emisiune, un format special pentru vară, "Arca Marinei", am fost improprietărită cu o rubrică permanentă. Ta-na-nah! Era mare lucru, ziceam eu, dar, din fericire, între timp mă dezmeticisem şi deprinsesem tot mai lacom gustul presei şi, de ce să nu recunosc, al celebrității la nivelul pe care ți-l conferă presa scrisă. Nu eşti niciodată recunoscut pe stradă, dar în branşă, dacă eşti bun, ți se ştie numele. Mie mi se părea suficient. Nu mai eram speriată.
Prezentam în rubrica din emisiunea Marinei tot felul de ciudățenii (rubrica se numea "Corabia nebunilor"), oameni care scriau şi cu mîinile şi cu picioarele în acelaşi timp, ființe care citeau cu ochii legați, indivizi care-şi spărgeau sticle în cap, zănateci care vorbeau rostind cuvintele invers, forțoşi care băteau cuie cu podul palmei… Acum, privind în urmă, mi se pare extraordinar, atunci eram mereu hăituită de sarcinile de serviciu şi de orele suplimentare în care trebuia să-mi pregătesc rubrica. Gheorghe Voicu acceptase la început, apoi îmi aloca spațiu tot mai restrâns pentru reportajele făcute despre cazurile din emisiune şi, în general, părea să nu-i convină să apar atât de des în numele Naționalului. Îl înțeleg. Asta a fost politica dintotdeauna a ziarului, să nu promoveze nume, şi doar nu erau s-o schimbe pentru mine.
M-am împrietenit atunci destul de temeinic cu Adi Ionică, unul dintre redactorii Marinei, cu Eugen Cristea, cu regizoarea Luminița Dumitrescu şi, desigur, cu Marina însăşi. Cât timp am prezentat interes jurnalistic mi-am putut păstra relația cu toți patru, după ce am ieşit din sfera lor de interes s-au mai impuținat.
M-am lipit de echipa lor şi am prins două transmutari cu arca în străinătate. Mi-ar trebui un roman foileton ca să povestesc toate peripețiile. Deplasarea din America a fost o nebunie, continentul m-a năucit şi m-am hotărât brusc să ramân acolo pentru totdeauna. N-am avut însă curajul gestului, am fost convinsă că dacă revin în țară am să obțin o bursă şi-am să plec, civilizat, la studii. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Am rămas cu amintirea unei greşeli pe care eram gata-gata s-o fac, cu a unui festival al vinului la Chicago, comis de un sârb hoț şi mitocan, pe care însă toți artiştii invitați îl descriau în cuvinte frumoase ca să fie invitați şi a doua oară. Altfel nu pupai viză de America, puteai să mori în fața ambasdei.
Când arca a plecat în Israel, Marina dădea semne că n-ar mai vrea să mă ia. Pe mine mă invitase, însă, separat, sponsorul deplasării, Ion Antonescu, patronul de la Marshal. L-am întrebat pe Victor când se pleacă în Israel şi mi-a zis că habar n-are de o asemenea plecare. aşa conveniseră dinainte, presupun. Marina mi-a spus ulterior că îi ascunsese lui Victor vestea plecării ca să-i facă o surpriză. Aşa să fie. Dupa ce ne-am întors din Israel am încheiat colaborarea, nu pentru că aş fi vrut neapărat –am regretat-, ci pentru că era mai comod aşa. Oricum Voicu era tot mai deranjat, oricum eu nu reuşeam să mă integrez cu adevărat în echipa Marinei, tot intrusă eram.
În 2001, când eram însărcinată, m-am reântâlnit la mare cu gaşca Marinei. Ei realizau "Personalul de Costineşti", noi, Simona şi eu, stăteam, ca de obicei, în complexul lui Nicuşor Năstase şi transmiteam de la mare. Tocam mărunt şuşele şi artiştii tolăniți pe cearşafuri. (Au fost veri superbe, pe care mă bucur că le-am trăit). Marina mi-a împrumutat colecția ei superbă de haine de gravidă. Ea prezentase Ceaiul de la ora 5 pe vremea cât era însărcinată cu băieţelul cel mic, Victoraş, deci

avea haine frumoase, cu care apăruse pe ecran. Grație ei am fost cea mai elegantă burtoasă din oraș. Și mi-a folosit, fiindcă domnul Voicu nu m-a ferit de deplasări până când am intrat în luna a noua. Alergam peste tot, am fost și la Cerbul de Aur când eram în luna a șaptea, -amănunt care nu l-a convins pe șoțul Luminiței Anghel să mă scutească de brânciuri- mergeam seara la recepții și făceam reportaje mondene. Am lipsit de la redacție mai puțin de două săptămâni înainte să nasc. În timp ce chiar năşteam, cu telefonul în mână, am primit oferta de a scoate Tabu-ul. Când fetița mea avea 10 zile am participat la prima ședință de redacție. Am fugit între două sesiuni de alăptat și am găsit-o plângând de foame. Soțul meu încerca s-o amăgească cu ceai, iar ea nu voia… Am trudit la Tabu împreună cu Simona, chiar în cele mai grele luni ale mele de mamă. Alăptam dimineața și seara, în timpul zilei primea lapte praf. În paralel făceam și-un masterat, a fost o nebunie. Fata mea s-a născut o dată cu revista și m-am mai liniștit când amândouă s-au făcut mai măricele.
Tabu-ul mi-a dat multe ocazii să devin mai cunoscută. După ani întregi în care am scris editoriale anonime scriu acum articole pe care nu doar le semnez, dar îmi pun și poza alături. Apar adesea la televizor. Nu-i puțin lucru. Tabu înseamnă, în acest moment, un pas însemnat în cariera mea, dar mi-e dor de Național. Și o să-mi fie mereu dor de Simona. Cred, fără modestie, că am fost cel mai grozav cuplu jurnalistic al presei mondene".
(miine: Ovidiu Nahoi)

088 –Ovidiu Nahoi: "Primele emisiuni din audiovizualul independet au avut loc la Uniplus"

Un alt personaj care și-a adunat câteva rânduri pe hârtie, pentru cartea mea este Ovidiu Nahoi, fost redactor-șef adjunct la Evenimentul Zilei și șef al departamentului de politică internă – acum redactor sef la Foreign Policy Romania. Am fost colegi doi ani, dacă mi-amintesc eu bine, am făcut într-o perioadă matinalele împreună (deși amândoi uram trezitul de dimineață, noroc că era vară) și de câte ori aveam nevoie de o opinie solidă în ceea ce privește politica apelam la el. Pe Ovidiu, așa cum am mai spus l-am admirat întotdeauna și lucrul cu el mi s-a părut… nimic mai profesionist!
După Uniplus el a mai lucrat ca reporter la ziarele Ora și Ultimul Cuvânt. Din 1994 a trecut la Agenția Mediafax, unde a fost rând pe rând reporter, apoi șef al secției "Features – Documentare", apoi redactor șef al "Mediafax Database". În toată această perioadă a participat la mai multe emisiuni, în calitate de comentator de politică internă, la ProTV, BBC, etc. Din 1995 și până în anul 2000 a fost colaborator la revista Privirea. În 1999 a primit Premiul special pentru promovarea democrației, al Clubului Român de Presă.
Dar iată ce mi-a scris:
„Îmi amintesc cum am transmis în direct de la manifestația-maraton din Piața Universității, primele emisiuni matinale (pe care le pregăteam noaptea întreagă), primele buletine de știri cu relatări, interviuri, corespondențe telefonice și tot tacâmul, primele talk-show-uri, primele personalități publice (din cultură, sport, politică, media, știință) care se încumetau să ne calce pragul. Zic "se încumetau" fiindca simțeam eu că veneau cu oarecare reținere – niște puști de douăzeci și ceva de ani puși pe făcut jurnalism, asta nu se mai văzuse în România! și cât de încântați plecau acești oameni de la noi, și cum promiteau să revină, neapărat – cei mai mulți chiar reveneau și oricum ne ramâneau prieteni, chiar dacă, de cela mai multe ori, nu-i tratam cu prea multă curtoazie. Mai ales dacă erau politicieni…
Dar nici n-aveau cum să se supere, pentru că în radio, totul respira libertate. Nicicând și nicunde în presa românească – și am lucrat, slavă Domnului, în destule locuri – n-am mai regăsit libertatea de atunci. Libertate și posibilitatea de a greși – câți dintre tinerii jurnaliști de azi mai au parte de aceste două lucruri? Câți dintre ei nu intră în redacții în care libertatea le este de la bun început drastic limitată și în care nu li se permite nici cea mai mică greșeală? Câți nu pleacă azi în această meserie cu conștiința deja ciuntită de diverși editori obtuzi, pentru care presa-i totuna cu o cârnățărie?
Pe atunci, noi n-aveam opreliști – colegi de-ai noștri de-abia murisera pentru libertate, cine să fi avut curajul să ne limiteze nouă, celor rămași, libertatea și în numele căror principii? Puteam să mai și greșim uneori, dar aveam o mare dorină de a învăța. Retransmiterea jurnalelor BBC a fost o

adevărată şcoală. După aceea, redactorii noştri chiar au mers la stagii de pregătire cu redactorii BBC şi asta a contat foarte mult în evoluția noastră. Citeam presa străină – cumpăram reviste din banii nostri, fiindcă internetul era de-abia la început. Nu putea fi încă vorba de internet. Orice întâlnire cu un jurnalist străin era pentru noi o adevărată mină de aur. În plus, puteam experimenta totul. Aşa au apărut emisiunile matinale, talk-show-urile, dezbaterile pe teme politice. Apropos, cine mai ştie azi că primele astfel de emisiuni din audiovizualul independet au avut loc la Uniplus?
Mulți se întreabă cum se face că de la Uniplus au plecat atâția jurnalişti deveniti între timp foarte cunoscuți. Explicația se găseşte în entuziasmul, tinerețea dar mai ales în libertatea deplină de atunci. De aceea Mircea Marian de la EVZ este azi unul dintre cei mai respectați şi temuți – ziariști parlamentari, de aceea Corina Rădulescu şi-a pus semnătura pe remarcabile reportaje de televiziune, de aceea Toti Marinescu a ajuns seful stirilor la Info Pro, de aceea Iulian Toma a editat AdMaker, o revistă de mare ținută, specializată în publicitate. Constantin Druică, reporter de politică internă la Uniplus a fost directorul unei televiziuni particulare, acum lucreaza in domeniuil transmisiilor prin satelit.
Tot pe la Uniplus au mai trecut Mircea Radu şi Bogdan Tomulică, Codruța Florescu, Monica Galeriu, Matei Vârtosu (acum la PRO FM) şi lista nu-i nici pe departe închisă. Ce s-ar întâmplă dacă toți acesti oameni s-ar aduna la un loc? Vă spun eu: ar ieşi cea mai tare redacție din România. Nu exagerez cu nimic".

089. Radioul prin unde herziene este condamnat la moarte intr-un viitor nu prea indepartat!

Ce spunea Vadi Ruş (ex.Radio 21, Magic FM, KISS FM) despre piata radio.

Prin 2003:
„Atunci? Eram atât de neprofesionişti şi încercam să inventăm roata deşi ştiam că era deja inventată, dar poezia era aşa de dulce… Acum? Oamenii s-au dus la şcoală şi s-au format profesionişti în radiourile independente. Asta a atras după sine rigoare dar şi tipare din care devine din ce în ce mai greu să ieşi. S-a pierdut entuziasmul începutului când veneam la radio ca să ne distrăm, să punem muzică la oameni şi să fim cool. Azi se vine la radio pentru că acolo îți e locul de muncă. Nu mai e nimeni cool sau dacă e, doar pare a fi. Şi tot de acolo îți vine salariul care nu e deloc mic la oricare dintre posturile mari. Toate radiourile care se bat pentru primul eşalon al topului sunt la ora asta **CORPORATII**. Goana după audiență este goana după creşterea cifrei de afaceri. Acum peste tot în aceste locuri se funcționează după bugete semestriale sau anuale şi se fac rapoarte peste rapoarte în care dacă schimbi marfa "publicitate" cu marfa " telefoane mobile" sau ''servetele'' lucrurile rămân la fel. Evoluția financiară este evidentă: se fac bani cu radioul, se investesc bani mulți din afară sau din interiorul României în radio, se cumpără echipamente din ce în ce mai performante, se cheltuie bani din ce în ce mai mulți pentru promoțiile radiourilor, etc Radioul a devenit o afacere profesionistă în România.
Calitativ? Şi aici, răspunsul este da, lucrurile au evoluat. În 21, am avut ocazia să lucrez cu foarte mulți consultanți, francezi, americani sau de pe unde mai erau. Toți au rămas surprinşi să audă radiourile noastre. Nu era deloc junglă, ba chiar au constatat că suntem la un nivel mult peste piețe europene importante cum ar fi Grecia, Spania, Portugalia, Norvegia şi încă multe altele. Am avut ocazia să particip la multe seminarii internaționale şi schimburi de experiență la nivel european şi chiar american şi am descoperit singur că vorbeam uneori cu oameni care încă nu înțelegeau prea bine ce înseamnă rețeta CHR sau AC sau Gold sau noțiunile de rotație sau de music research.
În Romania, **music research-ul** a fost introdus de mine în martie 2001. În foarte multe țări din lume radiourile nici nu mai pot concepe că se poate lucra fără music research. Dar cu toate astea în Grecia sau Spania a început să se folosească tot în 2001. L-am cunoscut pe inventatorul acestei metode de cercetare (care de altfel a şi dat impulsul de care mai era nevoie ca 21 să fie propulsat în vârful topului bucurestean)- Steve Casey- primul program director al MTV. A rămas surprins şi el să afle că în România, în Europa pe dreapta, undeva pe lângă Budapesta, noi cercetăm muzica în

timp ce el tocmai venea din Spania unde se luase cu mâinile de cap.
Am cunoscut alți consultanți sau oameni de radio care veniseră în România să ne învețe diverse lucruri şi au plecat mulțumind pentru ce au învățat ei aici. A pătruns mult know-how în România în ceea ce priveşte industria de radio…şi aici cred că am pus punctul pe I- radioul a devenit industrie în România. Se încearcă să i se dea ascultătorului exact ceea ce vrea, nu contează ce, important e să vrea ceva anume, se urmăresc target-uri specifice, se ține pasul cu evoluția tehnicii, radiourile sunt inclusiv pe internet, radiourile au căpătat imagine si sunt branduri in toata puterea cuvantului.
Dar acum vine şi reversul medaliei… de exemplu nimeni nu mai are timp să crească noi **DJ.** Un tânăr nu mai are nici o şansă să pătrundă în radio în Bucureşti decât dacă vine din provincie şi s-a antrenat pe-acolo. Nimeni nu-şi mai permite să arunce în eter neprofesionişti care ar putea strica "linia" postului. Şi nici timp să îi învețe, nu are nimeni. Mă întreb ce se va întâmpla în cațiva ani după ce toată generația actuală de DJ se va retrage, în momentul în care le piere cheful să se mai arunce în cap la microfon şi să distreze audiența sau pur şi simplu îmbătrânesc?
Şi inca ceva…în majoritatea radiourilor, datorită AFACERII în care s-au transformat, se tinde să se uite că veniturile vin de fapt de la asa numitul "personal artistic", **oameni care trebuie tratați ca atare şi nu integrați în tabele în Excel**. Mai există un pericol…entropia. Lucrurile au evoluat poate prea repede…există pericolul dezintegrării sistemelor actuale. Şi o să vină vremea newcomer-ilor. Pentru majoritatea trupelor şi vedetelor care ajung mamuți, vine implacabil vremea declinului. Mă întreb cum va arăta piața radio peste vreo 2, 3 ani? Şi cine vor fi atunci liderii. **Uniplusul** a fost şi s-a dus. **Contactul** mai are puțin până sucombează. **PRO FM**-ul a început să se zguduie. Acum e moda **21** şi **Europa FM**, dar nu va mai ține mult…Ce urmează, doar Dumnezeu stie".

Martie 2009:
"De cand am scris textul de mai sus s-au intamplat atat de multe in mass media romaneasca incat ma intreb de unde atata viteza. Nu ca ma vad Brucanul radioului dar asa a fost, am avut dreptate. Intr-adevar Contactul a sucombat, ProFm a ramas zguduit pana in ziua de azi , moda 21 si Europa s-a dus. A venit vremea newcomerului KissFM care a devenit si el, la randul lui, mamut. Europa Fm si Radio 21 s-au adunat si au reajuns in varful clasamentului. Kiss revine spectaculos in ultima vreme dar ce sa vezi, welcome to ZU. Piata fierbe in anii astia la varful topului bucurestean si colac peste pupaza, e plina criza financiara. Pentru mine cel putin, in toata aceasta perioada, dupa Radio Star a urmat Radio Star si KissFM. Apoi KissFM si Magic FM. Apoi KissFM, Magic FM si KissTV. Apoi KissFM, MagicFM, KissTV si OneFM. Toate in acelasi timp… Apoi entropia si-a spus cuvantul; m-am retras din mass media si aproape a trecut un an de cand si eu observ lucrurile de pe margine si imi imaginez viitorul. Sa ne uitam in jurul nostru.
Numarul radiourilor FM romanesti este poate deja prea mare. **Internetul este un univers de radiouri personale sau comunitati de radiouri**, unele geniale chiar. Iar noile telefoane mobile iti dau internet non stop, deci toate radiourile din Internet acum iti sunt la indemana. In curand si in masina ta, aici in Romania. E doar o chestiune de timp pana cand se va repeta istoria casetei audio care s-a dat peste cap si s-a facut CD. Radioul prin unde herziene este condamnat la moarte intr-un viitor nu prea indepartat si toate corporatiile media de astazi trebuie sa ia asta in calcul cat mai curand posibil. Competitia viitorului (a se citi viitor= cativa ani) va fi directa si intre toate radiourile de pe Pamant. Iar generatia 12-24 de astazi este complet schimbata fata de cea care exista atunci cand s-au inventat formatele. Pana si lumea arata altfel. Radioul nostru , asa cum il stiam, este in plin proces de trecere in cartea de istorie. Se intampla sub ochii nostri, chiar in clipa de fata. Tot raul este insa spre bine. Pentru ca atunci, radioul va fi facut din nou asa cum a fost el gandit initial, inainte ca lucrurile sa o ia razna. Adica, de oameni talentati si care tremura de pasiune, pentru alti oameni, indiferent cati si placerea acestora. Nu pentru profit. Cand scriam textul din prima parte, nu concepeam ca un post de radio modern sa fie conceput altfel decat pe principiile unei afaceri. Astazi, am alta parere. Din punctul meu de vedere, viitorul o sa sune bine la **radio 2.0**. Pentru ca sunt convins ca va fi facut de oameni, de indivizi care se joaca de-a radioul si nu de corporatiile mass-media. Cel putin pentru o vreme."

090. Creativitatea trebuie să se întoarca în radio!

Un alt articol minunat scris acum citiva ani de Claude Hall şi care se numeşte „The Pitfalls of Dead Vegies" mi se pare a fi actual si astazi. Autorul susține că posturile de radio care nu creeaza propriile produse nu sunt altceva decât stații de „muzică de ascensor" si că muzica interesantă, bine programată este vitală unei stații de radio. „O vastă majoritate a stațiilor de radio de astăzi" spune el în continuare „dau numai muzică de fundal şi nu muzică care să-ti atragă atenția şi care să creeze senzații şi din această cauză se poate spune că a face publicitate la asemenea posturi este o pierdere de bani. Dacă radioul nu-i poate intriga sau interesa pe ascultători în vreun fel atunci numai reclama însăsi poate s-o facă, deşi este foarte dificil. Nici rolul DJ-ului nu este de ignorat aici, el trebuie să atragă atenția într-un fel sau altul. Dacă nu, mai ramâne varianta de a plăti ascultătorii, mai ales când se fac sondajele de opinie. Aceştia însă vor dispărea odată cu terminarea banilor şi a campaniei.

Un lucru este clar: nici-o stație n-are valoare intrinsecă fără poduse noi. Nici măcar un radio de oldies. Fără produse noi (piese noi) toate stațiile vor difuza piese vechi, expirate, care de obicei sunt prost plasate în playlistul în care de multe ori apar erori, în urma unor studii greşite. După câteva cursuri de research pe care le-am urmat mi-am dat seama cât de infecte şi de copilăresti sunt aceste studii.

Întorcîndu-mă la zilele când DJ-ul mai avea un cuvânt de spus în radio trebuie să pomenesc de exemplu de Bill Randle care a avut o influență enormă la un radio din Cleveland şi care cu siguranță a fost una dintre marile personalitți ale radioului mondial. Punctul lui forte era să „vândă" muzica. O făcea mai interesantă de ascultat, pentru că ascultătorii ştiau că în programele lui pot asculta cele mai bune melodii noi. S-a bazat atât pe studiile personale asupra unui cântec cât şi pe propria lui abilitate de a descoperi muzica nouă. Vă vine să credeți de exemplu că a făcut din "Battle Hymn of the Republic" a corului mormon „Tabernacle" o piesă vândută în milioane de exemplare?

Elvis Presley îi datorează succesul de care s-a bucurat la început lui Bill Randle şi ar mai fi o grămadă de artişti pe lista asta. Simon & Garfunkle îşi datorează succesul în cariera unei stații de radio din Florida, the Statler Brothers unui radio din Kansas City, Cher a fost promovată de KHJ, Los Angeles (Sonny & Cher's "I Got You, Babe"); the Mystic Moods -postului KFOG din San Francisco. Au fost enorm de mulți care au fost lansați de posturile de radio şi le datorează acestora succesul de care s-au bucurat ulterior.

Pat O'Day a fost DJ, pe urmă director de programe şi apoi general manager la KJR din Seattle, una dintre stațiile majore Top 40 din America. "Iubeam muzica pe care o difuzam şi vorbeam despre ea!" spunea O'Day. "Difuzam o dată pe oră un cântec care ne plăcea şi vorbeam despre el şi despre artist cu mare entuziasm. Spuneam răspicat numele artistului şi îi acordam respectul meritat, dacă vroiam să ne umplem undele cu arta lui!".

Autorul articolului povesteşte apoi despre cum a „explodat" Elvis pe toate posturile de radio, pentru ca apoi să se întrebe cum îl vei putea găsi pe noul Elvis în zilele noastre? „Cum o să-l descoperi dacă nu îl cauți? Dacă stațiile de radio vor căuta în mod activ noi cântece, casele de discuri mai mici cum ar fi un Sun Records vor avea un motiv în plus să existe. Creativitatea trebuie să se întoarca în radio şi să capete din nou teren. Este îngrozitor să te gândeşti că artiştii acum consacrați n-ar fi avut astăzi posibilitatea să se facă cunoscuți, datorită sistemului atât de închis al industriei radio.

Muzica nouă este vitală unui post de radio precum mingea de basket unui joc de basket.

Astăzi ai nevoie de un purcoi de bani ca să-ți promovezi muzica, o investiție enormă, pe care şi-o permit doar casele mari de discuri. Şi prin urmare ascultătorii nu găsesc noutăți pe scala radioului, ci doar „legume expirate".

091.Dupa 20 de ani. De radio. In FM

Zilele trecute mi-a scris un fost coleg, pe Facebook, ca la anul, mai exact pe 11 ianuarie ar trebui sa organizam o intilnire de 20 de ani cu cei care au lucrat in primul post de radio independent din Romania: Unifun Radio (fost Fun, Unifan, Uniplus). Asta mi-a adus aminte ca a trecut atita amar de vreme de cind am inceput sa ne facem de cap la microfon, in FM…ce vremuri! Ce saracie! Ce revolutie! Ce dileala!

Dar oare cum a inceput fiecare? Ia sa-i intreb. Le-am scris un mail si iata rezultatul.

Tony Tesiu (Director de programe Radio Zu)

Prima amitire din radio (Delta RFI): Proba de voce pe care am dat-o in studioul Radio Delta (Delta RFI acum). Stiam de o saptamana de proba, il ascultam intensiv pe Florian Pittis si imi calibrasem dinamica vorbelor dupa stilul lui. In ziua de proba eram ragusit. Raguseala m-a ajutat sa-l imit destul de bine pe inimitabil, dupa ce am iesit din borcan i-am auzit comentand – "asta seamana cu Florian Pittis". Am tinut de raguseala aia cateva saptamani cu multa bautura rece pana am fost sigur ca voi ramane in radio. Si am ramas.

Mircea Oculeanu (Director muzical Radio Guerilla)

Prima mea amintire despre radio: depaaarte, undeva in timp, la Braila, cu o echipa incredibil de tanara si entuziasta.. a durat un an pana sa obtinem toate aprobarile- discutam de '92 sau '93, nici nu mai tin minte..se numea Univers FM), nu radeti..
Casetofoane, un mixer rusesc – suprafata de juma' de hectar – si un microfon..cam asa am inceput! Aa, pe mixerul ala faceam si productie si emisie, nu vreau sa va povestesc cum …

Nono Semen (Manager programe & playlist PROFM)

Primul meu "descalecat" in radio s-a petrecut la Tg-Jiu la mijlocul anilor '90 cand faceam cafeaua ptr baietii din emisie si luam dedicatii prin telefon.
Adica eu le scriam si le duceam acelorasi baieti din emisie sa le citeasca. eram fericit ca fac asta. lucram la radio cu niste oameni EXTRAORDINARI (Eugen, Nelu Dumitru, Ovidiu, Marcel Radulea). Dupa vreo 2 luni am fost avansat si am vorbit prima data la microfon " on air ", dar vai, de emotie nu ridicasem calea.nu s-a auzit nimic

Ramon Cotizo (Director de programe Radio Infopro)

Prima amintire din radio este si acum vie in memorie. prima emisie..radio costinesti constanta…mi-as zis ca daca vorbesc domol cu voce joasa o sa fie mai interesant. Pana mi-am luat una dupa ceafa de la"guru" Florin Helmis care mi-a spus sa fiu barbat. Si am fost:)))

Manuel Dinculescu (Director de programe Radio21 & Vibe fm)

2 camere, o antena infipta'n cea de bulgari, un dublu deck international, un fotoliu mancat de ALFA catelul mascota, foarte mult entuziasm, experienta zero si 2 ore de rock … salut este ora 19 , ba nu 18 sau chiar 17 , sunt BEN si … atat !!! caci mai mult nu am mai putut zice. 120 minute de chin transpiratie si mutenie !!! iulie 1995 / Pantelimon, la capatul lui 14.. sau 15 @ vali !!! Radio pirat RAMBO MIX !

Am pornit-o de jos (de fapt de sus, ca studioul din Pantelimon era la etajul 9!) si a evoluat asa: 1995 – 1996 la un radio pirat 1996 – 1998 radio europa nova 1998- dec 1998 radio delta 1998 – 1999 activ fm 1999 – 2000 radio contact 2000- 2009 r21 si din 2008 si vibe fm

Serban Huidu (Kiss fm)

Serban a inceput sa faca radio in emisiunea mea de la Radio 21, cumplit intitulata, intr-un acces de cinefilie: “Natural Born People”. Mai multe amanunte am dat intr-un capitol anterior.

La data de 31 decembrie 1992, CNA a emis prima decizie privind acordarea licentelor de emisie pentru radiodifuziune. In temeiul art. 8 alin. (1) din Legea audiovizualului nr. 48/1992, comunicatia audiovizuala in domeniul radiodifuziunii se face in baza licentei de emisie care, in conformitate cu art. 12 alin. (2) din lege, se elibereaza de Consiliul National al Audiovizualului in urma unui concurs la care pot participa solicitantii care au obtinut avizul tehnic prealabil al Ministerului Comunicatiilor.
Licenta de emisie se acorda pentru o perioada de 5 ani in domeniul radiodifuziunii, cu respectarea criteriilor pentru departajarea participantilor, prevazute de art. 12 alin. (4) din legea mentionata.
Atunci s-au acordat oficial primele licente de emisie unor posturi de radio (care emiteau insa, multe dintre ele, inca din 1990), printre care si Uniplus Radio, reprezentat de Uniclub Multimedia S.R.L, societate ce ii avea ca actionari pe DJ-ii postului de radio (vezi foto).

Dar, sa vedem cum au inceput cei care aveau sa faca istorie in radio.

Raluca Moianu (Gold FM)

Imi aduc aminte ca prima oara cand am intrat in studioul de emisie (la Radio Contact) m-am speriat de cate butoane avea mixerul, erau prea multe.Mi-am spus ca o sa invat, n-o fi foc, o sa ma descurc. La pupitru era in momentul acela Alex Gheorghias care m-a “incurajat” spunandu-mi ca “meseria asta nu se invata, se fura!”
Andreea Ionescu mi-a predat prima lectie in materie de mix la radio si mi-a cedat o ora de program .Multumesc Ami.

George Zafiu (in primul rind DJ si apoi Music Director la Europa FM 🙂

Am vrut sa fac radio de prima data cand am aflat ca exista asa ceva. Doar ca aveam vocea in schimbare si… aveam nume de baiat. Pe la 16 ani si jumatate am dat prima proba adevarata. Radio Contact avea statie locala la iasi de mai putin de o luna si cauta DJ. Interviul a durat 5 minute si dupa inca un sfert de ceas aveam un loc de munca. Primul. Directorul filialei mi-a explicat ca am nevoie de talent si nu mi-a acordat prea multe sanse. Dupa inca 5 zile am avut primul program. 6 martie 1994, ora 19.00.

Bogdan Stratula (General Manager Radio Zu)

…..zile geroase . Imediat dupa revolutie. La radio national se dadeau anunturi cu cereri de colaborare catre oameni care posedau arhive de muzica. Mi-am luat caietul in care scria tot ce aveam. M-am dus la poarta radioului national, am spus cine sant si ce vreau. Dupa vre o zece minute au coborat Florin silviu Ursulescu si Silvia Velicu. S-au uitat pe notile mele. M-au intrebat: Astea sant toate piesele pe care le ai ? Raspund: Nu, discurile. Saptamine urmatoare eram pe post cu Sivia Velicu.

Citeva luni mai tirziu, Bogdan a ajuns la Uniplus. Era treaba mea sa-l instruiesc intr-ale radioului. Avea la el 2 casete audio, potrivite la inceputul pieselor. Curind aveam sa facem impreuna Metal party-uri care incepeau la 10 seara si se terminau a doua zi pe la 5-6 dimineatza. In studio veneau fanii emisiunii, care dadeau din plete si se zbenguiau pe cel mai pur metal ever. Rock N Roll baby!

092. Pe 11 ianuarie 2010 aniversam 20 de ani de radio liber

Mai sint citeva zile si ne stringem toti cei care am contribuit la nasterea primului post de radio liber (si durabil) in FM-ul romanesc. Zilele acestea sintem ocupati cu organizarea. Facem programul, propunem, aprobam. Azi m-am uitat la niste filmari mai vechi, de cind am deschis filialele de la Cluj, de la Suceva, de la Chisinau… ce vremuri! Si ce mici eram!

Tot astazi a trebuit sa povestesc cite ceva despre cum a fost si iata ce mi-a venit in minte.

In anii '90 nu faceam radio, ci ne duceam la radio ca sa ne distram si sa punem muzica pe care o aveam pe acasa, s-o asculte si altii. Nu erau vedete pe vremea aia si nu ne chema nimeni la televiziune. Presa era ocupata cu politica si cu revolutia. Toti speram c-o sa fie ca-n America si ne purtam ca atare.

Am reinventat roata si tot ce faceam avea un succes instant. Daca aveam chef adunam in 5 minute, 10.000 de oameni in Piatza Universitatii cu radioul nostru. Politicienii urcau 12 etaje prin moloz ca sa ajunga la noi la studio si nu se plingeau.

Eram cei mai tari si habar n-aveam. Munceam pentru zero lei si nu ne pasa.

Daca m-as reintoarce in timp n-as schimba nimic, a fost perfect, eram ca o trupa care-si inregistra primul album in garaj.

093.Dupa 20 de ani de radio liber: Unifun in imagini

Ieri ne-am intilnit la Universitate, ca sa aniversam 20 de ani de cind niste nebuni au ales sa faca radio. Ce-a iesit vedeti in imaginile de mai jos. A urmat petrecerea Unifun (unde presa nu a avut acces). Bucuria revederii, promisiunea ca ne vom mai vedea cine stie cind. Am sa scriu mai multe curind. Deocamdata vorbesc imaginile (deoarece e aproape 4 dimineata si ma duc la somn. Noapte buna Romania! By now).

http://dianasinger.ro/2010/01/12/dupa-20-de-ani-de-radio-liber-sau-unifan-in-imagini/

094.11 ianuarie 2010. Back to the future.

N-am apucat ieri toata ziua sa scriu si sa va povestesc cum am vazut eu evenimentele zilei de 11 ianuarie, ziua in care s-au implinit 20 de ani de radio liber in Romania.
La ora 1 ajung la Universitate. Lume multa la etajul 4, unde si-a avut sediul primul post de radio liber, din Romania. Liber si ilegal, pentru ca de fapt nu existau legi, frecventza am luat-o cu japca, cum am nimerit si noi ceva banda libera, in est. Nu existau radiouri in banda vest pe vremea aia, ci doar rablete sovietice amplsate in bucatarie, sa asculte lumea dimineatza melodia preferata.

Sala era ticsita cu panouri impodobite cu o sumedenie de poze, scrisori, proteste si articole din ziar, de acum 20 de ani (ne-am contrazis 3 ore intr-o sedintza anterioara, ca in final sa iasa ce-a iesit).

Lume multa deja, au fost foarte punctuali toti. Fetze vechi, unele de nerecunoscut, altele neschimbate, de parca timpul s-ar fi oprit in loc.
N-a durat mult si ne-am transformat in copiii de 20 de ani care eram cindva. *"Ba, pune ma panou' ala mai sus. Cicirica, lasa textele si treci la treaba. Ba da io nu vorbesc in public, ca am emotii. Da la City veniti, da? Bai Iuliane, da ce pana mea facem cu bauturile? Frate, da cine-i asta, ca io n-am fost coleg cu el. Matei Vartosuuuuu? Sa dea dreq de l-am recunoscut, cu coama asta!"*
La un moment dat Codruta si Ligia ne-au invitat pe fiecare la microfon, am zis care ce-a apucat, nimeni nu si-a pregatit nici un discurs, exact ca acum 20 de ani – improvizam. Si eram lesinati de emotii. Oare cum pot fi atit de emotionati in fatza microfonului niste oameni care au vorbit la radio in direct ani de zile-habar n-am.

Au urmat interviuri pentru presa, poze si pupaturi. Ne vedem la party, diseara.
Ora 16.00. Ajung la sala unde avea sa se tina party-ul si-mi dau seama ca n-am cum sa mai ajung acasa si nici macar la City FM, unde am fost cu totii invitati. Imi dau seama si ca nu aveam muzica. Apelez la un prieten, sa-mi trimita pe mail (multumesc Adi!!!). Descarc 2 ore piese de pe vremea lui Pazvante Chiorul, hehe. Intr-un final reusesc, cu netu' vietii, care mergea precum camila prin noroi!
Pe la 19.30 incep sa apara, unul cite unul. O ora mai tirziu descopar ca Octavian Pescaru, pe care il admiram comentind meciuri la tv e Mamedu, fostul meu coleg. Citeva ore mai tirziu aveam sa-l intreb extrem de nedumerita: *"Bah, da de ce dracu e pokeru sport?"* Bowlingu mai inteleg, ca te mai misti, da pokeru? *"Boooling"* zice Bogdan Serbu. Asa se pronuntza corect "Boo-ling"! Pai vezi Mamedule, ca nu stiu sa pronuntz? Degeaba zici ca te-am speriat pe vremuri stresindu-te sa pronunti corect englezismele

La 11 seara ne uitam la Realitatea tv unde plecasera Codruta si Klinger. Dupa jumatate de ora n-am mai rezistat *":hai bah ca doar e party, nu e cinematograf"*. Ceva mai tirziu ai nostri se intorc de la Realitatea, cu 2 prieteni: Serban Huidu si fostul nostru coleg, Mircea Radu. Isi fac toti poze cu ei. De amintire. Intre timp Galina scrie diplome de "fondator FM". Pe spatele lor fiecare cere autografe de la colegi, ca-n oracol, pe vremea liceului, ca cine stie cind ne revedem.

Pe la 2 noaptea filozofez in gindul meu:"bah, da eu chiar nu sint un animal social. Nu-mi plac petrecerile. Im place sa stau acasa, la fel de mult cum imi place si o excursie in Madagascar. Dar petrecerile nu-mi plac neam. Constat abia acum ca nu mi-au placut niciodata. Mai ales cind lumea te intreaba de ce nu dansezi, de ce nu te distrezi. Da' am dansat vreodata? De distrat insa m-am distrat, va garantez. Desi din cind in cind mai venea directorul restaurantului sa ma roage sa dam muzica mai incet. "Asa boxe n-a avut nimeni nici la nunta, doamna Diana", spunea el

Am plecat toti acasa dupa 3 si jumatate dimineata. A doua zi fiecare a scris un thank you note, pe mail. Al meu e aici, pe blog. Multumesc mult dragi colegi, iar acum Back To The Future. "Bah, shit, e crizaaa!"

http://dianasinger.ro/2010/01/13/11-ianuarie-2010-back-to-the-future/